abisex

sorin delaskela

Sorin Delaskela

ABISEX

- roman -
ediţia a 2-a

Prefaţă de Dana Pîrvan-Jenaru

HERG BENET
PUBLISHERS
2011

© 2011 Sorin Delaskela

© 2011 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Foto copertă: © 2011 Alias

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

ISBN eBOOK: 978-606-8335-10-0

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

PREFAȚĂ
Fiinţe fragmentate
de Dana Pîrvan-Jenaru

După publicarea mai multor volume de eseuri, eseistul Sorin Vidan s-a „multiplicat“ în romancierul Sorin Delaskela, publicând în 2007, la editura Brumar, romanul *Abisex*. Acesta avea să devină cea mai comentată carte a sa, de la paginile *României literare*, până la sprintenele bloguri, autorul însuşi recurgând la un blog de promovare a romanului, unde postează şi fragmente de jurnal, grave în esenţă, delectabile însă prin fibra deseori candidă, dar mereu lucidă, care le străbate. Nici volumele anterioare de eseuri nu au rămas fără ecouri, scriitura lui Sorin Vidan fiind apreciată, printre alţii, de Livius Ciocârlie şi Dan C. Mihăilescu, care l-a inclus în al treilea volum din *Literatura română în postcomunism*, la capitolul „Fervoarea libertăţii. Politică şi literatură. Spectacole de idei“, alături de nume grele precum Virgil Ierunca, Gabriel Liiceanu, Cristian Bădiliţă, Monica Lovinescu, Emil Hurezeanu, Sorin Antohi, etc.

Deşi face pasul la proză, autorul nu plonjează total în ficţiunea narativă. Pe de o parte, *Abisex* este construit fragmentar, nevând un fir epic care să-i orienteze construcţia, iar, pe de altă parte, frânturile eseistice secretă un lirism problematizant, de o sensibilitate aparent contrastantă cu latura de „acţiune“ şi cu limbajul crud, aruncat generos în pagină. Pentru pudibonzi şi grăbiţi, romanul ar putea trece drept un clasor minimalist de privelişti lubric eexpuse cu nonşalanţă la scenă deschisă. Fiind scrisă într-un

ritm alert, cu o frazare scurtă şi acidă, cartea se poate citi uşor, dacă te laşi să aluneci leneş pe suprafeţele ei.

Totuşi, contrastul dintre opulenţa sexualismului instinctual (etalat aparent ostentativ, la rece) şi sclipirile reflexive te pune pe gânduri, pentru că ai senzaţia că, deşi ai văzut totul, a mai rămas ceva de înţeles. Şi atunci te întrebi ce drapează nuditatea, cinismul şi relativa mizantropie a celui care rătăceşte printre „mase umane plastice, reci, închise-n sine, de un egoism grosier“? Ce se ascunde în spatele acestei deambulări plictisite şi în acelaşi timp neobosite prin staţii feminine? Scotocind în spatele acestei plonjări furioase prin tot soiuri de abisuri sexuale, dublate de o percepţie cinic-dezabuzată a lumii, dai, de fapt, de o profundă nelinişte umană, amestec de plictiseală, decepţie, inadaptare, singurătate şi tristeţe. Iar propria tristeţe e adâncită de tristeţea automată a celorlalţi, peste al căror cerc închis privirea tânărului (lipsit, dupa cum singur marturiseşte, de ţinte fixe în viaţă, emanând imaturitate, risc şi confuzie) se preface a nu stărui, dar îi refuză categoric vălul aparenţelor comode, scrutându-i transparenţele întunecate: „Bărbaţii-spectatori, născuţi pentru a înfuleca chipsuri, cu telecomanda în mână. Femeile îşi mângâie copiii înainte de a-i trimite la culcare. Privirile lor lăptoase alunecă leneş pe suprafeţele inerte ale mobilelor uşoare din pal, survolează covoarele, vasele de cristal, tablourile desfăşurate pe pereţii albi, interminabili. În momente ca acestea se simt cumva împlinite. Deşi dragostea a murit. S-a înălţat în întunericul marin, odată cu ţipetele naufragiaţilor şi lucirile demente ale astrelor“.

Peregrinările prin arcanele sexualităţii sunt de cele mai multe ori prilejul cu care sunt creionate detaşat şi de cele mai multe ori necruţător portretele femeilor ce par nişte pretexte ale căutării sau ale virilităţii. Fără ipocrizie şi eforturi de politeţe, sunt mărturisite senzaţiile asociate: „Pentru tine, Mona a rămas o fată tristă, cu un sex larg. O imagine, ceva îndepărtat, mort, un fel de trecut paralel, copia unui eveniment fără semnificaţie. După o oră de regulat, începeai să te gândeşti la altceva. La chestii dintre cele mai diverse. Începeai să compui un articol în cap sau să faci calcule în privinţa banilor. Ai cheltuit prea mult pe taxi să o aduci în garsonieră. Vă veţi întoarce cu autobuzul în cartierul ei, pentru că pe jos ar trebui să vorbeşti ceva cu ea, nu? Şi nu ai chef. Sexul tău pluteşte într-o sală de conferinţe. Îi strângi picioarele degeaba. Îţi vine rău de oboseală. Faci tot felul de proiecte de ejaculare. Inutile“.

Desprinsă de joaca preferată a fervorilor carnale, privirea tânărului din romanul lui Sorin Delaskela surprinde imaginile denudate ale unei lumi sufocate în mâzga propriei ipocrizii, plasându-se de partea cealaltă a baricadei, fie şi numai prin această distanţă indusă de forţa de a privi sfidător lumea în ochi, dezgustat de „naivitatea celorlalţi, de dorinţa lor de a-şi astupa urechile, de a-şi acoperi părţile puturoase, de a se învălui în lucruri calde, frumoase şi catifelate“. Împovărat de propria-i intimitate refulată, cel care jinduieşte o umanitate caldă pare însă condamnat la singurătate, căci „cu oamenii, cu cei mai mulţi dintre ei, nu poţi vorbi decât despre lucruri fără importanţă. Vorbeşti din afara ta, ca un obiect. Nu poţi fi tu însuţi. Să desfaci sâmburele din coji şi să-l striveşti cu o izbitură de pumn sub privirile lumii întregi. Să fii adevărat până la capăt, chiar dacă

asta înseamnă să fii ridicol, brutal, confuz, stupid şi vulgar în acelaşi timp. Flacăra de oţel incandescent a singurătăţii. O splendoare amuţită ce urcă din viscere în sunet dementţial de tobe“.

Pendularea între interiorul şi exteriorul care par a se suprapune doar întâmplător este asumată lucid: „Nu sunt unitar, ci rupt, secvenţial, fragmentat. Sunt în afara mea şi ascult, vorbesc, fac gesturi. Dar sunt şi înlăuntrul meu, şi stau aşezat pe nisipul umed, privind soarele ce levitează silenţios, tandru şi puternic deasupra apelor mării. Sunt bărbat – un mecanism înscris în cursa spre nu ştiu ce. Cetăţean înzestrat cu un rol, cu o funcţiune în lume. Mă trezesc dimineaţa uluit de acest lucru. Speriat. Excitat. Şi, în acelaşi timp, sunt o fiinţă vegetală, ce trăieşte o altă realitate, autonomă“.

Forţa de impact şi în acelaşi timp farmecul romanului sunt date de trecerea surprinzătoare, dar nu mai puţin autentică, de la atmosfera sumbru-grotescă de convulsionare a fiinţei la cea tandru-învăluitoare de absorbire şi reflectare a frumuseţii. Sorin Delaskela rămâne egal cu el însuşi atât în încordarea decepţiei ce videază existenţa de sens, cât şi în liniştea înţelegerii. Atât în răzvrătiri impenitente, cât şi în calmul acceptării. Opoziţia se afirmă ca efect de contrast, „pornografia“ lumii permiţând luminii, invizibilă în sine, să devină perceptibilă şi să iradieze, fie şi numai fulgurant.

Finalul romanului este unul senin, stă sub semnul exigenţelor fragile, căci privirea trează (când, de fapt, ar avea dreptul la oboseală) se opreşte îndrăgostită de irepresibila frumuseţe a lumii care, deşi discretă, pare mult mai vie decât agresivitatea sa absurdă. Este privirea copilului

ghemuit în bărbatul „aşezat pe marginea unei zile de la care nu aşteaptă nimic“ şi care, poate tocmai de aceea, se poate bucura: „Un căţeluş vine la mine. Îl urmează şi celălalt. Pic şi Poc, aşa i-am numit. Nu contează care e Pic şi care Poc. Îi iau în braţe şi-i mângâi. Întotdeauna m-am topit după căţeluşi“.

Instinctiv, îţi vine să zâmbeşti.

1.
20.000 de orgasme minore smulse-n zbaterea fesierilor

Ştiţi lucrarea aceea masivă a lui Samuel Roth, *Cele 19 trepte ale succesului sau Cum să fii fericit în viaţă ?* Ei bine, nu o să găsiţi nimic interesant în ea. Eu am răsfoit-o, de la un capăt la altul, hotărât să aplic una dintre reţetele de succes ale fericirii sociale. *Cum să inspiri încredere,* de exemplu, o porcărie. Degeaba m-am străduit, nu am reuşit nimic. Poate că totuşi nici nu mi-am dat silinţa aşa cum trebuie. În chestiunea aceasta legată de împlinire socială trebuie să fii constant, perseverent, încăpăţânat ca un agent de asigurări. Într-o vreme, şi asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă, chiar am încercat să fiu agent de asigurări. Dar se pare că nu aveam suficiente abilităţi. În primul rând nu inspiram încredere. În al doilea rând nu inspiram încredere. În marea majoritate a cazurilor clienţii te privesc cu suspiciune. Eşti doar un tip, încă unul, din lungul şir al tipilor care nu vor decât să le bage mâna în buzunar, să-i stoarcă. Ceea ce, între noi fie vorba, nici nu era departe de adevăr.

— Trebuie să fii destul de şmecher pentru a reuşi în chestia asta, spune Edi Francezul, şeful de agenţie, şi o spune fără urmă de ironie, dimpotrivă, chiar cu un fel de tristeţe încordată, de regret. Faţa lui rotundă, proaspăt rasă, curge lucios şi uscat sub chelie. Palmele mici şi butucătoase stau nemişcate, cu degetele încrucişate, în faţa ta, pe birou, peste paginile deschise ale unei reviste despre ultimele tipuri de motociclete americane.

— Ia-i ca şi cum le-ai face o favoare, ca şi cum le-ai vinde un pont mare, ca şi cum viaţa lor ar depinde de asta. Spune-le aşa, subtil: eşti fraier de

mori dacă nu faci asigurarea asta, pentru că pierzi ca un fraier cu care acum îmi irosesc timpul preţios, cu toate astea, iată, sunt dispus să-ţi întind o mână de ajutor, să te scot din căcat, pentru câteva bancnote împuţite. Cam ăsta trebuie să fie mesajul subliminal.

Edi Francezul avea dreptate: cu oamenii nu poţi fi decât în două feluri, ori fraier, ori şmecher. Alege, îmi tot zicea. Uşor de zis.

Sondajele spun limpede că peste 80% dintre europeni sunt suspicioşi, egoişti, şi au tendinţe manifeste de mizantropie. Rata indiferentismului a crescut vertiginos în ultimele decenii. La întrebarea „Cât de mult vă pasă de ceilalţi? Foarte mult? Mult? Ca de mine însuţi? Puţin? Foarte puţin? Deloc?“, cei mai mulţi aleg varianta cea mai apropiată posibil de „mi se rupe total de celălalt“.

Acum, dacă încerc să îmi explic de ce nu am reuşit cândva să devin un bun agent de asigurări, răspunsul vine cumva de la sine şi se bifurcă la un moment dat ca o şosea pe câmpie: e adevărat că nu am reuşit să mă apropii şi să devin convingător, dar tot atât de adevărat era şi faptul că toţi cei cărora am vrut să le fac asigurări, şi într-un fel sau altul să relaţionez, erau doar nişte mase umane plastice, reci, închise-n sine, de un egoism grosier, aproape cinic. Dacă spuneam glume, dacă aveam un aer jovial, atunci nu era bine, căci păream superficial. Iar pe mâna unui tip prea vesel nu te dai. Dacă dimpotrivă eram grav, sobru, distant, nici atunci nu era bine. Păream un tip care ascunde ceva, un fel de gangster mărunt. Oamenii sunt pur şi simplu ciudaţi. Când am părăsit agenţia, Edi Francezul mi-a strâns mâna în palmele sale micuţe şi m-a bătut încurajator pe umăr. Într-un fel cred că ţinea la mine. Cel puţin îmi place să cred acest lucru. Am schimbat o groază de slujbe. Într-un fel nu e rău. Cunoşti oameni, cunoşti situaţii. Într-altul e cât se poate de rău. Nu mai ai încredere în

oameni, în tine însuţi, în societate. La întrebarea „credeţi că lucrurile se îndreaptă spre o direcţie bună?“, un eşantion stabil de 58% spun nu. Restul pur şi simplu nu au curajul să recunoască şi atunci spun da, lucrurile se îndreaptă spre o direcţie bună, în vreme ce copilaşii îi trag de mână, tati, mami, vreau îngheţată.

Există deci o lume care crapă şi pute şi se duce lent şi fără întoarcere la fund. Iar în acest univers căcăcios şi dement funcţionez şi eu. Şi ca urmare mă duc lent şi fără întoarcere la fund. Nici măcar nu mă împotrivesc. Nici măcar nu protestez.

Probabil că, privit dintr-un anumit unghi, par un tip liniştit şi cumsecade, dar acest lucru nu spune mai nimic. Şi Oswald părea un tip cumsecade. Peste câteva săptămâni voi împlini 35 de ani. Şi aş prefera să cred că lucrul acesta nu are nici o importanţă, dar sunt o mie de voci în mine, cuprinse de o panică stupidă. O întreagă isterie, inutilă ca şi bâţâiala lascivă a lunii pe cer. E destul de ciudat să împlineşti 35 de ani. Nu mai ştii ce să crezi despre tine. Dacă eşti tânăr. Dacă eşti bătrân. Dacă are vreun rost să continui. Sau să te opreşti. Dacă merită să te bărbiereşti, să te uiţi la televizor şi să-ţi pui întrebări la care să nu răspunzi niciodată. Pe stradă, fetele te privesc din ce în ce mai rece. Ca pe o bucată de zid. Te holbezi degeaba la ele. Foştii colegi de liceu pe care-i întâlneşti vineri după amiaza prin supermarket îşi expun craniile albite la tâmple şi burţile tot mai solemne. Au copii foarte drăguţi şi foarte inteligenţi, în clasa a Vll-a. Eu? Eu am păr pe picioare. Fumez şi vizitez site-uri porno, de exemplu. Trebuia să dovedesc ceva până acum, şi n-am făcut-o. Ştiu bine acest lucru. Am aşteptat marele bum-bum. Momentul unic şi decisiv în care, lovind mingea cu latul, ca un maestru al sportului rege, să o trimit în vinclu. Iar tribunele să cadă-n extaz. Acest moment nu a venit sau poate că am trecut pe lângă el şi nu mi-ai dat seama.

Acum, încetişor-încetişor, lucrurile o cam iau razna. Pur şi simplu. Şi nu te poţi opune. Alunecă. La un moment dat totul devine confuz. Un fel de beţie grea. Viaţa cu lucrurile ei mici şi mari, cu părţile ei moi şi dulci. Totul se răceşte ca tălpile băieţelului ce-n somn se descoperă, visând ceva nelămurit.

Poate că e vorba de nefericire, de sex sau bani, de gloria care nu vine, nu ştiu. Toate gândurile negre şi toate gândurile gri. Posibile şi imposibile. Toate senzaţiile de căcat trec deodată prin capul unui bărbat. Îl ciuruiesc. Poţi vedea prin sită, prin găurele, o lume sprijinită-n dos. Un cur uriaş, alb. Aripi care bat în surdină şi nu se mai înalţă…

Stau tolănit în pat şi nu am nici un chef să mă ridic. În inima mea e o dimineaţă de duminică. O nesfârşită, interminabilă dimineaţă de duminică. Iar în adâncul inimii mele e imaginea sepia, cristalizată şi sunătoare a propriei mele vieţi. Ar putea fi existenţa lipsită de orice vanitate a unei vrăbiuţe pierdută în imensitatea melancolică a pădurii. Iar aici, în cele ce urmează, despre asta şi este vorba. Despre cum văd eu lucrurile. Aşa că trebuie să vă previn. Dacă aveţi chef de ceva frumuşel, cât de cât instructiv, relaxant sau măcar coerent, nu aveţi decât să vă postaţi în faţa televizorului. Clic. Clic. Puteţi alege. Vă puteţi băga capul într-o chestie sau alta.

La 33 de ani, Isus răsturnase lumea cu cracii în sus. Eu nu am răsturnat cu cracii în sus decât vreo câteva femei, zece sau cinşpe sau douăzeci, nici nu contează. Singura mea creaţie este simfonia celor 20.000 de orgasme minore smulse-n zbaterea fesierilor.

Poate că sunt un ratat. Deşi termenul acesta nu-mi spune mai nimic. Într-un fel sau altul, cei mai mulţi dintre noi suntem nişte rataţi. Mucoşi holbându-se la crestele pe care ar fi vrut să se caţere. Zdrenţe cu pretenţii de rochii de bal. Ce înseamnă să fii ratat? Să porneşti spre ceva şi să te

pierzi pe drum. Să nu ajungi nicăieri. Dar eu n-am pornit spre nimic. Nu am avut niciodată o ţintă clară. Din punctul acesta de vedere nu sunt un ratat. Poate un frustrat, un neîmplinit, o babă, un bocet cu pulă. Doamna Vesa, da, indiscutabil e o ratată. A vrut să ajungă farmacistă şi acum face procese verbale de predare-primire a cărţilor la secţia Achiziţii a Bibliotecii. Undeva la subsol. Cobori scările slab luminate de două neoane tâmpite. Miroase a mucegai. Miroase a oboseală şi decepţie. Liu e un ratat. A visat să fie aviator şi este şofer de taxi. O calcă nervos şi înjură. Trofin, cu ochii injectaţi de alcool. A vrut să fie Hitler sau Stalin. Ceva imens. Dar toată viaţa s-a târşâit ca o flegmă pe linoleum. Dacă mama a vrut să fie balerină la Naţional, atunci e şi ea o ratată, fără discuţie.

Cunosc o mie de oameni care nu sunt nimic din ce au vrut să fie. O mie de vieţi mici, reale, concrete, ghemuite în umbra zidurilor peste care nu s-au putut înălţa.

Eu nu am avut niciodată vreo intenţie de tipul acesta. Când eram copil şi mă întrebau ce vreau să mă fac când voi fi mare, nu spuneam nimic. Nu ştiam ce să spun. Pentru că habar n-aveam ce vreau să fiu, *atunci*. Toţi erau obsedaţi de chestia aceasta. Era ca o boală colectivă. O mare fixaţie. O formă de terorism. Cum veneau nişte cunoscuţi de-ai părinţilor mei, cum tâmpenia ţâşnea în aer. Erau demenţi. Blocaţi în ideea că trebuie să devii ceva precis când ajungi adult. De mic te transformi într-un dobitoc halucinat de viaţă. Aşa că inventam şi eu ceva. Doctor, spui, resemnat, ca să te salvezi. Aaaaah!, exclamă, încântaţi. Dar nu le ajunge atât. Mai vor. „Şi o să ai grijă de tanti?“ Tanti surâde şi te ciupe de obrăjori. Da, spui. O să am.

Sincer, mi-ar fi plăcut să devin paznic de far. Acum nu mai există aşa ceva. Navele au GPS.

Farurile de ţărm nu mai ajută inimile aspre ale nimănui. Nu mai arată drumul spre casă. Pânzele albe nu se mai înalţă sub loviturile furtunii.

2.
Viaţa privită printr-un ecran de coniac

…e mult mai interesantă. Prin ceaţa exaltantă şi fierbinte ce o aşază în tine. Aşa că turnam în mine fără rezerve. Îmi construiam un scut lichid. Punte spre o lume moale şi dulce. Plimbam lichidul. Îl învârteam prin paharul larg şi ovoid, gândindu-mă la o mie de chestii mici şi aiurea pe care nu are nici un sens să le înşirui acum. În momentul acela a răsărit în capul meu Octav, cu zâmbetul lui de copil uriaş, aparent naiv şi nedumerit.

Aşa se întâmplă mereu, dintotdeauna. Nu am fost deloc surprins. Fiinţe vechi, reale sau închipuite, apar. Ţâşnesc din spatele coloanelor de piatră care-mi cresc în inimă. Port lungi conversaţii cu ele. Acum e Octav. Ieri sau mâine altcineva. Tot felul de trupuri, chipuri şi voci. Le scot din cutiuţe de lemn ca pe soldăţeii de plumb. Le înşirui. În copilărie vorbeam cu Eroii. Mă făceam mic-mic de tot, aproape invizibil, şi intram peste tot. Dar absolut peste tot. Era plăcut. Acum nu mă mai pot face mic de tot. E foarte greu. Eroii stau în inima mea, undeva în adâncul de oţel şi clorofilă al inimii.

Octav. În dreapta lui, în umbra umărului său gigantic, se află Maia, cu privirile verzi, necruţătoare şi reci. Probabil mă urăşte. Adică nu probabil, ci sigur. Certamente mi-ar jupui pielea, şi încet, tacticos, desfătându-se cu geamătele mele. Nu a fost dintotdeauna aşa. Au fost şi momente al naibii de plăcute. Dar parcă mai contează? Ceea ce e urât atârnă totdeauna mai greu. Rămâne. E un strat puturos în noi unde se adună totul.

Octav, îl întreb, ce pula mea faci aici? Totdeauna l-am plăcut pe şmecherul ăsta de Octav.

Poate nu din prima clipă, dar dintr-a doua în mod sigur. Îmi amintesc perfect vocea lui la telefon. O voce de căcat, de tip acru, hârşit, imposibil. Îţi venea să trânteşti rapid receptorul. Îmi căutam un job după eşecul lamentabil cu agenţia lui Edi Francezul. Găsisem anunţul în ziar. Erau multe oferte acolo. Multe numere de telefon. Pagini negre, cu litere micuţe. Slujbe mărunte, incerte. Nici una nu mă atrăgea în mod deosebit. Chestia cu imobiliarele era cu siguranţă cea mai interesantă. Ce aveam de pierdut? În vremea aceea studiam jurnalismul şi ştiinţele politice. Mergeam la cursuri din ce în ce mai apatic. Erau, cu puţine excepţii, plictisitoare.

Unul dintre puţinii tipi de acolo de care îmi amintesc cu exactitate e Tibi, evreul. Intrase la facultate în special ca să evite recrutarea-n armată. Îmi plăcea la el că emitea prin toţi porii o fragilitate colosală, de porţelan chinezesc. Genul de băieţel ultra-fin dar care nu făcea teatru din asta. Nu avea niciodată mişcări bruşte, nu ridica niciodată tonul. Nu căra cu el mai mult de patru file albe. Privirile lui erau pur şi simplu albastre şi limpezi. Băieţelul izvor. În compania lui mă simţeam uneori o brută, o pată de grosolănie. L-am luat, într-un fel, sub aripa mea ocrotitoare. Maică-sa era profesoară de muzică la un liceu din apropiere. Uneori, când ieşeam de la cursuri, treceam împreună pe la ea. O femeie care, deşi indiscutabil distinsă, mi se părea totuşi exagerat de rigidă în privinţa lui. Nu-l slăbea niciodată din sfaturi de parcă era un ţânc. Apoi Olguţa. O blondă aeriană, cu sâni mici, vlăguiţi. Ieşeam cu ea câteodată, mai ales seara, ne dădeam întâlnire şi colindam barurile. Beam vodcă. Vodcă şi bere. Multă vodcă şi bere. Prea multă vodcă şi bere. În aceste condiţii nu am apucat niciodată să ne futem şi noi cât de cât omeneşte. Eram fie rupţi de beţi, fie mahmuri, dimineaţa. Ne ascultam horcăiturile când vomam. O ţineam de frunte în vreme ce,

aplecată peste bazin, îşi încorda abdomenul, se golea. Noaptea, respiraţiile noastre împuţite umpleau aerul. Dimineaţa, ne priveam îndelung feţele buhăite. În majoritatea cazurilor tăceam, fumam şi beam cafea fără zahăr. Fusese cuplată doi ani cu un medic stomatolog arab. Deşi ea o tot ţinea că-l iubise, eram convins că-i sugea sonda pentru petrol, nu din amor, dar nu o contraziceam niciodată. Nu mă excita Olguţa. Probabil că nici eu nu o excitam cine ştie ce. Stătea tot timpul cu ochii închişi. Mi se părea aşa, cum să spun, difuză. Era ca şi cum ai fi futut ceaţa. Avea o pizdă largă, osul pubian îi ieşea atroce în relief, mă loveam dureros de el. Aveam senzaţia că o să mă înghită. Fleoşcăia. Era îngrozitor. Îmi trebuia o mie de ani ca să îmi dau drumul. Îmi imaginam tot felul de nebunii ca să ajung în Vârf, pe platoul rece, înfipt în zenit. Futeam oi, capre, vaci. Eram un medic de noapte care-şi tranchiliza pacientele pentru a se băga în ele cu pula lui isterică. Relaţia noastră nu era nicidecum bazată pe futut, poate pe altceva, pe plictiseală de exemplu, pe un tip de nevroză probabil.

De regulă preferam să mi-o fac singur, în camera mea, şi rar de tot prin wc-urile barurilor. Fixam de peretele murdar chipul dulce al unei fetiţe zărite pe stradă, ejaculam pe buzele ei inocente, speriate, peste privirea ei de o puritate înfiorătoare. Norul de spermă o acoperă complet în vreme ce demonii chicotesc în străfunduri.

Părinţii mei ar fi vrut să studiez medicina. Dar aici se dădeau examene grele, era complicat. Îmi căutam o slujbă să fac şi eu ceva, odată ce sesiunea era departe iar cursurile nu mă interesau. Aşa am căzut în lumea lui Octav. Mă aşteptam să dau peste o firmă mică. Exista o coală albă A4 lipită de uşă. Program de lucru. Un apartament de două camere, la parter, destul de central. Un birou la care trona Octav. O canapea şi două fotolii, iar între ele o măsuţă joasă şi lungă plină de scrumiere, sticle şi

pahare. Un radio era deschis aproape în permanenţă.

— Munca de agent imobiliar e grea. Trebuie să fii şmecher. Ai de-a face cu tot felul de oameni, şi toţi vor încerca să te fraierească. Îl duci pe unul să vadă o casă, îl duci cu taxiul, pe banii tăi, după ce ai dat douăzeci de telefoane proprietarului să te asiguri că e acolo, şi clientului să te asiguri că vine, şi când ăştia doi se văd faţă-n faţă şi sunt de acord, primul lor gând e să te fută, să te păcălească şi să rămâi fără comision. Toţi oamenii sunt golani, să ştii asta. Pe mine au vrut să mă tragă în piept şi babe de 70 de ani şi puşti de 19, proaspăt căsătoriţi. A trebuit să le vâr contractul sub nas, să-i ameninţ. Trebuie să fii dur în meseria asta.

În cazul lui nu era prea greu. Arăta aproape cât o macara.

— Şi de unde trebuie să încep?, l-am întrebat după ce i-am înghiţit pledoaria.

Se vedea pe mine că nu-s foarte convins.

— O să lucrezi cu cineva, pentru început. Să vezi ce trebuie făcut. Pe urmă te poţi descurca şi singur.

Aşa am cunoscut-o pe Maia. Pe Firu, Rodi şi Tovu. Toţi *prietenii şi colaboratorii mei* – i-a prezentat cu un larg gest al braţelor, Octav, în aceeaşi zi, la amiază. Prietenii şi colaboratorii lui Octav nu se prea sinchiseau de mine. Dar nici nesuferiţi nu erau. M-am aşezat pe canapea, lângă ei. Am băut toţi până târziu. Nici unul nu s-a ridicat să plece la vreun client şi nici vreun client nu a sunat. Cu timpul aveam să mă obişnuiesc. Clienţii veneau rar. Cei valoroşi şi mai rar. Cei supravaloroşi niciodată. Am căzut în seama Maiei. Femeie, 45 de ani, roşcată, scundă, tare. A doua zi am fost cu ea la maică-sa să-şi ia nişte haine. Maică-sa locuia într-o garsonieră la etajul patru. Nu am putut-o zări pentru că a trebuit să rămân în prag, nu se putea intra în garsonieră, de supraaglomerată ce era. Bună seară, am aruncat de

după munţi de obiecte şi mobile. Inutil. A doua seară am plecat cu Maia şi un client să negociem o vânzare-cumpărare. Tipul ne-a băgat pe nişte străzi întortocheate, prin tot felul de fundături. Voia să vadă un apartament. Maia îi tot spunea cât e de bun, de cărămidă, cu vecini ca lumea, cu parchet de stejar, ce mai, un adevărat vis, ceva absolut fantastic.

Am urcat scările. Liftul nu mergea. Apartamentul arăta ca dracu. Proprietara arăta ca dracu. S-au vârât peste tot, prin toate firidele. Au ciocănit pereţi, plăci de faianţă, ţevi. Am făcut drumul înapoi ca-ntr-un film cu proşti. Ne-am trântit pe canapeaua lui Octav şi am continuat să bem. Dimineaţa ne-am revăzut cu tipul care ne zăpăcise cu virajele la stânga, la dreapta. Am urcat toţi în biroul unui notar. Totul a durat aproape o oră. Maia părea-n elementul ei. Am ieşit să fumez. A venit şi ea, zâmbind. S-a bătut cu palma pe buzunar.

— Aşa da, a zis. Mergem să mâncăm ceva?

Era drăguţă Maia. Veselă. Am intrat într-un bistro şi am mâncat ouă ochiuri cu şuncă.

— Ai văzut cum e? Nu-i greu. Nu zici nimic?

Nu ziceam nimic. Nu aveam nimic de zis. Pur şi simplu.

— Mergi diseară cu mine ?

— Unde?

— O să vezi.

Mi-a cumpărat un pachet de ţigări şi o ciocolată. M-a sărutat pe obraz. Apoi a urcat într-un taxi şi a dispărut. Odată ajuns în camera mea, m-am trântit în pat. Am închis ochii şi l-am văzut pe Tibi, cu vioara în braţe, la 8 ani, pe scena Teatrului Naţional. Am adormit cu buclele lui de aur în palme.

Soţia lui Octav se afla în Italia de mai bine de un an. Impresaria o trupă de dansatoare. Cel puţin aşa spunea el. Scotea bani frumoşi. Octav avea şi el partea lui, lunar. În plus, mai aveau două

apartamente pe care le închiriase. Din cauza asta nu se prea agita el cu imobiliarele. Ceea ce m-a dat peste cap era faptul că scria. Un fel de ode. Le recita în faţa noastră, vizibil emoţionat. Erau frumuşele, sunau bine. Mai bine zis un fel de romanţe. Îmi plăcea chestia asta: să vezi o namilă recitând versuri, roşu-n obraji de emoţie. Simţeam că-şi iubea soţia. Seara abia se rupea de noi. Cumpăra vin. Stăteam adunaţi în jurul sticlelor şi vorbeam. Firu era un tip slab, pletos, nedespărţit de geanta lui de piele neagră. O ţinea tot timpul lângă el, pe genunchi sau lângă glezne. Era singurul care se agita cu imobiliarele. Avea nevoie de bani. Soţia lui se pregătea să nască, locuiau cu părinţii ei. Ieşea la 5 după-amiaza de la serviciu, trecea acasă, apoi bătea oraşul cu un client sau altul, inspecta ofertele. Seara târziu învăţa engleza, după un manual. Avea totdeauna o expresie îngrijorată. Un chip aproape galben de îngrijorare. Omul încolţit de viaţă, gândeam. El pleca primul. Apoi Rodi, o tipă osoasă, dreptunghiulară, studentă la mecanică. Se străduia cu imobiliarele, dar nu prea avea succes. Octav însă nu o presa. Nu presa pe nimeni. Îi plăcea să fie lume în jurul lui.Tovu era un tip în vârstă, fost colonel. Avea o groază de relaţii, peste tot. Aveai o problemă, îl căutai pe Tovu. Era o mină de aur. O ducea pe Rodi cu maşina la cămin.

— Ăsta o fute, arunca Octav.

— Nu o fute, prindea repede Maia.

— Ei, n-o fute… ascultă la mine, cordoiul bătrân i-o pune.

— Dacă-ţi spun…

Maia a ţinut să merg cu ea într-o scurtă vizită la fostul ei soţ. Avea de recuperat nişte bani. Aşa spunea ea. Mă uitam prin apartamentul lor. Maia arăta destul de verde la faţă. Se observa de la zeci de kilometri că e ruptă de oftică. Afectată. Şi rău de tot. El părea calm. Soţia lui părea calmă. Băiatul lor părea calm. Probabil se obişnuiseră cu

descinderile Maiei. O tolerau. Îi ascultam şi nu înţelegeam nimic. Prin aşa ceva nu mai trecusem. Vorbeau în spaniolă pentru că el era spaniol. Îmi era clar că Maia avea multe să-i reproşeze. Eram noi trei. Ei doi pe canapea. Eu în dreptul lor, pe un fotoliu. Fumam. Mă gândeam ce ciudat e totul, eu, acolo, cu doi cetăţeni vorbind o limbă necunoscută mie dar care suna frumos, muzical. Mi se părea că nu am nici un sens. Sau, dacă am unul, atunci trebuie să fie unul mai degrabă poetic. Toată seara m-am gândit la asta: ce sens am? ce vreau? ce se întâmplă?

Până la urmă am plecat. Maia era în continuare verde. Din nemernic nu-l scotea. Iar tipa era o târfă care-i furase soţul. O primise în casa lor ca pe o prietenă şi ea îl furase. Asta se întâmplase demult, dar nu-i trecuse, nu se liniştise. Am însoţit-o acasă.

— Nu-mi place să fiu singură.

O înţelegeam. Mie îmi plăcea să fiu singur. Locuia într-o garsonieră închiriată de la un grec. Era o femeie de peste 45, singură, trăind în chirie, cu un copil care nu se omora după ea, cu o mamă care o obosea cu telefoanele şi problemele ei. Destul de nefericită. Îmi părea rău, sincer. Mi-a pus orez alb pe frunze verzi, carne de pui, felii de măr. Priveam la televizor. Se mai liniştise puţin.

— Tu nu ai vrea să o facem ? – m-a întrebat privindu-mă calm în ochi, calm şi cu o tresărire abia sesizabilă de îngrijorare.

Nu ştiu. Nu mă gândisem la aşa ceva decât vag. Cum să o faci cu o tipă cu 18 ani peste tine? Îi observasem picioarele şi mai ales fundul, prin blugi. Tot timpul purta blugi. Era sexy, nu pot spune, dar semăna puţin cu o mătuşă de-a mea. Nu eram chiar înnebunit să mă urc pe ea, şi tocmai acum, când îi văzusem băiatul (21 de ani) și pe fostul soţ, grăsun și cu mustăcioară. Cu foarte puţin efort ar fi putut să-mi fie mamă. Din lateral, atunci când pregătea masa, şi mai ales mâinile ei şi câteva inflexiuni ale vocii chiar îmi aminteau de

mama. Nu eram foarte convins că vreau să mă urc pe ea. Dar nici nu-mi venea să o refuz. O simţeam încordată, nefericită. Probabil că un simplu gest, un simplu cuvânt ar fi putut-o răni. Fusese tot timpul foarte drăguţă cu mine, foarte protectivă. Mă lua peste tot cu ea şi-mi dădea mereu bani. Probabil îi plăcea să se creadă că are un amant atât de tânăr. Care se ţine de curul ei. Nu mă deranja. Ştia spaniolă şi germană. Lucrase-n Germania, 9 luni, într-o pensiune. M-a învăţat vreo trei-patru înjurături. Îmi plăcea cum spunea, când se enerva, *şaize*.

La televizor rulau reclame la detergenţi. Îmi plac reclamele. Unele. Altele nu. Sunt atât de idioate.

Marco lucra foarte mult şi avea părul aproape alb. Preda la trei facultăţi, avea o rubrică permanentă la un cotidian, o emisiune săptămânală la un post de radio, meditaţii. Vorbea întruna. Mi-a zis că nu trebuie să-mi fac griji pentru examenele cu el. Ne-am băut coniacele destul de repede. Am vorbit despre politică şi despre viaţa literară. I-am dat şi nişte texte, să mi le publice într-o revistă. Nu le-a publicat niciodată, dar îi făcuseră o impresie bună, mi-a mărturisit. M-am trezit din nou singur. Am traversat câteva străzi. Priveam casele. Îmi plac casele. Primii mei bani la firma lui Octav – i-am câştigat de la un tip, pentru o intervenţie la un poliţist. Ceva legat de o maşină străină, de un număr provizoriu. Era înnebunit să-şi conducă maşina. A scos mulţi bani din portofel. Până la urmă, treaba s-a rezolvat. Tovu, cu mapa lui sub braţ.

Partea mea am spart-o în aceeaşi seară cu Maia, la un restaurant grecesc. Am băgat în noi tot felul de minunăţii. Ţi se tăia respiraţia. De câte ori nu trecusem pe acolo, tânjind? A meritat. Maia era foarte bine dispusă.

Clienţii nu se înghesuiau. Erau şi alte firme pe piaţă. Aveau maşini. Agenţi la patru ace. Într-o

dimineaţă m-a sunat Octav. Mă aştepta o doamnă să vedem o casă. O doamnă şi nepoata ei. Avea puţin peste 50 de ani, dar arăta încă foarte bine. Am plecat cu maşina ei. Octav vorbise deja cu proprietarii, ne aşteptau. În maşină am schimbat două trei vorbe. Nepoata era grăsuţă şi îngâmfată, dar bunica era interesantă, avea stil. Aşa că m-am concentrat asupra ei. Am dat tot ce am putut din mine. Proprietarii, soţ şi soţie, erau de treabă. O casă destul de mare, curată, bine îngrijită. Se mutau la copii, în alt oraş. Vor sta la bloc, ceea ce-i deprima puţin. Ne-au povestit viaţa lor în vreme ce inspectam bucătăria, dormitoarele de la etaj, subsolul. Chiar că avea stil tipa, Erica. Vreau să spun că era foarte feminină, aproape pisicoasă. I-am oferit braţul când am coborât scările. A vrut să vadă şi subsolul. Şi grădina. Apoi ne-am aşezat şi am vorbit despre bani. Părea convinsă a o cumpăra. Nişte vrăbiuţe zglobii, aşa păream. Avea pulpe subţiri, elastice. M-au lăsat în dreptul firmei. Avea telefonul meu notat în agenda ei de buzunar.

Seara, Octav ne-a invitat la el, pe mine şi pe Maia. Ne-a pregătit o friptură şi a deschis o sticlă de vin roşu, remarcabil. Atunci mi-am dat şi eu seama că între ei fusese ceva. Maia era-n elementul ei acolo. Nu se lovea de nici un colţ. Îl cicălea, iar Octav o asculta supus, surâzând larg. Încă o sticlă de vin. Friptura nu era foarte reuşită, dar nici proastă. Oricum, venea la timp. Stomacul meu deja era afectat, ţigări, alcool. Îi ascultam vorbind. Aproape că se certau. Ceva legat de nevastă-sa care e o curvă şi el un fraier, un mare fraier.

— Ştii că ţi-a mai făcut-o, şi tu tot timpul ai trecut mai departe de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Cum poţi fi atât de naiv?

Maia era destul de pornită. Avea ochii roşii, furioşi. Mi-am dat seama că era geloasă. Îl tot împingea pe Octav de la spate – eşti prost, nu meriţi asta, nevastă-ta e o târfă – ca să ajungă

evident la ea, la cât de mult a fost ea lângă el, cum l-a sprijinit tot timpul, ce devotată şi mişto e ea. Femeie. Îmi plăcea de Octav. Zâmbitor, relaxat.

Mult după miezul nopţii am plecat, în sfârşit. Maia tăcea păşind alături de mine. Valul de furie trecuse, dar o lăsase în urmă parcă şi mai îmbătrânită. Am condus-o până în dreptul blocului ei, apoi m-am târât şi eu spre bârlog. Patul era rece.

Am câştigat neaşteptat de mulţi bani cu Erica. Am ieşit de la notar împreună. Acelaşi notar burtos şi simpatic. Nici o nepoată nu ţopăia prin jur. Flutura cheile de la casă, veselă. Am mers la un restaurant foarte cochet. Avea gusturi. Era atât de elegantă. Părul ei blond platinat. Mă privea ca o veveriţă: cumva trist, cumva speriat, cumva plin de speranţă. Simţeam în buzunarul de la piept al cămăşii, sub sacou, micul teanc de bancnote primit de la ea.

— Aţi fost atât de amabil, nu m-aş fi descurcat fără dumneata.

Mă rog, tâmpenii. Ştiam că s-ar fi descurcat. Am mâncat ca un animal. Mă privea amuzată. Mi-am făcut curaj cu un pahar de vin alb, sec. Nu ştiam cum să beau, toate chestiile astea de protocol, care îi dau sentimentul unei femei că se află lângă un tip cu clasă. Prea mă obişnuisem să torn din sticlă, gros, să torn în mine, gros. Ca un beţiv. Băgasem în mine tone de vin în ultimele luni. Tone. Aş fi vrut să am clasă, să o impresionez. Mi-a povestit de soţul ei. Un om foarte bun. Murise brusc. Infarct. La 52 de ani. Viaţa e tristă.

— La 49 de ani, câţi am acum, ce mai pot aştepta? Mai poţi reface ceva? Nu mai poţi da timpul înapoi. Până la urmă trebuie să te resemnezi. Să accepţi.

O ascultam. Avea exact 51 de ani şi trei luni, văzusem actele. Dar nu conta. Eram străin de sentimentele pe care le lasă în tine timpul, degradarea, vârsta, moartea. În fiecare dimineaţă

băgam un pumn puternic în uşa de la baie. Iarna ieşeam pe balcon cu pieptul dezvelit. Nu-mi păsa. Eram nemuritor.

Buzele ei umezi şi fragile murmurau în dreptul umărului meu stâng, palma ei îmi apăsa uşor pieptul în dreptul inimii. Dormea atât de liniştită, ca un ou de Paşte.

La unele examene m-am prezentat. La altele nu. Nu am picat nici unul. Era aproape imposibil să pici. Poate dacă îl scuipai în faţă pe profesor. Dar nici atunci nu era nimic sigur. Fumam pe culoar, cu Tibi vorbindu-mi cu glasul lui de violoncel. Mă privea cu dragoste. Eram sigur că o să ajungă homosexual. Era atât de delicat. Iar mă-sa îl cocoloşea. Apoi am coborât. Undeva la parter era un bar. Am tras un coniac mic şi m-am băgat în seamă cu două tipe. Una era mai reuşită, cât de cât. Semăna cu Cher.

Am ieşit. Ploua. M-am plimbat apatic prin ploaie. Era duminică sau luni sau joi. N-avea nici o importanţă. Apoi eram toţi în jurul mesei: Erica, băiatul ei, nevastă-sa şi fie-sa, şi eu faţă-n faţă cu individul. Îmi trimitea priviri de crimă şi pedeapsă. Erau destul de stânjeniţi, simţeam asta. Vaca de nepoată se tot ridica, făcea mofturi. *Buni, buni, buni,* vreau aia, şi aia. Căcat. Erica nu era deloc încântată să fie *buni-buni*. O prevenisem că va fi dificil. Idiotul vorbea despre maşina lui scoasă de la reparat, cum îl jecmăniseră mecanicii. Ochi bolboiaţi, mânuţe grase, gât gros. Nevastă-sa îşi trecea privirile peste el, prin el, parcă vizita în fugă un muzeu. Se vedea că nu-i convine prezenţa mea. Tot vorbea de taică-su. Pricepeam unde bate. Avea un apartament foarte frumos. Sau mai bine zis avusese. În câteva zile se va muta în casa pe care o văzusem. Un fel de masă de adio, un fel de familie reunită. Să fi văzut faţa fiului când m-am tolănit în fotoliul balansoar al lui taică-su. Ar fi preferat să mă ucidă. Dar ce vină aveam eu? Să-l fi văzut schimonosindu-se, verzuliu. Eu, profanatorul. Se

gândea la tot: o să-i folosesc bătrânului halatul, şosetele, lamele de ras, tacâmurile, o să-i răsfoiesc albumele filatelice, cizmele de piele, o să-mi plimb curul prin casa unde el se născuse şi copilărise. Sigur nu a dormit toată noaptea. A fiert în el. Poate că avea tot dreptul să mă ucidă. Poate că şi eu m-aş fi manifestat la fel.

Ploaia nu înceta niciodată. Aş fi vrut să fumez. În sala de cinema nu era aproape nimeni. Unul dintre cele mai stupide filme pe care le-am văzut în viaţa mea. Atât de stupid că nici nu există comparaţie. Într-un fel merita să vezi aşa ceva, să-ți faci o idee. Încercam să le văd expresia de pe faţă celorlalţi. Păreau atraşi. Le plăcea. Şi tipii de pe ecran, şi noi cei din sală jucam acelaşi rol de animale lipsite de simţul ridicolului.

Octav pluteşte-n coniac. Îl învârt prin pahar. O ţine pe Maia de mijloc, tăcuţi. Îl înghit cu o mişcare lungă a gâtlejului.

3.
Dansul nocturn al inimii

Deşi a trecut mult timp de atunci, îmi amintesc cu claritate clipa în care am atins pentru prima dată o femeie. Mai persistă în memoria mea senzaţia stranie, răcoroasă şi narcotică care urca subtil, prin buricele degetelor, prin straturile suculente ale unui corp care-şi pierdea inocenţa cu fiecare suflare. Nimic nu a putut-o înlocui sau egala vreodată în intensitate… o fantă de lumină moale prin uşa întredeschisă a unui timp adânc şi fluid, aproape pierdut.

Degetele coborând pe gleznele ei albe, încordate. Apoi urcând lent spre genunchi pentru a se desprinde apoi, neaşteptat, planând hipnotic spre sfârcuri. În tot acest timp ea este concentrată asupra unghiilor. Un miros fremătător de ojă, transpiraţie şi plastic învăluie camera. Atunci când, cu un gest uşor, îmi îndepărtează mâinile, îi observ perişorul auriu de sub braţ.

— Mă gâdili, spune.

În rest, nu pare deloc deranjată de explorările mele de puşti lăsat de maică-sa prin vecini. Pare să ignore totul, absorbită de ritmul ascuţit al rotunjirii muchiilor. Pielea ei subţire se vascularizа aproape violent cu fiecare atingere, astfel încât puteai desena uşoare semne, semne mici, linii, semilitere ce dispar repede sub stratul lăpturos. O urmăresc ca prin vis pe Olga. Cum traversează strada neglijent, îşi scoate sandalele şi ţopăie desculţă pe pietriş. O simt lângă mine în balansoarul din curte, cu spatele lipit de pernele vişinii, povestindu-mi despre dealurile uscate din jurul Odessei. Se leagănă cu capul dat pe spate, urmărind norii, desenul lor ciudat şi haios, profilurile de elefanţi sau monştri roşiatici. Uneori adorm cu capul pe

pântecul ei, ascultându-i vocile gastrice, micile zbierete intestinale. Apoi urcăm în podul casei, răscolind lucruri vechi, lămpi de gaz, scaune rupte, teancuri prăfuite de reviste şi ziare. Sau pur şi simplu ne îndopăm cu dulceaţă de caise. Închide ochii şi sânul ei alb pare un lucru diferit de ea, scăldat în lumina rece a soarelui de dimineaţă.

Explorând la Olga, o tensiune stranie se naşte în mine, în chip neaşteptat. Ceva cu totul nou, ireal şi ameţitor. Până a venit maică-mea să mă ia acasă, am continuat să o adulmec printre gene, cu o curiozitate temătoare şi mai ales cu o vinovăţie pe care nu o înţelegeam. Iar, într-un târziu, maică-mea a intrat val-vârtej, îmbujorată, cu părul schimbat, transformat în bucle enorme. Semăna cu o tufă de liliac. Aceasta a fost singura comparaţie care mi-a venit în minte atunci.

Pe la 12 ani, pur şi simplu îmi detestam sexul. Începeam prin a-l studia atent, minute în şir, hipnotizat de prezenţa lui stupidă şi ciudată. Îmi părea dizgraţios. Trăgeam în toate părţile de pielea greţoasă, de carnea lui moale. Ar fi vrut să-l disloc. Să-l rup. Creştea neaşteptat, şi asta se întâmpla în momente dintre cele mai nepotrivite. Şi privirile tuturor se fixau asupra umflăturii monstrişoare din pantaloni. Deşi majoritatea surâdeau amuzaţi, îmi venea să intru în pământ de ruşine. Aş fi vrut să-mi sap cu labele din faţă, ca o cârtiţă, un tunel pieziş prin pardosea. *Dispari, micuţule! Dispari!*

Mi-aş fi dorit să fiu fetiţă, ca Lim. Toată lumea la picioarele mele, rotindu-se în jur extaziată şi dulce. Să se rujeze-fardeze arătând în final ca o vrăjitoare. În rochiţe înflorate, fandosindu-se până la exasperare. Lim, fata celor mai buni prieteni ai părinţilor săi. Vara mergeau la plajă undeva la marginea oraşului. Aşezau păturile pe malul apei. Oase, piei, burţi, călcâie linse de un soare tot mai cenuşiu. Uneori petreceau şi sărbătorile de iarnă împreună. Adulţii se simţeau îngrozitor de bine împreună. Aproape că nu puteau trăi dacă nu se

vedeau la sfârşit de săptămână. Şi dacă nu ar fi făcut tot acel zgomot colosal, dacă nu ar fi declanşat toată larma uriaşă, toată vehemenţa aceea obositoare… Într-o altă viaţă fuseseră sâmburi strânşi într-un miez de măr roşu. Ar fi putut foarte bine locui cu toţii în aceeaşi casă. O familie dublă, un motor de buldozer lăsat pornit sub ferestre.

Cu toate acestea, el şi Lim nu au devenit niciodată cu adevărat prieteni. A existat de la început o distanţă între ei, distanţă care nici nu a crescut, nici nu a dat înapoi în timp, ci a rămas ca o pânză freatică, al cărei foşnet îl simţeau şi unul şi altul sub tălpi. Lim îi arăta clasoarele, ierbarele, rochiile, pantofii, ursuleţii de pluş pe care îi punea să joace roluri de părinţi şi copii, vorbea cu ei, îi certa… deschidea şifonierele, sertarele, se agita, apoi, deodată, devenea albă, liniştită şi rece, bătea podeaua cu talpa, îşi spunea că *în mod sigur* are monştri sub pat şi la ferestre, dar că nu-i e frică, sau mă rog, *nu foarte frică*… Dacă el crede în gnomi, căci ea crede *foarte mult*… La el acasă se plictisea, răsfoia o carte cu fotografii, reviste, inspecta camerele, se plimba prin grădină. Prietenii săi jucau tac şi o puneau să spună prostii. Ea refuza întotdeauna, privindu-i încruntată. Ei se amuzau copios pe seama ei. Apoi părinţii ei urcau în Skoda lor veche de culoarea untului.

I se părea mai interesant să fie fetiţă şi mult timp a trăit o ciudată insatisfacţie legată de chestia aceasta. Sexul ei era rece şi strâns, de cristal. Fruct alb, despicat, cu miez sângeriu. Teama le ţinea ochii larg deschişi. Ascultau vocile mari din sufragerie iar buzele lor miroseau a urină.

Acum deschide uşile de stejar, coboară pe scara spiralată, în liniştea vegetală, se aşază pe ultimele trepte alături de Lim… degetele ei subţiri trag lent de filele clasorului… îi simte pielea mirosind a săpun şi îi vede genunchii albi şi osoşi ieşind dincolo de marginile clasorului… dreptunghiurile

zimţate… flori mari, roşii, violet, avioane vechi, cu aripi de lemn şi piloţi cu eşarfe albe la gât, insecte nemişcate, prinţese, pitici, elefanţi şi tigri, ochii ei alunecând uşor peste fiecare filă, buzele murmurând lucruri pe care nu le va înţelege niciodată…

Dar în mod inexplicabil, îi e frică de Lim, de ochii ei negri aruncaţi în adâncul chipului alb, imobil şi ciudat. Îi e frică de vocea ei ascuţită ca un ţurţure de gheaţă.

Peste imaginea ei aşază totdeauna imaginea Di, chipul surâzător al lui Di. Deşi cumva o simte totdeauna pe Lim *sub* Di. Ştie că este *acolo* şi adorme strângându-şi genunchii la piept..

Di nu era ca Lim. Ar spune că era chiar opusul ei. Di – o fetiţă negricioasă, cu ochi mari şi verzi. Îşi scriau bileţele şi le lăsau în crăpătura unui zid din spatele blocului în care locuia ea. Împreună stabiliseră locul acela. Îl căutaseră o zi întreagă. Să fie discret şi sigur. Să nu fie departe şi nici să nu plouă în el. Inimi desenate cu creionul roşu şi frunze sau flori, stângaci. Buzele lor se atingeau speriate în întunericul umed al verii. Mama le aducea şerbet de trandafiri în cupe largi, şi paharele cu apă rece. Ieşeau bule micuţe din ea. Îi plăcea să o privească prin sticla paharului, printre bule. Uneori avea senzaţia că Di este un înger, deşi nu văzuse niciodată un înger adevărat, ci numai dintre cei rotofei şi rozalii, în ilustratele de Paşte.

Îi este imposibil să o imagineze pe Di, *acum* – mamă, soţie şi tot tacâmul. Cum găteşte, spală, face amor sau îşi strânge părul în coadă cu o eşarfă violet. Se gândeşte că a rămas la fel sau că măcar există şi un timp, acolo, cât de îndepărtat, dar la fel de real ca şi cel de acum, unde lucrurile au rămas nemişcate, identice cu sine. Dragostea lor de copii, dansul ei de fluture ţâşnind în dogoarea nocturnă a fiecărei veri.

Privind fotografiile, încearcă să se recunoască. În uniforma de licean, cu cămaşa albă descheiată la

doi nasturi. O strânge la piept pe Lori. pierdută într-unul din cele mai seducătoare surâsuri pe care le-a cunoscut vreodată. Lori este acum funcţionară la o bancă. Până nu demult, venea lună de lună să-şi plătească un împrumut. Înaintea sa, la rând erau două femei şi un bătrânel foarte diluat, gheboşit. O observă atent pe Lori, până ajunge în dreptul ei, la ghişeu. Îi pare neschimbată. Acelaşi surâs viguros şi dulce. Asta îi place foarte mult. Senzaţia că timpul a stat în loc, că totul e la fel, neschimbat. Soţul ei e şofer de taxi. Un tip bonom, hotărât să facă bani şi din piatră seacă.

— Avem doi copii, îi spune. Nu e uşor.

— Nu e uşor, repetă şi el ca un papagal verde-roşu.

Deşi habar n-are ce spune, ce înseamnă să ai doi copii şi să schimbi un cauciuc la o maşină. Se priveşte stând între Lara şi Tami. În spatele lor, terenul de sport al liceului, salcâmii înalţi, blocurile cenuşii. Hârtia fotografiei, tare şi aspră. Tami e cea mai înaltă fată din liceu, din întreg universul acneic şi unsuros. Îi vine pe la piept. Probabil acum e o femeie foarte frumoasă. Un fluviu fosforescent de febră şi spermă sunt nopţile sale. Îşi aminteşte foarte exact şi cu un dezgust rece cum a ejaculat odată peste paginile unui roman de Jules Verne. Cred că era vorba despre *2000 de leghe sub mări*. O carte care i-a plăcut foarte mult. Paginile s-au încleiat. Nu le-a mai putut desprinde a doua zi. A trebuit să le smulgă.

Chipul său de atunci, incert, cam feminin, rămâne ceva şovăitor şi îndepărtat ca un vis. A murit. A renăscut în alte înfăţişări ciudate, necunoscute. Suprafeţe, piei, straturi copilăroase. Nu mai este cel de atunci. Cel de ieri. Într-un fel, gândul acesta îl îngrozeşte. O lamă de oţel rece traversând fulgerător inima. Un fior straniu. Într-un fel însă îi e indiferent. Ca şi cum nu ar fi fost vorba despre el.

E adevărat că în general oamenii îl priveau cu plăcere, datorită trăsăturilor line ale feţei, părului cârlionţat sau palmelor mici. Dar tot atât de adevărat e faptul că i-a simţit de multe ori învăluindu-l cu suspiciune. Îl tratau aşa cum o faci cu cineva pe care nu ştii prea bine de unde să-l apuci. Nu inspira prea multă încredere.

— Foarte mulţi te consideră înfumurat, îi spune maică-sa.

Nu-şi dădea seama dacă o făcea chiar pe un ton de reproş sau ea însăşi credea sau căuta să înţeleagă cum era cu adevărat. Uneori îi simţea privirile coborând aproape insesizabil asupra sa, încercând să afle ce se ascunde dincolo de pieile sidefate. În momentele acelea stătea nemişcat, îngheţa ca într-o ilustrată alb-negru, se strângea în sine atent, speriat şi pierdut. În capodul ei vişiniu, cu flori mari de argint, cu părul strâns la spate, cu pieptul bogat şi puternic, mama-mamă-educatoare-felcer-iubită-înger, tiranică şi dulce, protectivă şi nepăsătoare, păşind-alunecând în lumina ciudată care ţâşnea leneş din lucruri, dimineaţa. Vedea cuvintele, şoaptele, mângâierile rotindu-se uşor şi fin în aer. Bile policolore, semisonore, încărcate de o irealitate caldă. Un dans feeric, nemaiîntâlnit. Fiecare dintre ei era îndrăgostit. Iubeau dansul, rotirile, florile de aur lichid născute pentru o singură clipă din mişcările şi surâsurile lor.

Prima sa experienţă sexuală adevărată nu l-a făcut deloc praf. Nu l-a dat pe spate. Spune adevărată pentru că o compară cu ceea ce se petrecuse înainte din acest punct de vedere: prostii, joculeţe, frecări, limbi mici, pulă imprecisă alunecând aiurind pe lângă pizduţe de catifea, testicole umflate de mâlul fluorescent al spermei. Câteva tentative, cu fetiţe timide, la fel de lipsite de experienţă ca şi el. Pizduţe semireci, strânse între pulpele speriate. Fese roz în chiloţei albi. Se tăvăleau prosteşte, frecându-se până la sânge. Cu urechile ciulite, ca puii de lup în marginea pădurii.

La pândă. Îşi simţeau părinţii târându-se de la serviciu spre casă. Isterizaţi de muncă. Iminenţa apariţiei lor îi panica. Ar fi fost îngrozitor să fie surprinşi *aşa*. Îngrozitor. Aranjau repede paturile. Întindeau cuverturile şi cearşafurile cu palmele lor umezi, deschideau culegerile de algebră şi caietele. Paşii tiranici răsunau în depărtare. Cheile de fier zdrăngăneau sinistru, frecându-se pe inelul de alamă prins la şold.

Uneori visa urât. Se trezea speriat. Întorcea pe toate feţele imaginile visate, încercând să înţeleagă ceva. Un şuvoi de lilieci învăluind-acoperind într-o mantie mişcată de ţipete cei doi plopi bătrâni și uriaşi din stradă. Maşinile trec, oamenii trec şi nimeni nu spune nimic, nimănui nu i se pare nefiresc. Încearcă să-i facă atenţi, pe unii vrea să îi ţină în loc şi să le arate copacii, dar mâinile sale trec prin ei, corpuri fantomatice.

Până la urmă a izbutit să intre în Crater. Acest lucru i se datorează Elzei. Îi va fi toată viaţa recunoscător. Pula sa îi dedică imnuri de slavă. Ea îl mângâie pe obraji aplecându-l uşor peste sânii ei moi, albi şi pufoşi, cu sfârcuri sângerii. Îşi ascultă respiraţia, scufundat între ei. Pare un copil uitat pe plajă.

Elza era căsătorită cu un maior. Părinţii săi fuseseră la nunta lor. Existau o mulţime de fotografii de la acel eveniment. O priveşte în rochia albă, cu ochii luminoşi şi trişti, surâzând. Stă întins pe burtă, în pat, cu fotografiile lor împrăştiate peste tot. Soarele moale şi unduios ca mierea alunecând din vârful linguriţei în ceaşca de ceai.

Nu-i plac deloc nunţile. Toată nebunia, toată mascarada aceea de animale împopoţonate, zâmbind mai mult sau mai puţin fals, pregătite de împerechere. Maşinile claxonând, înşiruite, cu flori şi balonaşe, o mie de copilaşi dolofani alergându-se printre genunchi şi fuste, feţele de masă albe. Nici înmormântările nu-i plac. Chipurile roşii de

plâns, mirosul de tămâie şi sarmale, braţele asudate ale groparului bătrân ieşind din maieul murdar.

Îi priveşte pe părinţii săi, dimineaţa. Felii de lămâie plutesc în aburi de ceai. Încearcă să-şi dea seama dacă totul e în regulă, dacă se mai iubesc sau nu. Dacă totul nu a devenit doar un joc, un formalism, ceva mort din care nu va mai ţâşni niciodată viaţa. Ar fi stat cu ochii închişi. Ar fi putut să-i crească aripi şi să se înalţe deasupra acoperişurilor roşii odată cu ţipătul cocoşilor. E o felie de pâine cu un strat subţire de unt mărunţită nervos de dinţii copiilor. Uneori, noaptea, asculta la uşă foşnetul trupurilor de aramă. Nu a auzit-o niciodată pe maică-sa izbucnind într-un orgasm devastator. Poate strângea din dinţi. Aştepta în ciorapii pluşaţi, cu inima strânsă.

Prea serios nu se gândise niciodată să o fută pe Elza. Mici fantasme, atâta tot. Dar asta are aproape cu oricine. Mintea nu are limite în privinţa asta. La drept vorbind, nu ar fi ştiut cum să o ia. Era mai mare decât el, fizic. Îi plac femeile subţiri, mici, pe care să le poţi stăpâni. Femeile nimfete. Corpuri subţiri, supuse, aservite. Şi-o freca singur în cameră. Îi plăcea. Futând vise. Ţâşnind în palmă. Printre genunchii îndoiţi trece o durere subţire iar aerul se eliberează din piept.

Venind de la liceu, s-au întâlnit în dreptul casei ei. A ajutat-o să ducă plasele de la maşină în casă. Le-a trântit pe masa din bucătărie. Ea îl privea într-un fel destul de bizar, autoritar, uşor acuzator, amuzat. Ca şi cum l-ar fi prins făcând o prostioară, ceva, şi l-ar avea la mână. Nu-i plăcea deloc senzaţia. Ea surâdea trecându-şi palmele peste obrajii lui. Împletindu-i codiţe. Vorbind în şoaptă ceva nedesluşit. Se simţea dulce. O fetiţă. Şi-a privit ceasul şi l-a luat de mână. Au traversat holul, apoi o cameră. Ea înainte, păşind încet şi tăcut, el ancorat, sfios. .

L-a aşezat lângă ea, pe pat. Stând sprijinită în cot, deasupra lui, îl priveşte mângâindu-l gâtul. Apoi îl sărută uşor pe buze. Şi-l aduce încet între cracii ei albi şi puternici. El şi-a tras blugii şi chiloţii până sub fese. S-a ridicat în coate şi mâinile ei i-au apucat sexul. A simţit cum ea îşi dă chiloţii într-o parte şi-i potriveşte penisul înăuntru. Era ceva foarte cald, foarte moale, acolo. A fi vrut să vadă totul, să aibă un ochi în penis şi să privească. Palma ei stângă îi apăsa fesele. Palma ei dreaptă îl fixa de ceafă cu buzele în claviculă. Mirosea a liliac. Parfumul ei i-a rămas cimentat în simţuri.

Era cu totul concentrat în vârful penisului. Viaţa lui era acolo, încordată ca o perlă. Apoi a simţit-o scurgându-se, topindu-se, transformându-se în neant lichid.

Poate că aştepta prea mult de la acel moment. O revelaţie. O transformare totală. A crezut că lucrurile se vor schimba radical. Dar nu a fost chiar aşa. Atunci credea că a înţeles. Că asta e tot. *Aşa* sunt femeile – îşi spune. Nu i se mai părea ceva îngrozitor de complicat. Trântit cu faţa-n sus, în pat, viaţa îi părea o floare de lotus, deschisă-n palme. Dar lucrurile nu-s deloc aşa simple cum credea atunci, cu pantalonii adunaţi undeva pe glezne şi pieptul urcând-coborând, cu braţele electrificate strânse sub ceafă. Crezi la un moment dat că poţi, că este posibil orice. Săgeata ţâşnind din arc spre ţinta clară, împăcată cu destinul său. Într-un fel ar fi vrut să păstreze pentru totdeauna starea aceea specială, de supremă linişte şi împăcare cu sine. Pentru o clipă totul era uitat, lăsat în urmă. Arcuirea sidefată a pulpelor, sexul inversat, fierbinte, prinzându-l între buzele sale şi înghiţându-l hulpav, aerul irespirabil, parfumul greu de urină şi frică – totul devenise un vis visat de altcineva, povestit în şoaptă.

Nu a spus nimănui nimic despre Elza, deşi la un moment dat a fost tentat să-i spun lui Gore.

Chiuleau de la ore furişându-se pe malul Dunării, între ruinele castrului roman. Beau lichior de nuci, fumând. Dar într-un fel îi era tare milă de Gore, pentru că el era foarte gras. Nici o fată nu se apropia de el. Ar fi fost cinic din partea lui să-i spună despre Elza. Alunecau pe străzi şi feţele lor plictisite se reflectau în vitrine sau în alte feţe plictisite. Uneori viaţa le părea de căcat şi nu ştiau de ce. Lichiorul curgea în ei, stupid. Ochii le luceau, buzele se arcuiau într-un surâs disperat.

— Tu crezi că are vreun sens?

— Ce să aibă?, îl întreba.

Erau beţi, dar nu cine ştie ce. Mai puteau încă vorbi unul cu altul, sprijiniţi cu spatele de ruine, aşezaţi pe iarbă, privind fluviul de sus.

— Aşa, totul. Dacă are vreun sens, zice Gore.

— Habar n-am. Şi, dacă ar avea, ce, crezi că ne-ar încălzi cu ceva?

Un şlep cenuşiu împins de un remorcher cenuşiu. Dacă ai fi avut un binoclu ţi-ar fi plăcut să priveşti faţa căpitanului, faţa lui bătrână, hârşită, de jokeu ratat. Ai fi văzut că remorcherul se cheamă Karelia iar şlepul e doar o cutie de tablă plutitoare, fără identitate.

În ziua în care ea şi caporalul ei tâmpit s-au mutat din oraş, a simţit o uşoară strângere de inimă. Are o fustă în carouri, puţin peste rotule. Au sărutat pe toţi, vecini şi prieteni, într-un scurt turneu de despărţire. A simţit mustaţa maiorului pe obraji. Odicolonată. Aspră. Îl ura, scârbea şi intimida. Păreau fericiţi împreună. De dimineaţă, în dormitorul lor, printre lucrurile lor împachetate şi ordonate-n cutii, acolo, au făcut-o pentru ultima dată. Elza e pur şi simplu îngrozitoare. Îl linge şi sărută de sus până jos, ca o posedată. Îl trăgea cu dinţii de piele, iar pula încerca să-şi-o bage în nări, în urechi, încolăcită pe el şi-o freacă de sfârcuri. E puţin dementă. Are un aer destul de înfricoşător. Nici nu poate ejacula. A trebuit să o lingă şi el. Stă cu faţa îngropată în pizda ei şi limba o despică. Îi

înghite lichidul. O linge apăsat peste cur, o muşcă de fese. Îi apropie tălpile şi-şi trage pula printre ele.

O priveşte alungită. Elza e acoperită într-un nimb de lumină crudă, puternică, minunată şi nefericită. O muşcă puternic de fesa stângă, pentru că i se cere acest lucru.

— Tare, strigă. Mai tare.

Amprenta lui dentară va rămâne pentru totdeauna pe curul ei, roşiatic-vineţie, ca un tatuaj.

Pe maică-sa o mai sună de sărbători. Uneori întreabă şi de el. Nu i-a scris niciodată, aşa cum promisese. O singură dată a vorbit cu ea la telefon, întâmplător, doar banalităţi. Simţea însă tensiunea. Un puls ciudat al inimii, al aerului care se strângea în jurul său ca o platoşă de sticlă fierbinte.

4.
Liv et comp

La ora asta toţi bărbaţii din lume stau crăcănaţi şi băloşi lipiţi de ecranele televizoarelor. Au fost vremuri în care feţele lor dârze fluturau sub flamuri, sub zidurile cetăţilor păgâne. Dar aceste timpuri au murit de mult şi nu se vor mai întoarce niciodată. Poate că e mai bine aşa. Bărbaţii-spectatori, născuţi pentru a înfuleca chipsuri, cu telecomanda în mână. Femeile îşi mângâie copiii înainte de a-i trimite la culcare. Privirile lor lăptoase alunecă leneş pe suprafeţele inerte ale mobilelor uşoare din pal, survolează covoarele, vasele de cristal, tablourile desfăşurate pe pereţii albi, interminabili. În momente precum acesta se simt cumva împlinite. Deşi dragostea a murit. S-a înălţat în întunericul marin, odată cu ţipetele naufragiaţilor şi lucirile demente ale astrelor.

Şoferul apasă acceleraţia iar taxiul se pierde pe străzi ca un şobolan speriat. Urc leneş scările. Deschid frigiderul dar nu-mi este foame. Mă arunc sub duş. Sub jetul fierbinte îmi amintesc faptul că şoferul mă întrebase la ce oră începe meciul. Habar n-aveam, acesta e adevărul. Iar şoferul m-a privit lung. Iar eu m-am simţit cumva foarte stânjenit neştiind la ce oră băieţii celebri încep să bată mingea. Oamenii te pot face să te simţi aiurea din lucruri mici, din nimicuri, şi asta când te aştepţi mai puţin. Totul e să poţi trece mai departe, să ai pielea groasă, solzoasă, puturoasă. Să fii un mic varan.

Îmi desfac o portocală şi am senzaţia că în clipa aceasta şi în toate clipele ce vor urma de acum încolo, pentru sute şi sute de ani de existenţe paralele, confuze şi obositoare, voi avea un suflet de femeie, de femeie singură. În vreme ce ascult

tropăitul gleznelor în vestiare şi vuietul uriaş al tribunelor de deasupra, în vreme ce şoferul turuie şi farurile brăzdează întunericul iar străzile sunt neverosimil de pustii, de luminoase şi pustii, au un aer rece şi încordat… Apoi îmi aprind o ţigară şi ascult C.C. Catch, chestii vechi, melancolice, de tip cu adolescenţa în secolul trecut, urmărindu-l ca o fantomă plângăcioasă şi isterică. Dacă nu deschid televizorul e pentru că trec printr-o perioadă de purificare, şi nu citesc ziare, nu urmăresc ştiri, nu mă interesează ce se întâmplă în parlament, în aceste zile sunt orb-surd-mut, adâncit în lumea mea veche de turtă dulce, de beduin ratat. În capul meu e un dans de săbii curbe. Sting ţigara şi-mi aprind alta şi tot aşa până mă îmbâcsesc şi inevitabil mi se face somn, vreau să dorm, să mă prăbuşesc în neantul zglobiu al subconştientului ce figurează bizoni roşii pe peretele de calcar al peşterii…

Când am cunoscut-o pe Livia, eram într-un moment la fel de prost. Liu, puştiul, mă suna pentru a mă invita la o petrecere. Ezit.

Iar Liu râde ca un diavol:

— O să-ţi umplem casa de flegme, dacă nu vii.

Apoi îmi spune că ar trebui să merg totuşi la petrecere, să încerc o ieşire din Stare. Visasem o sală de dans, ferestrele înalte şi o lumină de ora 11, vie. În oglinzi se răsucesc fetiţe de 5-6 ani, goale, cu nişte sexe enorme lipite pe pubis, închise, monstruoase. Cu toate acestea, executau perfect piruetele. Am sosit la petrecere însoţit de Viola, o tipă cam infectă, şi toată seara am încercat să scap de ea şi n-am reuşit. Într-un moment prielnic, am evadat pe balcon să fumez. Liu e un puşti simpatic. Are 17 ani, un păr castaniu, moale, şi buze puternice, senzuale.

— Mă dor muşchii, oasele, cred că o să mor, zic.

— Mori în pulă…

— Serios.

— De la cât ţi-o suge panarama aia, spune Liu.

— Ai tăi?, am schimbat eu discuţia

— S-au gândit să plece la ţară. Voiau să merg cu ei. Le-am spus „cred că nu sunteţi pe treaba voastră“. Ce să fac, tată, la ţară?

— Prindeai vreo babă, te descărcai, spun.

O ţineam pe genunchi pe Viola, strivindu-i sfârcurile în palme, plimbându-mi limba prin gura ei scârboasă. Scufundaţi în *Personal Jesus*. Viola îmi striveşte limba între dinţii ei cariaţi. Degetele mele se caţără pe sânii ei vlăguiţi. Pe corpul ei osos şi transpirat. O frec mai mult mecanic, aiurea. Stă agăţată de mine ca o veveriţă de ramuri.

— Vrei cioco? Hai, papă şi tu.

Îmi plimbă bucata de ciocolată pe sub nas. Îmi vine pur şi simplu să o arunc pe fereastră. Probabil ar fi avut acelaşi sunet cu al unei pungi cu apă. Pleoc. S-ar fi spart, fufa. O tonă de spermă s-ar fi revărsat pe străzi. Corpuşoare miliardisime de spermatozoizi morţi. A doua zi de dimineaţă oamenii muncii ar ocoli-o indiferenţi, grăbiţi. Mugetul halelor i-ar chema, halucinant, ca un cântec de sirene sclerozate.

În atmosfera din ce în ce mai lascivă am observat-o într-un târziu pe Livia, aşezată într-un colţ al camerei. Mă fixa curioasă şi tristă. În întunericul roşu şi obosit ca un sânge de bivol, ea părea un fascicol de lumină fluorescentă. Pentru o clipă am avut senzaţia că eram doar noi doi, eu şi Livia, păşind în decorul selenar, în singurătatea lumii.

Livia cea surâzătoare şi liniştită ca o apă de munte. Carnea, mişcările, cuvintele – totul în ea e crud şi verde. Are un trup de fetiţă, lucios şi delicat. O dezbracă nervos, îndepărtându-i braţele care protestează vag, halucinate de precizia şi

nerăbdarea sa. Pula grea şi iritată. Ţipă scurt, ca prin vis. Implântat în ea, ridicat pe braţe, o priveşte. Palmele ei îl împing uşor de piept. Ţine ochii deschişi. Buzele îi freamătă. În rest e nemişcată. Abandonată. Fute o fetiţă. Mamele-procuror îl împing de piept spre zidul de beton. Vocile lor acre sună naşpa. Zece gloanţe fierbinţi vor ţâşni ca dementele spre inima şi ficatul său. Va muri ca un câine. Livia. Are puţin peste 13 ani iar sperma lui o îngroapă în strălucirea ei imbecilă.

În naivitatea ei, îl iubeşte ca şi cum lumea începe şi se sfârşeşte cu el. Deşi acum acest lucru îi pare trist şi ridicol, atunci îi dădea un sentiment odios, de şef de trib. O lipeşte de zidul rece al camerei şi o penetrează. Sexul său grohăitor loveşte cu furie. Pe buze are gustul lacrimilor ei. Trupul ei e subţire iar carnea tare, de copil.

Acum, după atâta timp, stând în bucătărie, fumând, jucându-se cu cojile de portocală, privind înapoi, întorcând ocheanul, observă cum creşte-ntre petale de roză scarabeul feminităţii. Cum corpul şi privirile ei se schimbă. Cum apele lor capătă profunzime, devenind din ce în ce mai tulburi. Cum sânii ei cutezători se arcuiesc spre cer într-un gest de inocenţă şi de trufie. Fetiţa murind, femeia izbucneşte treptat, ca un cântec în zori. O iubea vara pentru fustele colore care i se mulau pe pulpe. Pentru indecenţa ei nevinovată. O femeferă căreia îi înfigi acul subţire în spinarea argintie şi o imobilizezi în insectar. Nimfetă de purpură ce creşte sub atingerile tale de babuin. Acum asculţi, venind dintr-un timp îndepărtat, semimort-semiviu, uşorul freamăt al feminităţii ei. Vezi sâmburele odios şi ameţitor. Chipul ei şoptit de apele memoriei. Acest corp alb, neverosimil, cu oase lungi şi pielea elastică. Ochii mari, adânci, purtând o lumină verde întunecată. Şi sexul fragil adunat între pulpele trandafirii. Anusul delicat. Mirosul ei de smochin. Totul e în tine acum, aici,

vibrând. O muzică înşurubată-n simţuri, amorţită. Un murmur nevrotic şi duios.

Dacă ar fi seara de Crăciun şi ar veni colindătorii, le-aş dărui portocale. Am foarte multe portocale. Mama spune că am nevoie de vitamine. De acid citric. Sunt palid. Sunt apatic. Mama mă priveşte cu îngrijorare. Lumea mă priveşte cu îngrijorare. Copii cântă frumos şi emoţionant privind muntele de portocale pe care îl vor primi. Vor împânzi oraşul cu coji de portocală. Ar trebui să renunţ la fumat. Sufletul meu de femeie se face din ce în ce mai vibrant. Stratul de ozon se subţiază. Voi dormi sub cap cu *Jurnalul lui Bridget Jones*. Voi picta piscuri înzăpezite.

Când spun că nu ştiu nimic, sau mai nimic, despre dragoste, ştiu ce spun. Am avut momente când simţeam că o iubesc pe Liv. Dar şi mai multe momente când *ştiam* – şi încă foarte clar – că nu o iubesc, că e doar un pasaj de trecere, o punte spre altceva. Senzaţia era interesantă. Mă simţeam şi imoral şi pierdut şi plin de speranţă. O privesc întinsă lângă mine pe nisip, în costumul ei de baie verzui. Are o piele foarte elastică, rezistentă, şi care înghite soare până se face ciocolatie. Respiră uşor, cu ochii închişi, şi soarele o pătrunde lent, puternic, ca un falus. Îi aşez o pietricică plată pe spate. Şi atunci mă întrebam dacă o iubesc sau nu. Înaintea ei, după ea, mult după ea, aceeaşi derută.

La ora asta de ţigări, portocale, păr încă ud, tălpi reci în papuci de pluş, câteva fete-femei se plimbă detaşat prin capul meu. Viola. Curvă. Dar cât de fascinat de felul ei de a fi puteam fi. Valuri imense de transpiraţie îmi acoperă fruntea. Sunt deasupra ei, lovind din fesieri, sărutându-i buzele vineţii, plimbându-i limba prin gură. Gură care, între noi fie vorba, cunoscuse un număr însemnat de penisuri. Ştiam asta şi îmi plăcea. Deşi în camera alăturată, în pătuţul ei, fetiţa de 8 luni ţipa trezită

din somnul amiezii de împerecherea noastră de rinoceri. Asta totdeauna te inhibă puţin. Îi aduc flori.

— Mie nimeni nu-mi aduce flori, spune.

Este evident stânjenită. Nu ştie ce să creadă. Când te obişnuieşti să fii tratată doar în calitate de pizdă, nu ştii ce să faci în momente de astea. Aşeza florile direct pe masă. De fapt nici nu avea vase pentru flori. Se vedea de la distanţă lipsa de experienţă. Probabil îi păream ridicol. Dar nu-mi păsa deloc. Nu o dispreţuiam. Viola era un caz, dincolo de faptul că era o pereche de craci mereu dispusă să se deschidă pentru tine. O ascultam vorbindu-mi de bărbaţii care o frecventaseră. Şi nu fuseseră puţini. Ţipa de plăcere când tatăl ei vitreg o regula din picioare, ridicând-o pe braţe de fund, înfigându-se disperat în pizduţa ei lichidă. Îi ceream să-mi povestească. Ea nu mă privea în ochi niciodată.

Într-o zi voi scrie despre tine, Viola, îi spuneam. Într-o zi voi fi un mare scriitor de romane nevroporno, un mare poet al clitorisului strivit între buze şi labelor reci executate în vestiare, înainte de Marele Meci cu Moartea. Voi scrie despre Pizda ta secătuită de vlagă şi strălucire. Despre copilul tău mic crescut în aerul greu al secreţiilor tale blenoragice.

Într-un fel mă excitau descrierile ei, acuplajele nevrotice în care se pierdea. Mă fascina cruzimea ei de mamă, viciozitatea ei de fiică, nefericirea care ţâşnea uneori pe chipul ei. Dar era o excitare de piatră, nu ducea nicăieri, sexul meu amuţea, încremenit, inhibat şi rigid, golit de orice spirit şi orice vitalitate, ca un obiect într-o vitrină. De multe ori, urcând până la etajul patru unde locuia, număram treptele şi-mi promiteam să o fut astfel încât să nu mă poată uita niciodată, să fiu pentru ea o pulă unică, rară, de aur. Nu am reuşit decât futaiuri banale, puţin chinuite, plictisitoare. După două săptămâni, mi-au apărut o mie de bubiţe între

picioare. Mici, roşii. A trebuit să merg la un medic. Am fost cu Merengo, care cunoştea o tipă, o doctoriţă în vârstă.

— Nu-i ceva grav. Ia chestia asta şi dă-ţi de trei ori pe zi.

Mi-a dat o cutiuţă cu unguent. Nu mi-a luat nici un ban. O tipă cu adevărat mişto. Merengo râdea.

— Bine că n-ai sculament. Ar fi fost nasol.

Am trecut şi pe la Aria. Lucra în apropiere.

— Eşti tâmpit, scuză-mă că-ţi spun, dar nu poţi să faci asta, aşa cum o faci, neprotejat.

Voia să-mi spună că e periculos să-ţi bagi pula în orice. Mi-a dat o jumătate de Cola şi trei biscuiţi cu cremă. Îi priveam părul blond ieşind de sub boneta albă strălucind moale în lumina amiezii.

La antipodul fufei tragice Viola e angelica Ilona. Pentru ea te răsuceşti în aerul încins al verii, absorbit de frumuseţea chipului ei, de rochiile-i de voal roşu, de trupul ei înfricoşător.

— Trebuie să te speli cu săpun, bine de tot. Fără grabă. E important. Uite aşa.

O asculţi foarte supus. Nu trebuie să o superi. Dacă vrei să ajungi între cracii ei orbitori. O simţi speriată cu tine. Înţelegi. Gesturile tale se doresc tandre dar nu-s. Îţi plimbi sexul peste sânii ei alb-rozalii şi suavi. O simţi oripilată dar şi curioasă. Îţi place să-i priveşti sexul, să împingi cu limba himenul, să-i înfrângi crisparea încetul cu încetul şi să o simţi umplându-se de dorinţă, ca o amforă de vinul aromat şi viclean. Dar eşti un tip atât de nesigur încât după câteva luni se retrage, brusc, aşa cum venise. Nu-i garantezi nimic. Valorile ei sunt altele. Specia din care face parte e una perfect normală, perfect sănătoasă. Era cu EI, de partea cealaltă a baricadei. Voia să se mărite, să aibă un soţ cu slujbă sigură, să-şi cumpere lucruşoare prin casă. Femeia din ea e însetată de stabilitate, de linii clare şi certe. Această femeie te anulează la un

moment dat. Emani imaturitate, risc şi confuzie. Degeaba ai încercat să o păstrezi. E un tip neserios, spunea maică-sa. Îi auzeam şuşotirea insistentă. E un tip neserios, spunea tatăl ei. E neserios, spuneau cu toţi în cor, adunaţi în jurul terenului de fotbal, fluturând steaguri, bătând tobele aşteptând intrarea arbitrilor şi jucătorilor blonzi.

Te întorci la Viola. Te refugiezi în pizda ei puturoasă. Ea e acolo, docilă, mereu la îndemână, ca un pahar de coniac cu gheaţă. O fuţi gândindu-te la Ilona. Sufletul tău e o peniţă de aur, tocită, veche, inutilă, iar cerul senin.

Apoi a fost Mona. Cea mai înaltă secretară din lume. Ai o pasiune pentru secretare. Le consideri nişte fiinţe cu totul speciale. Mona te impresiona. Era extrem de sobră. Nici măcar nu surâdea. Doar privirile ei trădau uneori un *ce* pierdut şi fragil, de făptură singură şi nefericită. La chestia asta te pricepi cel mai bine. Să detectezi punctele slabe, zonele tumefiate, durerile subţiri ascunse sub vorbe şi gesturi. Le simţi. E o chestie de specie.

— Oh, mă simt atât de relaxată cu tine, spune.

Îţi bate la maşina de scris comentariile politice pe care le duci lui Geo la ziar. Le bate frumos, la un rând jumătate, cu aliniate. O frumuseţe de litere înşiruindu-se pe paginile albe. Clasa politică autohtonă e o aglutinare de orgolii mărunte, frustrări, nevroze, creiere mici şi burdihane insaţiabile. Preşedintele e mai ridicol ca un Moş Crăciun în izmene. Tâmpenii.

Deşi e cu un cap şi ceva mai înaltă decât tine, nu pari deloc deranjat de asta. Vă ţineţi de mână ca doi îndrăgostiţi disproporţionaţi. Cred că de sus pari un viermuş pe trupul ei, băgat între picioarele ei lungi, cărnoase şi lente. Îi spui *te iubesc, te iubesc, te iubesc* şi vorbele tale ameţesc,

inertizează în ţesătura lor subtilă de păianjen, dar te prind şi pe tine, ca o tânguire veche.

Pentru tine Mona a rămas o fată tristă, cu un sex larg, îngrozitor de larg. O imagine. Ceva îndepărtat, mort, un fel de trecut paralel, copia unui eveniment fără semnificaţie. După o oră de regulat începeai să te gândeşti la altceva. La chestii din cele mai diverse. Începeai să scrii un articol în cap sau să faci calcule în privinţa banilor. Ai cheltuit prea mult pe taxi, ca să o aduci în garsonieră. Vă veţi întoarce cu autobuzul în cartierul ei, pentru că pe jos ar trebui să vorbeşti ceva cu ea, nu? Şi nu ai chef. Sexul tău pluteşte într-o sală de conferinţe. Îi strângi picioarele absolut degeaba. Îţi vine rău de oboseală. Faci tot felul de proiecte de ejaculare. Inutile. Să o fuţi în cur? Dacă ţi se face scârbă? Să îi bagi pula pe gât, să o sufoci? Dar nu ştia să o sugă. Se purta prea delicat. Abia o ţinea în mână. Abia o înghiţea. Îţi venea să o baţi de nervi. Dar, pe de o parte, îţi stârnea o milă imensă. Ochii ei şi lumina lor îndurerată. Te simţeai uneori foarte prost cu ea. Sufletul tău era stins şi obosit ca un circ de provincie.

Mona nu aştepta *totul* de la viaţă. *Cineva care să mă iubească sincer, să mă respecte, să-mi dea încredere.* Asta era filosofia ei. Te simţeai uneori un nemernic şi un nenorocit. Iar privirea ei grea atunci cînd i-ai spus că totul s-a terminat, după ce ai lăsat-o să te aştepte o oră în stradă, asta spunea: *eşti un nemernic şi un nenorocit, şi toţi sunteţi la fel, nişte nemernici.* Cruzime şi oboseală. Sau nepăsare şi oboseală, mai bine zis.

Apoi o cauţi pe Aria, pentru că prezenţa ei te linişteşte puţin. Asta înainte ca tâmpita să se mărite şi să devină mamă, soţie, instituţie. Te apleci pe marginea sufletul ei adânc şi bolboroseşti:

— Sunt varză, înţelegi? Varză. Muci. Tu, care ai citit Jung, tratate de igienă, dicţionare de simboluri, *Pendulul lui Foucault*, *Mizerabilii* şi tot

Nichita Stănescu…De ce ne zbatem ca viermii? Încotro ne îndreptăm? De ce există atâta suferinţă în oasele noastre moi, în curburile lascive ale minţii şi-n spaţiul crepuscular al inimii?

Poate că, dacă nu ar fi fost ea, de multe ori ţi-ai fi pierdut minţile. E atât de caldă, generoasă şi bună, că ţi se face rău de tine însuţi, şi groază, şi o scârbă imensă, irespirabilă. Bunătatea ei ţi se părea uneori anormală, inverosimilă, ciudată. Cum poţi rămâne aşa bun, într-o lume de căcat? Cum poţi rezista să nu te acreşti, să nu devii piton sau râmă? Bunătatea ei vine de unde? De la îngeri? De la mă-sa? Dintr-o rană adâncă? Aria ar putea desfiinţa infernul printr-un simplu suspin. Totdeauna te consolează. Îţi scoate la lumină părţile bune, pe care tu nu le mai vezi. Îţi place chestia asta. Te uiţi la părţile tale bune şi te înduioşezi.

— Unde pula mea e dragostea? Dragostea care te face dement şi suicidal. Dragostea care te coboară şi degradează.

Dar nu avea un răspuns. Nimeni nu avea un răspuns. Niciodată, nimeni nu are nici un răspuns.

— Trebuie să crezi, îţi spune.

O priveşti atent.

— Să crezi foarte sincer în Dumnezeu, accentuează.

Are teoria asta de ceva vreme. Aria cea bună, care a pornit desculţă şi bucuroasă spre Dumnezeu. Noi o privim cum traversează câmpiile umede, liniile de cale ferată, cum silueta ei se pierde dincolo de ultimele cătune, ca o sferă de sticlă. Pentru noi e târziu şi ştim asta.

Ina e puternică şi nevrotică, şi te priveşte de undeva de foarte sus, de foarte departe. Dacă eşti atent, vei simţi durerea din ea. Cuibărită în ea, adânc. Imposibil de smuls.

— Totul s-a schimbat de când am avortat, îmi spune în şoaptă. Fostul meu soţ păstrează fetusul

într-un borcan de formol. Nu spun poveşti. Am avortat fără ştirea lui. Eram încă întinsă pe masă, sub efectul anesteziei. Ce ai făcut, nenorocito? De ce ai făcut asta? De ce? Apoi a început să plângă. Eu nu puteam face nici o mişcare. Medicul şi asistenta încercau să-l calmeze. A luat fetusul din tavă şi a plecat. Luni de zile nu a vorbit cu mine. Luni de zile, înţelegi? A înnebunit, pur şi simplu. Nu mai puteam trăi împreună. La divorţ a fost foarte greu, că nu aveam ce motive să invoc. Ce să spun? Că nu mai vorbim? Că nu se mai bărbiereşte? A fost groaznic. Dar nu mă simţeam în stare să fiu mamă. Nu încă. Nu am instinctul acesta. A fost groaznic.

Stăteam în obscuritate. Doar luminiţele ţigărilor, doar lumina de neon din stradă. Afară, ninsoarea prin care venisem, noaptea. O ascultam. Cred că îmi plăcea să mă scald în suferinţa ei.

Apoi Flores, pe care nu mi-o amintesc decât plângând. De la imaginea chipului ei transfigurat porneşte Flores, durdulica.

— Tu nu mă iubeşti!

E concluzia ei trasă ca un trasor verde printre lacrimi. A spus-o şi cu puţină ură. Femeile totdeauna fac asta: pun jumătate iubire, jumătate ură, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Are ochi frumoşi şi curul mare. O virgină de luna august, coaptă, gata să crape sub presiunea demiputredă a razelor. Îmi simte pula pe abdomen şi mă strânge la piept, mă sufocă de emoţie. *Tu nu mă iubeşti.* Cum să te iubesc, tâmpito?, ar fi trebuit să-i strig în faţă. Cum? Aş putea să mă însor cu tine, să te fut din când în când şi să-ţi toc banii şi nervii. Îmi place privirea prietenei tale, Lucreţia, atunci când îţi dă cheia de la apartamentul ei şi îţi ţine spatele când pleci cu două ore mai devreme de la biroul tău de conţopistă nepoată de imbecil grandios. Da, prietena ta cea mai bună, Lucreţia. Ştii privirea ei

de fată singură şi fără iubire? Ea stă pe margine şi-şi încălzeşte gleznele şi vrea să fii luată cu targa de pe teren, să joace şi ea puţin, măcar în repriza a doua. Da, da, ce te miri ca vaca? Flores chiar mă enerva uneori.

Relaxat şi cu adevărat bine m-am simţit doar cu minunata Sorana, în noaptea în care m-a îmbrăcat într-una dintre hainele ei catifelate, m-a machiat şi rujat roşu stins, mi-a prins în păr agrafe argintii, iar pe braţe şi gât brăţări şi coliere. Mi-a făcut un ness puternic şi am dansat la lumina unor lămpi miniaturale, în atmosfera aceea atât de specială, de rară şi neaşteptată-n senzaţii creată de ea înainte de a pleca în Suedia, la tatăl ei. E atât de moale şi de blândă, Sorana, atât de naturală, iar atingerile ei au o magie pe care nu am mai regăsit-o niciodată la o femeie. Păcat că nu a mai stat. Ar fi fost minunat cu ea, sunt sigur de asta.

Cu Ramirez lucrurile au fost, cel puţin la început, mai mişto. În vreme ce urcam scările spre apartamentul ei, ceva în sufletul meu era învăluit în negură şi tristeţe. Mă simţeam o broscuţă cretină într-un borcănel de plastic. Ochişorii ei negri şi adânci ca ce vreţi voi clipeau speriaţi. Veneam la ea tăind ceaţa, printr-un oraş fantomatic, fermecător şi lugubru în acelaşi timp. O vreme în care te simţi al naibii de singur. Îmbătrânit şi singur ca un vânător de balene aşteptând în larg. În camera ei era cald şi moale. Dincolo, în camera alăturată, era maică-sa, care nu mă prea înghiţea. Probabil se gândea că nu am nici o intenţie serioasă cu fata ei. Că nu vreau decât să o bag în pat. Ceea ce nu era chiar departe de adevăr, dar nu era însă adevărul cel gras. Mamele simplifică prea mult lucrurile. Şi tot dincolo, dormind probabil buştean, fiul ei de trei ani. Aş fi putut adormi şi eu. Un parfum de cedru plutea uşor în aer. Ramira iubind şi detestând toţi bărbaţii din lume –

începând, evident, cu mine – cu mofturile lor, cu egoismul lor de copii, cu slăbiciunile şi laşităţile lor, cu accesele lor de victime şi de proprietari turmentaţi.

Ramira iubind fotbalul şi zeii lui crăcănaţi şi blonzi. De o mie de ori i-am ascultat exaltările legate de fotbalul ei. Avea camera plină de postere, fanioane, ziare şi reviste. O maniacă. Mi se părea ceva aiurea la o femeie. Microbismul ei stupid. Plecările ei pe la meciuri de duzină, cu urlete şi tricouri umezite de transpiraţie. Îi luceau ochii de plăcere privind un meci la tv. Era imposibil să o trânteşti pe jos şi să te pui pe ea în această situaţie de extaz cretin. Degeaba îi vorbeam de o carte, de un scriitor sau altul. Nici nu cred că avea prin casă o carte *adevărată*. Cu toate astea o iubeam, într-un fel. Seara ne plimbam printre blocuri, ne povesteam vieţile de broscuţe verzi. Zidurile cădeau rând pe rând, în surdină. Un astru incandescent se ridica din amorţeală. Lumea era dintr-odată vie, frumoasă şi plină de sens. Dimineaţa mă trezeam ca să o privesc dormind. Ce poate fi mai fascinant decât să priveşti o femeie tânără şi frumoasă adâncită în somn, lângă tine? Mă ameţeau buzele ei, ochii ei, curul ei, totul. Dacă ar fi fost după mine aş fi stat numai în pat, călare, înfipt în ea. Dar nu era după mine. Un copil trebuia hrănit şi dus-luat de la grădiniţă. O mamă suspicioasă. O mie de lucruri d-astea care te împiedicau să mori, să te topeşti prin aşternuturi.

Ar fi trebuit să mă fac fotbalist. Să ratez. Să mă huiduie o sută de mii de exaltaţi. Să mi se adreseze cu: să o fut pe mă-ta, bă, fotbalistul pulii! Sau să bag goluri de la 20 de metri. Să fiu purtat pe braţe. Să se scrie în ziare: extraordinarul David, acest geniul al balonului rotund, prostii de tipul ăsta. Şi eu am jucat fotbal la un club de copii, cu maestro Tef. Mi-a educat o anumită subtilitate a mişcărilor din glezne şi a contactului cu mingea, cu ceilalţi, cu aerul şi iarba, iar această subtilitate fizică

despre care vorbesc a rămas în mine, până la urmă, de ce să nu spun, ca o atitudine spirituală. Un fel de dans stabil, deşi semiaerian, oricum destul de elegant şi de spectaculos. Maestrul aparţinea unei generaţii de fotbalişti puri, rafinaţi, cu pasiune, iubind jocul în sine, iubind frumuseţea lui şi emoţia revărsată în tribune şi dincolo de ele, sprintând, ocolind jaloane, înflorind în fente, fantezist, cumva mai mult strălucitor decât eficient. Nu contează neapărat golul, o ratare uneori poate fi cu adevărat magistrală, superbă, contează tot acel drum, acea înfruntare cu ceilalţi, sub ochii tuturor, cu sângele fierbinte în glezne.

Ce putea înţelege Ramira din toate astea ? Din dramoletele mele interioare. Din paşii mei împleticiţi. Ea nu voia decât un bărbat pe care să-l iubească, în care să aibă încredere. Se înţelege atunci că e vorba de un bărbat cu slujbă stabilă, erect şi microbist. Un tată pentru copilul ei. Îi băgam mâna între pulpe. Aşteptam să plece maică-sa la biserică – fiinţă foarte credincioasă – ca să o trântesc pe undeva. O ameţeam cu visele mele de scriitor de doi lei.

Ar fi putut înţelege ceva Ramirez? Am încercat o dată sau de două ori să-i explic câte ceva, să o bag în mine cu adevărat, dar fără nici un efect pozitiv. Dimpotrivă. Era mai bine să rămânem pe undeva pe la suprafaţă. Cu dragostea noastră, cu visele noastre de cuplu. Cu fotbalul cel minunat. Cu bătutul covoarelor. Cu sexele mereu la pândă, mereu fremătătoare ca nişte nări de bivol. Cu promisiunile mele că îmi voi găsi repede-repede o slujbă serioasă. Cu părinţii mei bucuroşi că, iată, devin om serios. Dacă o iubeam, o iubeam ca un animal. Era frumoasă, blândă şi jucăuşă, serioasă şi responsabilă, cu ceva naiv şi copilăresc în ea.

Aş fi putut să-i spun, în mod deschis, fără teama că mă va privi dezamăgită şi speriată, ştii, în capul meu lucrurile sunt complicate, mai confuze, au ceva moale şi vâscos. Vezi cerul nopţii luminat de

miile de steluţe verzi-roşii-portocalii? Vezi aceşti bursuci dulci şi hazlii tropăind pe lângă noi, aceşti Zergi OverLorzi grohăind, aceşti elfi fumând ţigări de foi? *Toţi sunt eu!*

Ramirez e îngropată în mine. Sub un strat de pământ jilav simt fiinţa ei respirând.

Tu nu mă iubeşti! Tu nu iubeşti! Tu nu iubeşti pe nimeni!

Poate că Flores avea dreptate. Poate că până la urmă aici era problema: chiar dacă simţeam că iubesc şi credeam că iubesc, totul nu avea nici durată, nici substanţă. Nu iubeam în mod real, autentic. Dacă aş fi iubit cu adevărat pe oricare dintre ele, aş fi rămas acolo, lângă ea, indiferent dacă era târfă sau înger. Toate făpturile acestea delicate, fragile, frumoase fiecare în felul lor, minunate în felul lor, şi pe care atingerea mea vremelnică le otrăvise, probabil. Deasupra tuturor acestor fătuci-femei-femeiuşti-fetiţe pluteşte ca un nimb Livia, delicat şi orbitor. Iar acum e mult prea târziu. Sub jetul fierbinte, cu capul băgat în frigider, urlând pe stadioane, moţăind pe bancheta din spate a taxiului, alunecând pe puntea vasului printre matrozi – oriunde e prea târziu.

5.
Garden party

Cum te văd ceilalţi? Ce cred ei despre tine? Ar fi interesant să poţi ieşi puţin în afara ta. Să te bagi în altul şi să vezi de acolo cum stau lucrurile cu tine. Ar fi o experienţă nemaipomenită. Deşi sunt sigur că poţi descoperi lucruri la care nici nu te aştepţi. Pun pariu că, în majoritatea cazurilor, vei da peste chestiuni deloc confortabile, care te privesc în mod direct. Nu-ţi face iluzii. Nimeni nu e pregătit să îţi acorde vreo şansă. Te vor sfâşia bucăţi-bucăţi fără nici un murmur. „*Tipii ca ăsta sunt în stare de lucruri îngrozitoare, subliniez, îngrozitoare*“. E interesant să te plimbi prin capul unora, prin inimile lor pufoase. Să te holbezi la tine, de acolo. Ghemuit într-o viaţă care nu e a ta. Doar pentru o clipă.

Undeva în dreapta mea, destul de aproape, două dame tolănite şi ele pe fotolii de răchită, sub lumina moale a unui felinar. Le privesc în fugă. Dacă aş fi atent, aş putea înţelege ce-şi spun. Dar nu-s atent. Nu mă interesează absolut deloc ce-şi spun. În jur, în grădină, alte figuri agăţate în aerul uşor parfumat, difuze. Vorbind în şoaptă şi râzând la intervale scurte. Sunt poate 30 de indivizi-individe invitați la această simandicoasă garden party dată-n onoarea curului blond al Isei. Pe unii îi cunosc, pe alţii nu. Şi nici nu mă preocupă foarte mult ideea. Albi, negri, ţigani, arabi, nordici – toţi. Am făurit o lume de tot căcatul. Nu avem cine ştie ce motive de mândrie de sine.

Beau bere. În capul meu e o zbatere fierbinte, lascivă şi tristă. Un amestec de soare şi spermă. Poate ar trebui să iau lucrurile mai uşor. Să mă caţăr pe cea mai înaltă clădire din oraş şi să mă piş de acolo peste trecători, în bătaia soarelui semeţ al

dimineţii. Să nu-mi pese. Câţi ani împlineşte Isa? 43? I-am adus un buchet de trandafiri roşii. M-a privit surâzând.

— Când un bărbat îi dăruieşte unei femei trandafiri roşii îi transmite un mesaj de dragoste. De dorinţă şi dragoste, îmi şopteşte.

Aşa o fi. Nu mă omor după chestiile de simbolistică. Dacă i-aş fi dăruit o pereche de şosete, ce mesaj aş fi transmis? O pereche de şosete verzui, cu dunguliţe albe. I-am mai dăruit şi o carte învelită-n celofan. Marguerite Yourcenar, *Alexis – sau tratat despre lupta zadarnică*. Mi-a plăcut cartea, deşi am citit-o pe sărite. E vorba despre un homosexual care îi scrie fostei soţii şi-şi explică viaţa, opţiunile. Mă rog. I le-am aşezat în braţe. Ne-am trântit pupicuri pe obrăjori. Pentru o clipă am privit-o în ochi. O furie fără nume pândea în ei, dincolo de draperii. Un pumnal aştepta să ţâşnească din obscuritate. Aş fi vrut să o întreb despre ce este vorba. Eram curios. Dar nu era timpul şi locul. Şi, mă rog, treaba ei. Fiecare are dreptul să viseze la propriile crime, şi nu trebuie sâcâit cu întrebări.

Am răsfoit în prealabil cartea pentru că mă interesa subtitlul. Cât de zadarnică e lupta, toate luptele posibile. Cât de egale sunt înfrângerea şi victoria, marasmul şi gloria. Cât de ridicole lacrimile, pumnii în gură, picioarele luate-n cur, veninul scuipat printre dinţi, micile şi marile suferinţi. Când eşti la o petrecere de tipul ăsta, e bine să stai în banca ta şi să priveşti. Iat-o pe Isa şi iată lumea ei de cuconete demilente şi bărbătuşi de plastic. Iat-o pe Isa şi camera din spatele oglinzii, plină de lucruri miniaturale, pufoase.

Grădina: între ziduri de piatră, înalte, cu măsuţe şi scaune aşezate ici colo, printre arbori, vase cu flori, lampadare. Seara coboară lin. În mijlocul grădinii e un bazin din ciment, rotund, vopsit în albastru. Îmi place. Ar fi trebuit poate să mă arunc în el din prima. O tipă înaltă, sveltă, cu un chip

devastat de alcool şi singurătate. Iată o tipă blondă şi durdulie. Doi sâni elastici şi maturi respirând sub o bluză albă. Iată arcuirea unui gât cu pielea aproape uscată. Femei dincolo de 40 de ani. Puternice. Mame. Amantele propriilor lor vise. Rotesc în pahar rămăşiţe de coniac.

Privesc dincolo de ziduri, departe, un liliac violet plutind între falduri de mătase albă, într-un ţinut necunoscut, azuriu şi răcoros. Acolo mi-ar plăcea să fiu acum. Mă simt al naibii de singur şi primul impuls e să dau gata sticla de coniac din faţă. Mă abţin. Mă las purtat pe braţe de o senzaţie de pură irealitate. Ca şi cum aş privi prin pereţii de sticlă ai unui acvariu lumea ciudată a peştilor tropicali. O observ pe Isa vorbind cu soţul ei, Ulise. Îmi plimb privirea peste feţe şi fese. Bărbaţii şi mişcările lor. Femeile şi mişcările lor. Pe unele aş vrea să le probez. Să mă urc pe ele. Să văd cum suspină, cum se desfac oripilate sau excitate, uimite, nervoase, grase, osoase, dulci. Le imaginez legate cu lanţuri de ziduri, în pivniţe umede, în picioare, crispate de frică. Le imaginez întinse pe iarba verde a dealurilor în dimineţi de april. Corpuri roz, cu labiile desfăcute, înghiţind răcoarea dimineţii.

Nu e deloc mişto să fii bărbat. Propriul penis, metalic, încordat, neliniştit. Şi care te trage în jos, în hău. În abis. Aluneci în noaptea intimă, nu mai înţelegi nimic, nu mai există raţiune, reper, valori, prezent şi trecut. Există doar Pofta, furia, demenţa.

E mai bine să nu spui niciodată ce e în mintea ta. Şi în nici un caz nu trebuie să cobori prea adânc, în grohotişuri – acolo monstruleţii ţopăie, chicotesc îmbrâncindu-se, rostogolindu-se furibund. Steaguri însângerate flutură pe zidurile ce apără cetatea lovită de ciumă. Tatăl obez îşi împroşcă cu spermă fetiţa adormită. Viaţa în adâncimi e întunecată ca sângele de bivol. Orderian, artistul rege stăpân al gnomilor şi frunţilor păroase.

— Şi ce ai mai făcut în ultimul timp?, mă întreabă o tipă, aşezându-se lângă mine.

Nu prea ştiu de unde să o iau. Scormonesc prin memorie. Dau la o parte cămăşi murdare, bucăţi de carton, pantofi vechi, albume fotografice, decoraţii de tinichea, mutre cu nume şi mutre fără nume, iar undeva printr-un colţ o găsesc pe ea. O cheamă Blanche. Una din tipele fără speranţă care frecventează Salonul de la parterul Bibliotecii, joi seara, când sunt expoziţii sau sindrofii cu artişti blazaţi. Sar peste întrebarea ei. Nu am nici un chef să-i vorbesc despre ceea ce făcusem în ultimul timp. Oricum n-ar înţelege. O privesc liniştit din lumea mea atroce.

— Nimic important, îi spun.

— Nici tu nu te simţi prea bine aici, insistă ea. E ca la înmormântare.

Se referea la toate mutrele semiadormite din jur. Era răutăcioasă. Dau din cap, dar nu neapărat aprobator. Acum stăm tăcuţi, şi unul şi celălalt, cu privirile alunecând prin jur. Poate că prea multe lucruri nici nu avem să ne spunem. Poate că nici nu trebuie spus ceva. Oamenii pot foarte bine să tacă. Sunt oricum prea multe cuvinte între noi, în noi, prea multe, şi nimeni nu mai e dispus să creadă în ele. Uneori am senzaţia că toţi oamenii sunt nişte imbecili cu limbile atârnate în aer, hămesiţi, drogaţi de viaţă.

…ca la înmormântare? Ce-i drept, nu e o atmosferă tocmai veselă, dar nici chiar una de înmormântare. Aproape că-mi e milă de Isa văzând-o cum se agită, trecând pe la fiecare şi încercând să anime lucrurile. Şi apoi are pantalonii aceia mulaţi, negri, până la pulpe, şi care o fac puţin bondoacă. Şi ochii ei lucesc încordat. Nu arată deloc rău pentru anii ei. Are un cur frumos arcuit şi pieptul solemn. Nici o femeie nu se resemnează vreodată că nu mai e atrăgătoare şi interesantă. Se agaţă de orice, ar face orice. E o luptă permanentă, nevrotică, în care sunt angajate

din zori şi până noaptea târziu, când îşi pun căpşorul pe perniţă şi închid ochişorii. Am întâlnit femei de peste 60 de ani care se rujau şi-şi fâţâiau curul pe stradă. Nu renunţă niciodată sau aproape niciodată la chestia asta. Isa va crăpa cu pielea întinsă de masaj, lucioasă, parfumată şi scăldată-n mătase de China, ca o regină de provincie.

— E interesant, oricum, spun.

Într-un fel tot era mai bine să conversezi ceva, orice, decât să pluteşti prin propriul cap, înconjurat de propriile fantasme învelite-n foşnet de staniol. Aşa că mă concentrez puţin pe Blanche.

Faţa ei albă şi inexpresivă îmi aducea foarte bine aminte de Jeni, o fată mişto dar plictisitoare. Mai ales de momentul trist şi ridicol, dar necesar, în care m-am despărţit de ea. Am urcat scările împuţite ale tribunalului. Nu se aştepta. Mă privea drăgălaş din spatele biroului. În primul rând, toţi indivizii de acolo ştiau şi şuşoteau. Toţi veniseră special pentru asta. Se bucurau de dezastru. Îl ronţăiau fericiţi prin colţuri. În al doilea rând, judecătoarea aceea grasă şi cretină, prietena ei, nu mă înghiţea deloc. Se holba la mine prin lentile. Mai era o tipă în birou, şi asta grasă, Leti. Mă fixau cu dispreţ, ca pe un excrement. Picasem în plină conspiraţie a vacilor grase şi frustrate.

Da, onorată instanţă, e adevărat, am spus. *Recunosc. Sunt un tip abject şi brutal. I-am ars două palme colegei mele de bancă, în clasa a 4-a, şi am izbit-o cu capul de tablă. Aş fi putut să-i scot creierii şi să pictez scene abstracte pe pereţi.* Eram pe o stradă liniştită, cu fufa aia de Anemarie, o pipăiam fin, când a apărut în faţa noastră, din senin, mă-sa, şi mi-a aruncat în faţă o întreagă găleată cu lături. Şi atunci i-am tras o labă peste bot. S-a aşezat pe bordura trotuarului, să plângă. Sunt un tip jos, decăzut, fără speranţe. Ucideţi-mă repede. Tăiaţi-mă bucăţi-bucăţi. Ele mă vedeau ca pe un infractor mărunt. Femeile şi solidaritatea lor de căcat.

O privesc pe domnişoara Blanche, plictisit. Îmi imaginez o coloană de tancuri rulând pe străzile oraşului sublunar, scăldat în ceţuri şi-n lacrimi zadarnice. Am putea vorbi despre ceva. O mie de lucruri fără importanţă aşteaptă pe limbile noastre, în noi, să fie scoase la suprafaţă, să ţopăie fericite şi neutre. Cu oamenii, cu cei mai mulţi dintre ei, nu poţi vorbi decât despre lucruri fără importanţă. Vorbeşti din afara ta, ca un obiect. Nu poţi fi tu însuţi. Să desfaci sâmburele din coji şi să-l striveşti cu o izbitură de pumn sub privirile lumii întregi. Să fii adevărat până la capăt. Chiar dacă asta înseamnă să fii ridicol, brutal, confuz, stupid şi vulgar în acelaşi timp. Flacăra de oţel incandescent a singurătăţii. O splendoare amuţită ce urcă din viscere în sunet demenţial de tobe.

— Ştii, îi spun… am ajuns la concluzia că oamenii au în ei o parte de întuneric.

Mă priveşte zăludă, aşa că îmi continui peroraţia, deşi nu fac decât să-i reproduc din Trofin, din viziunile lui de vierme apocaliptic. Dar ea n-are de unde să ştie acest lucru. Trofin, scârba întunecată şi anonimă. Trofin cel viu şi guraliv şi isterizat de viaţă. Trofin cel mort, fantoma care urlă întinsă peste mese ca o curvă beată: …o parte de întuneric, ascunsă, orgolioasă, şovăitoare şi periculoasă. Uneori nu-ţi trebuie mult timp să-ţi dai seama de acest lucru. Şi un puşti de 8 ani poate înţelege aşa ceva. Că lumea e făcută din bucăţi mari de întuneric. Din zone confuze. Din porţiuni mlăştinoase. Putem citi mai departe *Aventurile ursuleţul Teddy*. Putem privi mai departe desene animate cu Dexter. Ceva fundamental s-a schimbat. Un foşnet de furtună stăruie în coroanele înalţilor arbori ce împrejmuiesc pădurea spiriduşilor de turtă dulce. Apoi, odată ieşind în stradă, izul de atroce al lumii te izbeşte în faţă. Ce vreau să spun e că nu există inocenţă decât în cărţi. Că nu poate fi vorba de puritate aici şi acum, ci de un amestec ciudat de lucruri, de o învălmăşire a

purului cu impurului. Un joc. O alcătuire de forţe, cu înţelesuri diferite, opuse dar cumva fraternizând în mod discret.

— Te înţeleg, spune.

— Nu m-am simţit niciodată un tip pur, spun. Nu ştiu nici un lucru perfect, fără vreo umbră pe suprafaţa lui, fără vreun abces. O muscă oribilă se aşază mereu pe fagurele mustitor, peste perfecţiunea magnifică a florii soarelui. Totdeauna am simţit Impuritatea şuşotind în jurul meu şi totdeauna am fost uimit de naivitatea celorlalţi, de dorinţa lor de a-şi astupa urechile, de a-şi acoperi părţile puturoase, de a se învălui în lucruri calde, frumoase şi catifelate.

— Vrei să spui că nu ai fost niciodată inocent ? Nici în copilărie?

— În copilărie torturam pisici, de exemplu. Le prindeam în sârme şi le spânzuram de crengile salcâmilor. Se scuturau spasmodic. Urlau. O făceam halucinat de cruzime. Cruzimea avea un gust de stafide uitate multă vreme pe un raft în debara. Aşa că nu vârsta contează atunci când vorbim despre relaţia unui om cu întunericul. O poţi avea din pruncie, nici o problemă, închei. Ea mă priveşte ca pe un Mare Gânditor păgân. Transpiră. Emoţia o gâtuie. În decolteul ei alb mâna uscată a nemernicului de Trofin se strecoară ca un şarpe. Am condus-o până acasă, pe străzile pustii, mult după miezul nopţii. Aş fi putut-o viola fără probleme, dar nu aveam nici un chef. Îi promit că o sun. Poate că o voi face. Ajuns acasă adorm greu, cu capul îmbâcsit de alcool şi nicotină.

6.
Cum se mişcă sufletele încolo şi încoace

O asculţi încercând să pari cât mai atent şi mai preocupat, deşi trebuie să recunoşti că în realitate eşti puţin absent. Nu distrat, ci parţial rupt, abstras, plutind prin straturile de aer ale unei realităţi pe care încerci din răsputeri să o înţelegi şi să o accepţi. *Concentrează-te!* Faci eforturi pentru a nu aluneca prea evident dincolo de prezenţa ei. Sexul, tensiunea lui atât de simplificatoare şi de stupidă. Visul, măreţia lui plină de laşitate. Cumva, dincolo de expresia întunecată din priviri şi de mişcările nervoase ale palmelor ei, rămâne un fundal de o senzualitate verde, tonifiantă şi neliniştitoare. Helga lucrează cu un etaj mai sus. *Contabilitate* – scrie pe uşa ei. Semnezi, mulţumesc, ieşi. Apoi, tropăind mai departe, în capătul culoarului, Caseria. Uneori o pândeşti în holul de la intrare, dimineaţa.

— Săru-mâinile!

— Bună dimineaţa, îţi răspunde.

Surâde pentru o clipă iar chipul i se luminează puţin, ceea ce e destul de promiţător. Urci treptele, pas cu pas.

De obicei, Helga priveşte drept în ochi, aproape brutal, aproape hipnotic, şi vorbeşte clar, simplu. Încetişor, urci la etajul doi, sub tot felul de pretexte aiurite. E linişte în biroul ei. Are un aparat de cafea şi o ţine tot timpul fierbinte. Îţi place chestia asta, în ciuda zgomotului tâmpit. Helga nu e deloc genul abordabil. Politicoasă, rezervată, da. Aşa că nu o priveşti ca un lup hămesit, curgându-i balele. Sunt destui din genul acesta prin preajmă. Ochi bulbucaţi, palme transpirate, pule-n transă. Uneori te priveşte duios, aproape matern. Felul în care

toarnă cafeaua în ceşcuţă şi-ţi întinde cutiuţa cu zahăr.

— Te rog.

E delicată. Ai fi plonjat în poala ei şi ai fi tors ca un motan. O simţi tristă, pierdută, ceea ce îşi dă curaj, te împinge de la spate. Ceea ce te transformă în bărbătuşul vampir ipocrit. Dacă Trofin o numeşte femeia de piatră, se înşală. Dacă are un ten prea palid şi e osoasă, asta e.

Dacă pentru ea lucrurile au devenit neaşteptat de confuze. Şi nu era deloc pregătită. Pentru că se născuse într-o lume de linii simple şi clare. Unu plus unu fac doi. Niciodată trei. Niciodată zero. Problema e că uneori nu iese chiar doi din unu plus unu. Îţi vorbeşte mai mult în şoaptă, cu ezitări, rotindu-şi la răstimpuri privirile prin cameră, parcă pentru a se convinge că nu mai participă şi altcineva.

Toţi credem că problemele noastre sunt cele mai grave din lume, deşi, în fond, s-ar putea să nu intereseze în mod real pe nimeni. Zadarnic ne văicărim şi zadarnic ne plângem unul altuia. Până la urmă rămânem singuri, cu faţa îngropată în pernă, între pereţi, înconjuraţi de alţi oameni la fel de singuri, îngropaţi şi ei cu feţele în pernă, între pereţi.

Ascultând-o, te gândeşti la ce scrie pe zid la intrarea în blocul Ramirei: *fuck you people*. Interesant. Oamenii se exprimă cumva. Negru pe gri. Apoi roşu pe gri, mai în stânga o inimă străpunsă de o săgeată. Iar în interiorul inimioarei evident *love*. Pensionarii trec liniştiţi şi nu înţeleg nimic. Sau, dacă înţeleg, ce? Piaţa din vecinătate răspândind o rumoare ciudată şi aproape continuă. Un milion de făpturi prost îmbrăcate, copii şi bătrâni, tropăind neîncetat în jurul tarabelor, agitând plase, pungi, bancnote şi monezi, suflându-şi nasul. Oamenii se hrănesc neîncetat. Îşi hrănesc trupurile şi fricile. Inima lor aşteaptă, la pândă. Într-o zi, negreşit, Îngerul de foc va veni, va

coborî din înalturi în sunet de trâmbiţe şi Lumina lui ne va purifica pe toţi. Vom fi iertaţi, izbăviţi. Sau făcuţi terci. Sau şi una şi alta.

Pereţii de beton devin pereţi de sticlă transparentă şi-n lumina puternică a zilei îi poţi observa tăind ceapa bucăţi mărunte, tăind felii albe de pâine, aşezând farfuriile înflorate. Poţi iubi aceste spectacole micuţe şi unice ale interioarelor calde, ale culoarelor strânse şi mobilierelor vechi, ale tălpilor goale de copii duduind pe gresie, şi corpurile uscate şi lente ale bătrînilor făcând duş.

Te gândeşti cum cu câteva nopţi în urmă ai mers două ore pe străzi, printr-un oraş devenit pustiu, aproape lugubru, pentru că erai varză, beat mort, abia dezlipit de canalia de Trofin, două zdrenţe care îşi iau politicos la revedere, îşi strâng mâinile, după ce se pişă pe zidul Colegiului şi se abţin să vomite iar oraşul se învârte demonic prin creierul păstos.

Singurele făpturi umane întâlnite au fost două fete care au ţâşnit din noapte şi ţi-au cerut un foc. Erau parcate lângă hotelul din centru. Cred că se plictiseau îngrozitor. Dacă ai fi avut bani, le-ai fi invitat să beţi ceva. E aiurea să fii lefter. Ce-i drept, fetele arătau jalnic, şi în mod cert ar fi acceptat orice.

Îţi scoţi ochelarii şi îi aşezi între voi, pe birou. Ai intrat în imperiul lucrurilor neclare. Miopia dezvăluind o lume de ondulaţii, de forme noi şi ciudate. Helga, tunsă băieţeşte. Înaltă, subţire, puţin mlădioasă, puţin rigidă. Unul în faţa celuilalt. Între voi tot felul de dosare şi hârtii. Helga vorbeşte încet, intimidată, cu mici pauze în care privirile ei fug prin toate colţurile camerei, cercetându-le panicate.

O femeie care suferă e slăbită, îţi spui. O pradă mai uşoară, îţi spui.

— E mai bătrână cu opt ani decât el. Îţi dai seama?

Dar tu nu-ţi dai seama care e problema. Că soţul ei o înşală, că preferă o femeie de peste 40 unei contabile de 28?

— Ce aşteptai de la dragoste? Să fie eternă? o întrebi.

Te priveşte năucită.

— E rău să crezi în asta?

— Totdeauna credem asta. Şi totdeauna ne trezim cu buzele umflate, spun.

Părea speriată. O femeie frumoasă într-o lume de falusuri bălăngănindu-se ameţitor. Nefericirea ei cumplit de banală. Privite de sus, lucrurile îţi par clare şi simple: relaţia lor trage să moară, ca alte un milion de relaţii, şi asta se va întâmpla până la urmă, inevitabil. La catafalc vei fi tu, necrofilul, medicul tată incestuos fardat rotindu-se în ritm de vals printre lacrimi şi suspine.

Îţi plăcea să o priveşti, să o asculţi. Să vezi acest moale spectacol al unei femei frumoase bălăcindu-se-n mediocrităţi. În vreme ce te încânţi de arcuirea buzelor ei, de un parfum al cărnii, de mişcarea lentă a degetelor ei pe braţul tău. Îţi place actul lent, nevinovat şi totuşi lasciv al confesiunii. Ai vrea să dureze la nesfârşit. Să cobori foarte mult în adâncuri şi să te tolăneşti pe perniţele moi ale fetiţei. Să fii acolo, vierme şi suveran. Confesiunile unei femei pot fi la fel de excitante ca şi goliciunea ei. Aceşti ochi trişti, cu urme de sfială şi frică. Aceste buze tremurând. Aceste cuvinte care se rup din ficat şi pulsează în aerul cald. Helga ar trebui aşezată pe genunchi şi mângâiată. O pisică mare şi albă. O asculţi liniştit.

De fapt, te gândeşti la cu totul altceva. De fapt, îţi dai seama, te gândeşti, şi nu te poţi opune, la *tot*. Ţâşnind într-o mie de direcţii deodată şi pipăind o mie de lucruri care se desfac la rândul lor într-o mie de alte lucruri fiecare, sclipitoare, leneşe, dulci şi stranii.

Îţi place când lumea îşi desface prohabul sufletesc, ţâşnind din neguri ca un delfin din

argintul mării. În metrou, în tren, pe stradă, acasă, la televizor, în ziare, pe culoare, în birouri, în cârciumi – oamenii îşi deschid inima. Femei, bărbaţi. Tineri, bătrâni. Oameni. Vietăţi. Cuvinte. Dureri mici, monezi de argint lucind printre firele de iarbă. Înghiţi lacrimi, leşinuri, cotcodăcelile şi suspinele.

Te hrăneşti din micile nebunii ale unei lumi de licurici. Vezi vorbele rostogolindu-se prin aer, cu o moliciune vicleană, lovindu-se uşor de pereţi şi obiecte şi destrămându-se ca balonaşele de săpun. Te vezi pe tine de undeva de departe ca pe un corp străin, ca pe un univers străin, învăluit într-o lumină subreală. Şi-ţi spui: *sunt Alice şi joc cricket cu bursuci*. Priveşti un film mut despre ratare, neîmplinire şi confuzie, şi tragi dintr-un trabuc meseriaş în fotoliul de piele.

Iubeşti dramele mici. Iubeşti toate aceste povestioare piticuţe şi rele. Iubeşti ploaia de suspine şi nevroze care se aşterne pe cerul frumos al vieţii.

Pentru că Oamenii Mari sunt în general fiinţe-rănite, îndurerate. Mari animale străpunse de razele unui astru otrăvit. Niciodată nu ţi-au plăcut tăcuţii, mutrele, pitiţii în ei ca în vizuină. Îţi place ca lumea să explodeze în jurul tău guralivă şi multicoloră. Îţi place să asculţi. Să observi cum se mişcă sufletele încolo şi încoace, ameţite de emoţii şi speriate.

— Iartă-mă că te plictisesc cu problemele mele, îţi spune la un moment dat.

— Dar nu mă plictiseşti deloc, spui. Îmi pare rău că treci prin asta.

Dar nu-ţi părea rău. Sau nu foarte rău. O priveşti tandru, liniştit. Pentru că speri să o iubeşti. Speri să te îndrăgosteşti de ea. Să tremuri. Aştepţi. vrei să tresari, să te svârcoleşti în somn de dorinţă. Să te doară absenţa ei şi prezenţa ei. Aştepţi.

Apoi îi vei livra tot felul de bla-bla-bla-bla-bla-bla-uri, până când o pată de linişte se lărgeşte pe

chipul ei. Vorbele tale îi toarnă în vene novocainã. Pe moment va fi mai liniştită. Apoi o va lua de la capăt. Nefericirea o va fute în ficaţi încă din zorii zilei. Până va obosi, până va fuma trei pachete de ţigări şi va bea o sticlă de vodcă înainte de culcare.

Femeile seamănă cu bombonelele acelea micuţe, rotunde şi dulci care se sparg uşor între măsele sau se aşază sub limbă până se topesc. Au diferite arome şi culori. Unii bărbaţi consumă o pungă întreagă, alţii doar o biluţă sau două. Dar nu contează numărul. Gustul e unic şi nu-l poţi uita niciodată. Te însoţeşte şi în somn. Nu ştiu ce să spun despre femei. Nu ştiu cu ce să le compar. Nu-mi vine, şi nu mi-a venit niciodată în minte ceva interesant sau demn de spus despre ele. Iar despre unele chiar trebuie spus câte ceva. O simţi ca un fel de datorie. O presiune uşoară dar permanentă pe muşchiul apos al inimii. Toată împletirea de viclenie, pasiune, voinţă de putere, slăbiciune, delicateţe şi cinism. Toată demenţa hăituirii, gustul rece al clitorisului pe cerul gurii, ochii care se ascund sub pleoape, tăcerile umezi, senzaţia de a fi dintr-o dată străin, împrăştiat convulsiv pe abdomentul ei, corp spermatic. Până la urmă, poate că într-adevăr suntem două specii diferite, înlănţuite de sunetul unei muzici venind de dincolo de timp.

Pentru mine femeile sunt scrise într-o limbă dispărută demult şi pe care nu mi-o amintesc decât foarte vag. Nu le pot înţelege până la capăt. Îmi place să le privesc mişcările şi tremurul din priviri, să le ascult suspinele cărnii şi fâlfâitul de fluture nocturn al inimii. Dar ştiu că e mai bine să te opreşti aici, să nu mergi mai departe. Nu există un mai departe. Sau, dacă există, nu e pentru noi. Nu avem organ pentru aşa ceva. Putem să le încălecăm, să le futem orbeşte, în pizdă, în gură şi cur, până crapă, explodează, devin fragmente mici

de cuarţ sau praf selenar. Dar mai departe nu vom ajunge niciodată. Putem să le spargem inima cu capul rigid al pulii, să le sfredelim ficatul sau cutia craniană înfigându-ne spasmodic în materia vâscoasă a creierului. Niciodată nu vom ajunge Acolo.

Sunt femeile mai complicate decât noi, bărbaţii? A te aşeza în pielea lor catifelată şi dulce. A încerca să înţelegi. Pentru asta închizi bine uşa camerei şi te fardezi şi rujezi atent, aplici crema hidratantă pe braţe, gât şi piept, îţi tragi ciorapii de nailon pe pulpe, bikinii roşii care abia îţi cuprind mădularul şi testiculele umflate, apoi furoul roz, fin şi lucios, peruca blondă, inele şi brăţări de argint şi plastic, colore, uşoare, aprinzi o ţigaretă *superlong* şi te roteşti uşor privind în oglindă în vreme ce Annie Lennox suspină. A fi femeie. A fi o fiinţă a mătăsii şi suferinţei. Un Corp şi un Vis. A te gândi la un bărbat care să te pătrundă brutal şi să te dezguste. A te gândi la o femeie pe care să o atingi uşor şi să o lingi prelung pe labii şi clitoris. Şi să te înalţi puţin peste dezgust. A te masturba încet, fără grabă, ţâşnind pe propriile buze pentru a simţi gustul sărat al spermei. Să înţelegi natura stranie a Dezgustului.

Sunt femeile mai complicate decât noi, bărbaţii? Vor ele mai mult decât noi? Mai multă profunzime, sau tandreţe sau dragoste? Mai mult adevăr şi mai multă încredere în sine?

Poate că noi simplificăm prea repede totul. Poate că ne tolănim în fotoliu şi visăm doar o felaţie executată majestuos. Apoi o bere, o ţigară, un somn liniştit. Poate e prea puţin, prea simplu.

Multiple cafele în care plonjezi încă din zori. Eşti un animal singur, ameţit de libertate şi pofte. Helga îţi intuieşte fragilitatea şi se apropie de tine dintr-un instinct de fraternitate. Şi ea e un animal rănit. O laşi să se apropie. Nu e neapărat o dorinţă

fizică, carnală, ceea ce ar fi fost totuşi puţin şi banal. În fond, te gândeşti, cum poate fi ca animal? Blândă şi stingheră la început, graţie acelor zone inalterabile de inocenţă ce persistă în fiecare femeie, indiferent de trecerea anilor. Apoi aprinzându-se, gemând. Rostind spasmodic: *nu, nu, ah, ah, aaa, da, da, da, ia-mă, da, da, nu, te rog, oh, oh, oh!* Dar vrei cu mult mai mult: vrei să o vezi dându-se cu capul de ziduri, împrăştiată pe jos, transformată, explodând. Vrei să fii capturat, supus, zdrobit.

Ar fi mai bine poate să nu complic lucrurile, să nu aştept nimic, doar să o iau în braţe şi să îmi strecor mâna dreaptă între picioarele ei lungi. Simplu şi clar. Sau să adorm în braţele ei ca un frate. Simplu şi clar. Să fiu doar tăticul tiranic izbind-o cu capul de pardosea. Simplu. Şi clar. Am intrat în prima cârciumă şi am tras un coniac.

— Doriţi gheaţă?

Fata avea o voce subţire, aproape stridentă. Dacă aş fi avut un pistol aş fi executat-o pe loc. O simplă apăsare pe trăgaci, un simplu foc, un simplu glonţ în frunte şi lucrurile s-ar fi liniştit definitiv pentru ea.

— Nu, sec.

Apoi, după-amiaza, am condus-o pe Helga până în apropierea casei ei. Îi spusesem peste o sută cincizeci de mii de cuvinte. Părea năucită şi vlăguită. Aş fi putut-o strivi sub copite.

— Cred că ţi-ar sta minunat în rochie.

— Da? O să mă îmbrac aşa.

— Îmi plac femeile în rochie. Au farmec.

Ne-am luat la revedere ca doi camarazi, strângându-ne mâinile. Am privit-o o vreme îndepărtându-se. Strada era pustie.

Seara târziu, m-a vizitat Jojo. Aparent era îngrijorată. Nu-i mai dădusem nici măcar un telefon. Jojo cea tăcută şi bleagă. Desfăcându-şi petalele ca o floare tranchilizată de veninul serii.

Eram plictisit de ea. De tot ceea ce însemna ea pentru mine.

În timp ce o futeam, mă gândeam la tot felul de lucruri. Stau în oraşul acesta tâmpit. Un mic corpuşor rostogolindu-se încolo şi-ncoace năucit. Eram undeva foarte sus, lipit de sticla verzuie a cerului, excepţional de scârbit. Eram eu şi nu eram eu. În vreme ce gâfâiam şi sperma ţâşnea din mine, preşedintele ţării ţinea un discurs la televizor.

Nu aveam nici o imagine clară în cap. Creierul meu era o mlaştină în care se bălăceau hipopotami mici şi mari. Auzeam orăcăituri, pliscuri plesnind scurt, trestii fâşâind, mugete şi grohăieli. Când rămân singur, mă trântesc în pat, pur şi simplu. Aşa, trântit, fumez. Duc o viaţă de pură idioţenie – e clar. Viaţa de pură idioţenie nu începe de nicăieri şi nu duce nicăieri. Asta e. Lipsă de sens. De ţintă. Lipsă de chef. Adorm. Visez tâmpenii. Fetiţe subţiri înfigându-se dureros într-un falus de piatră. Cranii de zahăr ars.

În visul meu, Jojo râdea ca o vacă iar eu o plezneam peste fălci, jap, jap! Dând-o cu capul de zid, *plângi, curvo, plângi, futu-ţi gura mătii, plângi, băga-mi-aş pula-n măta de proastă*.

Când m-am trezit, se înserase. Eram învăluit pentru o clipă în mătasea unei linişti suspecte, foarte asemănătoare celei ce urmează unui act sexual. Mă simţeam satisfăcut şi uşor stânjenit. Iubesc întunericul. Noaptea deşteaptă în mine o senzaţie de animal, de vietate sălbatică. În mintea mea şi în afara ei totul era permis, plauzibil, acceptabil: incestul şi crima, urletul, durerea, fulgii de nea, haitele de lupi, totul. Devin o vietate vegetal-animală, o ambiguitate de carne, gelatină, puf şi solz. O monstriferie. Un îngerodemon. O masculofemelă ameţită de interioare piruete: acum sunt un bărbat vanitos, acum sunt un puşti nesigur, un ţânc, iar acum decad brusc într-un ramolit fixist

din care înfloreşte iarăşi, la colţul străzii, urcând scările spre nu ştiu ce, puştiul imprecis. Şi tot astfel. O succesiune de indivizi. O fugă de chipuri şi senzaţii.

Structura mea intimă e ambiguitate. Sunt construit din ceţuri, din pumni azvârliţi în ziduri şi orăcăituri, din schije de înger, mătăsuri, sticlă, piei de şarpe şi bolboroseli de demon. O fetiţă-băieţel păroasă şi crăcănată. Un falus vorbitor frecat de zidurile unui Templu neînsufleţit.

Stau trântit în pat şi fumez. Mă gândesc la Helga, la mine, la toţi. Oamenii îmi par făuriţi din suspine, din subdermice larme, din interioare ceţuri şi gemete. Sunt măşti umflate de loviturile aerului. Mari corpuri greoaie tăinuind bile de porţelan. Oamenii sunt ascunzişuri, grote de carne în care dormitează ursuleţi de pluş, păpuşele, creioane colorate. Dacă îndepărtezi coperţile puturoase, descoperi oase subţiri, frunze, mici gângănii gingaşe, vehicule metalice interioare, zvâcniri, tremurul sangvin, sonorităţi viscerale, staniol, parfume secrete de lămâi.

Stau întins în pat, gol. Mă trag de pulă. De cele trei coaie monstruoase. Put a Jojo. A carne albă, a singurătate.

M-am întâlnit cu Trofin pe undeva pe lângă o statuie de erou naţional. Cred. Şi-a schimbat geanta din mâna dreaptă în mâna stângă pentru a da mâna cu mine. Mă aştepta de vreo zece minute. Transpirase. Mi se apleacă de punctualitate. Ocolim pe nişte străzi umbroase şi intrăm într-o curte amplă, cu alee de pietriş. Răcoarea casei e minunată. O femeie la vreo 50 de ani ne întâmpină. Are un aer distins. Îmi plac babetele astea cu iz aristocratic. Vin parcă din altă lume. Au bijuterii vechi. Poartă un parfum de clasă în fiinţa lor. Mi le imaginez făcând piaţa. Chiţăind de indignare. Tratând cu mujicii preţul cartofilor.

Andruşa, prietenul lui Trofin, îşi cere scuze că nu ne-a ieşit în întâmpinare, dar s-a întâmplat să fie prins la telefon. E un tip aproape important. Aproape mare. Un omuleţ politic roşu în obraji. Toată lumea îl vede undeva sus, foarte sus, la vârf. Yetti, liderul.

Vorbeşte cu Trofin de doctoratul sorei lui. Într-o zi va privi prin noi, de undeva de pe piscuri. Deja mi-era greaţă. Am plecat şi ne-am înfipt într-o cârciumă. În picioare, cu coatele în masă, am tras vodci şi am vorbit de Nietzsche, despre voinţa de putere, despre cei slabi şi cei puternici, despre Andruşa care a fost dintotdeauna un rinocer, un pudibond.

— N-ar intra niciodată aici, zice Trofin, rotindu-şi privirea prin jur. Aici, în universul minunat al bieţilor beţivi jegoşi.

Multă vodcă. Nu-mi mai simţeam picioarele, capul, inima. Şi era chiar foarte foarte bine.

Helga:

— Aproape că nici nu mai vorbim. După ce am avut o discuţie aprinsă săptămâna trecută.

Continuă:

— Mama a zis că e mai bine să vin la ei, să-mi iau lucrurile şi să vin. Până când se lămuresc lucrurile între noi. Nu ştiu ce să fac.

Mă priveşte insistent.

— Nici nu ştiu ce să-ţi spun, zic.

— Uneori îmi vine să mă închid în casă şi să nu mai văd pe nimeni, spune.

— Asta e o copilărie, ştii şi tu, spun.

— Doar ne-am căsătorit din dragoste, spune.

Tac. Dacă aş vorbi, aş spune numai tâmpenii.

Era aproape pe punctul să izbucnească în plâns. Ar fi fost ridicol să intre cineva atunci, să o vadă aşa. Am ridicat puţin vocea.

— O să-i treacă repede de aventura asta. Nu te pierde, că nu s-a întâmplat nimic tragic, nimic

ireversibil. Totdeauna există soluţii şi ieşiri din orice situaţie. Fii serioasă, ce mă-sa, că eşti femeie în toată firea!

Pentru moment a priceput mesajul. Şi-a înghiţit lacrimile. S-a scuturat. Mă privea ca un animal prins în cursă. Apoi a început să surâdă. Era minunată când surâdea. I-ai fi putut ciuguli grăunţe din palmă.

De dimineaţă, la televizor, văzusem un reportaj lacrimogen despre o familie numeroasă – cinci copii minori, doi părinţi fără slujbă, aşteptând într-o cameră, toţi, repartizarea unei locuinţe de către primărie. Îi durea-n cur pe cei de la primărie de asta. Era plin oraşul de asemenea familii. Nu aveai ce să faci. Simţeam aerul închis, cu copilaşii strânşi unii în alţii, cu toate cuvintele lor de furie şi deznădejde. Frumuseţea de sens a vieţii, miracolul de a fi…

Am ieşit şi eu să-mi iau ceva de mâncare. Nu-mi era foame. Mă gândeam la copiii aceia, la hăinuţele lor, la ochii lor mari, trişti. Cred că ştiau mai mult despre viaţă decât mine. Am stat vreo oră, pe o bancă în parc, şi m-am gândit la asta. Un covrig tare, uscat. Abia l-am ronţăit. Două-trei ţigări. Ce pula mea se întâmplă? Nu înţelegeam nimic.

După-amiaza am luat autobuzul până la mine. Ne-am frecat de o groază de corpuri mirosind urât. A moarte. Helga mă urma foarte supusă, ca o jivină derutată. Nici nu-mi venea să cred că se întâmplă aşa ceva. Avea un corp de linii lungi, osoase dar delicate, corp pe care îl intuiam dincolo de învelişuri şi-l simţeam din porţiunile libere, la încheieturi, în tonurile elastice ale gâtului. Privirea ei uneori trăda aproape violent o derută imensă, ceea ce îi dădea un farmec ciudat, nevrotic. Nu eram chiar în largul meu. Nu mă aşteptam să se întâmple aşa repede. I-am dat ceai de fructe de

pădure, rece. Plângea încetişor ca un premiant care a luat deodată un 2 la fizică.

— Nu am mai făcut niciodată asta. L-am iubit atât de mult, ca o proastă.

Vorbea de imbecilul ei. Ştiam că îl iubeşte. Femeile sunt, uneori, incredibil de slabe. Poţi şterge cu ele pe jos. Îmi simţeam sufletul greu. Golit. Îi simţeam pântecul în spasme. Stăteam cu pieptul între picioarele ei şi cu urechea lipită de stomac. Intenţionat mă aşezasem astfel, să fiu sub nivelul privirilor ei, să-i dau iluzia că are totul sub control.

Dacă m-aş fi ridicat în picioare, s-ar fi speriat, s-ar fi crispat în mod sigur de violenţa mea, de intenţia mea posesivă, de agresivitatea mea. S-ar fi putut bloca şi ar fi refuzat totul. Mi-ar fi stat bine şi cu sufletul şi cu pula turnate-n plumb.

Aşa, o ţineam în braţe cu o atitudine consolativă şi protectivă. Sunt un copilaş în braţele ei, un frăţior care nu o ameninţă. Dar ea se umplea, fără să ştie, de răsuflarea corpului meu. În câteva minute am simţit-o îmblânzită, intrată-n rezonanţă cu trupul meu. Atunci am sărutat-o uşor pe pântec, prin bluză. Mi-am oprit buzele pe ea în vreme ce pieptul meu se împinge uşor dar ferm, îndepărtându-i lent picioarele. Palmele mele se mişcau încet pe spatele ei, apoi au coborât. O sărutam pe pulpe, o lingeam cu vârful limbii. Ea se desface, se lasă. Nu o ating cu palmele ci-mi fac loc, cum pot, cu buzele şi limba. Se întinde pe pat, desfăcută şi eu îi ling şi muşc uşor labiile prin chilot până cînd devine foarte umedă. Îl scot încet, fără grabă, şi o pătrund cu limba, cât de adânc pot. Îmi plăcea să o ling. Cred că nu o mai linsese nimeni până acum. Când am plecat din redacţie, voiam să o aşez în genunchi şi să i-o trag direct în cur, în curul ei minunat şi virgin. Îmi plăcea să o pătrund cu limba, să îi mângâi sânii prin bluză, cu un singur braţ, cel stâng, întins peste ea. Îmi plăcea sexul ei strâns, zvâcnetul lui.

A izbucnit reţinut, încleştându-şi palmele de antebraţul meu stâng, strivindu-l de piept, într-un orgasm semiinteriorizat. Orgasm de pudică. Urc pe ea şi o pătrund uşor. Vreau să-i văd ochii, dar ochii ei se închid. O sărut lent şi o fut cât de delicat pot, până ţâşnesc, amplu, total, şi atunci lumea dispare, se dizolvă în nectar, în beatitudine, şi nimic nu mai contează, nu mai are importanţă.

— Cu el te simţeai bine, ştii tu la ce mă refer.

— La început, da. Asta a durat un an şi ceva. Apoi din ce în ce nu ne mai înţelegem bine.

— La pat?

— Da, nu se simţea bine cu mine. Dar la început mă iubea şi-i plăcea aşa cum sunt. Pe urmă s-a schimbat.

— Fă-mă să înţeleg, o ademenesc.

— Nu ştiu dacă pot.

— Te rog. Ce Dumnezeu, doar nu suntem nişte străini!

— Aşa e.

— De ce nu vă mai înţelegeaţi?

— Era mai nervos, mai nemulţumit.

— Crezi că din cauza ta, că nu-l satisfăceai?

— Poate, dar eu făceam ce puteam. Nu că stăteam aşa, ca o vacă. Nu. Nici el nu prea ştia să mă ia. Şi bărbaţii au o vină, nu crezi?

— O, fii sigură că aşa e!

— Eu de unde să ştiu ? De la tv?

— Poţi învăţa şi de la tv.

— Dar nu e acelaşi lucru.

— Aşa e, dar mă rog, probabil aştepta de la tine să ai iniţiativă, să fii nebunatică în aşternut şi tu eşti pudică şi cam speriată, nu te supăra, nu vreau să sune urât.

— Nu mă supăr, dar nu cred că e numai vina mea.

— Şi… ?

— Păi, îţi spuneam, era aşa, nervos. Mi-a cerut să… o iau în gură, asta e. Dar eu n-am vrut. E ceva scârbos. Nu merit aşa ceva, sunt soţia lui, nu o târfă de pe stradă.

Ochii ei jucau de revoltă şi tristeţe.

— Am plâns toată noaptea pentru că m-a silit să fac asta. Am mers în baie şi am vomitat şi am plâns.

— Şi el nu a venit după tine, să-ţi explice, să te liniştească.

— Nu, a adormit ca un animal. Voiam să mor.

— Şi ce gust avea?

— Termină.

— Te întreb aşa, de curios, ca să te distrez. Nu trebuie să iei lucrurile aşa, dramatic, că-ţi faci rău.

— Dar cum pot să le iau?

— În joacă, în râs.

— Crezi că pot?

— Încearcă.

— Gust de carne crudă.

— Şi sperma?

Sorbea din gin şi mă privea direct, lung, alunecos. Ştia că e în joc.

— Nu ştiu, l-am muşcat şi mi-a dat o palmă. M-a făcut vacă tâmpită. Eu, soţia lui, vacă tâmpită! Nu mi-a venit să cred. Nici acum nu-mi vine să cred.

— Dar tu-l iubeşti în continuare, nu?

— Da, poate, nu ştiu…

— Şi nu aţi încercat să staţi de vorbă?

— Am încercat, dar n-a ieşit. Pur şi simplu nu ne mai regăseam. Apoi a început să vină foarte târziu acasă, uneori lipsea şi noaptea. Felicia mi-a spus că are pe alta. Mi-a spus şi cine e, cum arată, unde lucrează, tot.

— Cine-i Felicia?, o întreb.

— Cumnata mea, sora lui, spune.

— Opa!, fac eu, surprins.

— Da, de ce te miri? E o fată extraordinară. Suntem ca două surori.

— Când nu se urăsc, femeile sunt solidare, zic.

— Şi e ceva rău în asta? Voi nu sunteţi solidari? Nu vă lăudaţi între voi cu femeile pe care le încălecaţi şi alte porcării?

— La noi e altceva, zic.

— Ce altceva?

— Încercăm să ne apărăm învăţând din experienţa celorlalţi. Să ne apărăm de voi, evident.

— Bieţii bărbaţi, sărăcuţii de ei!…

— Asta e, suntem nişte victime până la urmă.

— Sunteţi nişte papagali, până la urmă.

— Iar voi nişte veveriţe sinistre. De ce ne urâţi?

— Pentru că sunteţi atât de abjecţi uneori.

Ochii îi sticleau. Dacă mai lua un gin ar fi fost în stare să mă stranguleze, probabil. Eu aş fi fost doar primul dintr-un lung şir de bărbaţi gâtuiţi sau spintecaţi. Iar eu aş fi fost în stare să o fut chiar acolo, pe loc. Să o trântesc pe masă şi să mă înfig între cracii ei. Să rup hainele de pe ea, umilind-o. Să mătur podeaua cu curul ei trist. Apoi i-aş fi lăsat pe toţi masculii din bar să o fută, pe toţi masculii din lume. Am fi izbutit, poate, în sfârşit, Marea Răzbunare visată de milenii, revanşa planetară a speciei noastre împotriva speciei lor.

— Ştii, cred că e cu tipa aia pentru că ea, deşi e mai bătrână decât el cu 8-9 ani, te superi sau nu, ştie să i-o sugă, ăsta e adevărul.

A îngânat ceva. Părea lovită ca de tren. Puritatea ei, fidelitatea ei, cuminţenia ei, hărnicia ei, dragostea ei nu valorau cât o muie executată în lift. Adevărul e că nu mă mai gândeam decât cum să o fac să-mi sugă pula.

— Să ştii că asta e tot, îi zic cu o linişte crudă, de parcă emiteam cine ştie ce filosofie, e simplu. Nu înţelegi că fiecare are un fix, o poftă de tipul acesta. Că de asta unii bărbaţi îşi fac amante sau plătesc târfe, pentru că nu-şi pot permite să le ceară nevestelor lor aşa ceva: s-ar înfuria doamnele, ar fi dezgustate, ca tine. Sunt mame,

nu? Poţi să-i ceri mamei copiilor tăi să o sugă? Nu. E indecent. E impudic. E ciudat.

— Dacă mi-ar fi explicat, poate aş fi înţeles.

— În chestiile astea nimic nu e definitiv. O să se sature. Are nevoie de tine.

Am văzut-o cu respiraţia tăiată, prinsă-n plasa de păianjen şi fascinată de lucirea ei elastică. Am condus-o până la taxi.

Apoi mi-am dat seama că în acea zi toţi oamenii semănau cu Trofin şi el cu ei, femei şi bărbaţi, persoane şi obiecte. Era ceva unitar şi dominator, o notă de, să o numesc aşa, promiscuitate măreaţă, de sărăcie asumată şi sumativă. Toţi ca dracu de şterşi. Resemnaţi.

Pe frunţile noastre scrie cu aldine: *nu există sens*. Stăm în umbra Marilor testicule şi gângurim.

7.
Dancing with Jojo

Jojo, surâsul ei ciudat, în care nu poţi avea nici o încredere. Traversează strada lent şi nepăsător. Ca şi cum oraşul ar fi al ei. Oraşul lui Jojo, construit de mânuţele ei fine, de inimioara ei gelatinoasă. Peste blugi are o bluză albă cu buburuze vişinii.

— Îţi plac buburuzele mele?

— Sunt drăguţe, spun.

Deşi mi se par destul de stupide. Sau poate că sunt eu iritat, cu susul în jos, şi tot ceea ce e drăguţ şi frumos pare stupid. De pe tarabele din stânga ţâşnesc titluri mari, roşii, negre şi albastre. În lume se întâmplă tot felul de lucruri grave. Oamenii aruncă monezile după ce le numără atent şi împăturesc ziarul, îl bagă în sacoşe sau direct sub braţ. Întreaga realitate alunecă pe lângă tine ca un film mut.

— Mă aştepţi de mult?

— Nu prea.

Îi simt buzele delicate pe obrazul drept. Chipul ei mongol stă lipit o vreme de umărul meu. În jurul nostru oamenii continuă să păşească somnambulici. Par nişte fluturaşi exotici, micuţi şi inutili. Un copil se leagănă în balansorul ruginit. E un copil trist şi răutăcios.

La început o iubisem. Probabil că şi ea mă iubise. Pentru că la început totdeauna e frumos şi pur. Apoi lucrurile încep să se năruie, pas cu pas. Până la urmă trebuie să te împaci cu ideea asta. De fapt, ce vreau de la Jojo? Nu ne mai văzusem de câteva luni de zile. Nimeni nu murise din cauza asta. Dacă am sunat-o, e pentru că mă simţeam singur. Curenţii calzi de aer printre blocurile mari, cenuşii, ca nişte buldogi de beton. Eşti în plin ev de mutanţi şi acid. Te trezeşti dimineaţa privind pe

fereastră câmpul de cutii de beton. Poţi vedea făpturile dinăuntrul lor. Ţi le închipui transformându-se într-o specie aparte, diferită contrastant de cealaltă, a făpturilor ce cresc în umbra caselor, în grădini de legume şi flori. Oamenii de grădină şi oamenii de bloc. Două specii adverse, faţă în faţă, rotind pumnale prin ceaţă. O privesc ca prin vis pe Jojo, păşind alături de mine. În jur, tot felul de mutre obosite de viaţă. Pe umăr are agăţat cordonul unei poşete mici, de culoare roşie. Pare o inimă proaspăt smulsă dintr-un piept de raţă.

— Pari obosit, spune.

— Am avut o zi încărcată, spun.

Probabil că am un aer pierdut. Probabil par un ins oprit cu maşina în intersecţie, neştiind în ce direcţie să apuce, claxonat violent de şoferii grăbiţi şi siguri pe ei. Jojo e singură acasă. Îşi aşază saboţii cu grijă.

— Ţi-e foame?

— Da, mi-e puţin foame, îi spun.

Domnul Derută cel înfometat şi trist ca o pisică uitată pe pervazul ferestrei, în ploaie. Din păcate pentru mine, Jojo e o bucătăreasă perfectamente nulă. Un mare zero la acest capitol. În afară de cartofi prăjiţi nu ştie să pregătească mai nimic. Dar sunt buni şi cartofii prăjiţi, în fond. În plus, are un papagal teribil de idiot, botezat neinspirat, kiki sau miki, de care ea se arată totdeauna încântată ca un copil prost. Îţi poate povesti minute în şir despre faptele papagalului kiki-miki. Eu o ascult liniştit. Un fel de inerţie tâmpită se coagulează în mine. Cartofii tăiaţi pai, aurii, zemoşi. Bărbaţii, aceste mici animale singure, părăsite şi neînţelese. Biete suflete manipulate de pizde. Uleiul încins. Felii suculente de roşii. Mărar ademenitor. Făpturile noastre eterice care se învârtesc uşor şi absurd prin aerul cald.

De cele mai multe ori, Jojo îţi dă sentimentul că, deşi în aparenţă te ascultă, e de fapt cu totul şi cu

totul absentă. O simţi plecată aiurea, pe alte meleaguri, lălăindu-şi capul, fluturându-şi sânii imenşi. Totdeauna a fost aşa, un fel de prezenţă-absenţă. A fost o vreme în care luptam. Uneori ţipam la ea:

— Tu nu eşti atentă la ce-ţi spun!

— Ba da, ba sunt, replica parcă trezită din somn, cu un fel de superioritate fragilă şi vinovată în priviri.

Acum ştiu că lupta e zadarnică şi nu mai încerc nimic. Suntem nişte yogini în transă, levitând. Nişte Nepăsători. O mie de ani îi trebuie să taie şi să prăjească amărâţii de cartofi şi să aşeze foile de salată în straturi de sare şi oţet. O mie de ani bătuţi pe muchie. Ai fi putut traversa Marele Zid Chinezesc la pas. Acum pot observa mai bine buburuzele ei vişinii care pot fi foarte bine boabe de struguri sau picături de cerneală, decolorate.

Ne-am cunoscut demult, la un vernisaj. Cineva prezenta lucrările şi noi ascultam în linişte, făcând evident pe impresionaţii. Sala înaltă, cu pereţi răcoroşi, era plină de sensibilităţi. O priveam din ce în ce mai insistent. Îi adulmecam de la distanţă glezna albă. Pula mea naivă se zbătea ca un pitbull în lesă. O floarea soarelui cu gâtul tăiat aşezată într-un vas cenuşiu pe un fond violet. O ploaie de flori de liliac, suspendată într-un spaţiu oval, oranj. Un pictor cu fustă, uscat, nevrotic, vorbind neîntrerupt, alandala, vizibil excitat, atroce.

Jojo îţi vorbeşte uneori – e un fel de a spune, de fapt îngână câte ceva – despre tatăl ei, care le părăsise demult, în urmă cu vreo 15 ani. Era foarte mică pe atunci şi chestiunea o marcase profund. Acum îl iubea aşa cum iubeşti un mit, o poveste frumoasă. Un *papito* îndepărtat, semiabstract, a cărui absenţă o măcina într-un fel de neînţeles pentru mine, şi această durere o amplifica interior, o aducea într-un vertij de senzaţii de adoraţie, frică, durere şi dispreţ. Jojo e o fetiţă adâncită în propriul abis nevrotic.

Îţi povesteşte despre verile pe care le petrece acolo, cu taică-su, într-un orăşel de munte. Însă Jojo nu spune niciodată ceva foarte limpede şi simplu: dimineaţa am băut cu tata lapte fiert, sau tata are mere, sau tata cântă la clavecin, ceva de genul acesta. Ea spune lucruri aparent fără legături. Nu ştii, de exemplu, dacă tatăl ei e înalt, bărbos sau beţiv. Trebuie să-ţi închipui, să fantazezi. Deşi nu poţi să-ţi faci o imagine clară, iar, dacă insişti, *vreau amănunte, vreau detalii*, nu ai nici o şansă – reţinerea ei se accentuează. Spune ceva de genul acelor gânduri pe care de fapt ţi le spui ţie, dar cu voce tare:

— El nu mă aştepta, am simţit asta tot timpul…

Sau:

— Mi-a zis că se bucură de venirea mea, dar ştiu că ar fi vrut să nu vin, îl derutează prezenţa mea, acolo.

Sau:

— S-a comportat foarte ciudat. Nu mi-a vorbit aproape deloc şi se ferea de mine. Pleca toată ziua şi mă lăsa să stau acolo, cu femeia lui.

Nu poţi spune că era tocmai o relaţie limpede. În schimb, mama ei e o femeie minunată. Un corp suplu, puternic şi senzual. Puţin cam tăcută, ce-i drept. Nu ştiai niciodată dacă e pură simplitate tăcerea ei sau e ceva mult mai adânc. O observi fumând apăsat, vibrând, în faţa televizorului din sufragerie. Ţi-ar plăcea şi ţie să fii acolo, să urci pe ea, acolo, în faţa prezentatorei tv, dincolo de crizele guvernamentale, fraude, accidente şi moţiuni de cenzură. Să te strecori între cracii ei puternici, de tarantulă, pentru totdeauna. Ar putea să te crească sub sânul ei drept, uriaş. Să te protejeze şi alăpteze. Să te lase să sugi lăptic şi să te caţeri pe ea când vreai. Nu? În vreme ce în ea probabil că plesneşte furios soarele singurătăţii. Jojo plânge şi-ţi spune cât îi e de silă de toţi împuţiţii cu care vine maică-sa acasă, cum ei se împerechează grohăind şi o privesc ca pe o jucărie

de plastic. Atunci ea se închide în camera ei, cu căştile pe urechi. Sau pleacă alandala pe străzi. De aici o groază de certuri, de discuţii mamă-fiică.

Apoi Jojo a devenit mai tolerantă. Mai ales după ce îşi începuse relaţia cu Boju, profesorul ei de fizică din liceu. Un bătrânel grăsuţ, pitic şi holtei, cu o mustaţă amplă, ce amintea foarte de Einstein. Îţi mărturiseşte la un moment dat, probabil într-un moment de neatenţie sau relaxare, că-l iubeşte într-un fel aparte, pe care nu l-ai înţelege.

— Tu nu poţi înţelege aşa ceva, spune.

— Sunt un idiot, nu?

— Nu, n-am zis asta. Dar n-ai înţelege.

— Încearcă-mă, o provoci.

— Nu, e mai bine aşa.

Şi punct. Relaţia lor a durat mult timp, poate şi acum există. Cine ştie. Te şi irita, te şi amuza totul. Ţi-o imaginezi acolo, cu Boju. Ai fi vrut să vezi şi să asculţi totul. Ce tip de futut putea fi? Cât de macabru şi cât de minunat? Vorbeau despre ce? Despre ecuaţii de gradul trei? Despre extratereştri? Despre muie?

Când eşti cu pula în ea îţi imaginezi cum o fute Boju. Cu burdihanul lui apos. O gâdilă cu mustăţile. O linge pe sâni, pe buric. Trebuie să fi fost destul de oribil. Sau poate nu. Oricum, erai furios.

Atunci când pleca vara, pentru două săptămâni, la tatăl ei, îţi trimitea poeme delicate, scrisori aproape vrăjite. O iubeşti pentru această delicateţe abisală, foarte strânsă-n platoşa ei de rubin. Eşti un fel de prieten-iubit-amant rece şi abstract. O proiecţie. Ceva semificţional. Jojo nu ţi se dăruie, ci acceptă. Nu vine spre tine, nu te căuta, ci primeşte, blând şi foarte tăcut. Asculţi Madonna şi o dezbraci. Îţi place Madonna, cântecele ei zglobii şi nervoase, curajul ei băieţesc. Iar Jojo e o copilă cu adevărat minunată. Trupul ei are o frumuseţe masivă, maternală. Sânii ei uriaşi, cu cele mai neaşteptate circumvoluţiuni ale sfârcurilor.

Tăcerile nici unei alte femei nu te-au provocat astfel, nu au avut o asemenea substanţă, nu au avut aura tăcerilor ei. Ai urmărit cu atenţie şi pasiune feluritele forme de tăcere: tăceri oarbe, goale. Încăperi ce nu ascund nimic. Tăceri grele, otrăvite, pline de spaimă şi nesiguranţă, inocente, şi tăceri reci, ostile, zămislind în taină un rictus. Tăceri dezolate, protectoare, aproape materne, care te învăluie în puful lor cald. Tăceri obeze, scârboase. Tăceri fragile şi tăceri oglinzi, în care te răsfrângi şi te destrami.

Îţi amintesc destul de limpede frenezia aruncării veşmintelor. Frenezia căutării trupului ascuns, de care ţi-e foame. Valurile zboară, rupte. Mâinile dezgroapă o taină şi se îmbată de plăcerea dezvăluirii, de emoţia imersiunii, a aventurii voluptoase dincolo de acoperăminte. La un moment dat, cărnurile se despart, stinse, ostenite de dănţuirile voluptăţii. Cărnuri albe şi puternice, crude, învăluite într-un unic parfum ce stăpânea îndelung aerul încăperilor. Corpuri amuţite, odată stinsă clipa voracităţii. Din relativa îndepărtare, orice corp gol-dezgolit şi imperfect trezeşte o uşoară repulsie. Par trupuri de peşti. Par hoituri asaltate de germenii descompunerii.

Nu erau perfecte trupurile noastre în dezgolirea lor trufaşă. Neîmplinite, copilăreşti. Aproape dizgraţioase. Staţi întinşi unul lângă altul. O priveşti. Ochii ei larg deschişi fixează un punct invizibil. Atunci o simţi plecând. Nu ştii cu ce, adecvat, ai putea asemui această senzaţie. O simţi plecând, topindu-se, devenind fum şi dispărând lent prin porii zidurilor. Deodată. Enigmatic. Nu mai este aici, alături, întinsă în umedul aşternut, îngropată în perne, îngropată în astă duhoare stârnită de apele dezmăţului. Abia într-un târziu a revenit. Îţi zâmbeşte larg şi generos, ca după o lungă despărţire. Şi poate că se bucura sincer că eşti acolo, că ai aşteptat-o, şi că te regăsea. Şi tu accepţi totul cu un fel de neputinţă şi umilinţă,

incapabil să o cuprinzi, incapabil să înţelegi ceva din strania ei pendulare între lumi. O simţi călătorind, ascultând poate chiar vocile adânci care o compun, inspectând stratificările fiinţei ei sau inventând, pentru liniştea ei, grădini.

Îi priveşti oripilat şi încântat sexul desfăcut. Deschizătura tulburătoare, fierbinte. Poarta cumplită spre halucinanţa cărnii, spre imperiul deliciului de nerostit. Scârboasa şi fascinanta Fantă. Îi lingi cu vârful limbii pereţii care freamătă. Îi adulmeci miasmele şi deguşti secreţiile. Limba încearcă să descifreze mecanismele plăcerii, provocând convulsii. Îţi simţi sexul greu, de plumb. Limba pregăteşte Descinderea, preludează, dezlegând din trup, din adâncimi, geamăte, înfiorări. Sexul devine o anexă. Instrument auxiliar. Intervenţia lui e mereu întârziată tocmai pentru că-l simţi cumva lipit de tine, cumva străin. Strădania de a rotunji, de a perfecţiona delirul. Plăcere în sine. O formă de artă şi nebunie. Act închis în propria-i ardere. Apoi, sexul prelua rumoarea, devenind suveranul ei, impregnând o violenţă care nu-ţi aparţine, intervenind agresiv, puternic, năucitor, flagelând profunzimi. Barbaria lui deşteaptă senzaţia colosală de Stăpân al intimităţilor ei, de suveran peste marea de cărnuri calde, învinse.

O priveşti în linişte, desfăcută ca o floare. Poate visează. Undeva, într-un ungher al visului ei eşti şi tu, chircit, viermuitor. Şi privirea ei grea, tulbure, te traversează adorator. Apoi închizi ochii şi-ţi asculţi respiraţia, asculţi sângele cuprins de furie, asculţi cum bolboroseşte întunericul în viscere.

Acum Jojo îmi povesteşte despre elevii ei. Cum nu se omoară după matematica pe care o predă ea. E dirigintă la clasa a X-a şi îşi vizitează mucoşii acasă, să discute cu părinţii. A urcat scările la o mămică şi asta pur şi simplu i-a trântit uşa în nas.

A fost la un tip şi ăsta încercase de paişpe mii de ori să se sinucidă şi nu reuşise.

— Ultima dată s-a urcat pe acoperiş, dar nu a mai avut curaj.

O ascult. Sunt obosit.

Apoi m-am urcat pe ea. Am futut-o fără chef şi cu oarecare dispreţ. În cinstea vremurilor de glorie, de mult apuse, de care tocmai vă povesteam. A închis ochii şi eu mi-am băgat capul între ţâţele ei băltoase. Are o pizdă scurtă. Sperma mea e rece. Ţâşneşte din suflet. Ejaculez amplu, în ea.

— Sper să nu-ţi fac probleme, îi şoptesc.

Din complezenţă. În fond, îmi e indiferentă. Sperma mea ar putea să o otrăvească. Nu-mi pasă. Pot să o las gravidă. Aş spune că e copilul lui Boju sau al altui babalâc cu care probabil se mai fute.

— Şi eu sper, spune.

Dar nu pare prea îngrijorată. O sărut pe frunte şi merg la baie. Nici nu am curajul să mă privesc în oglindă. Mă piş şi îmi scutur pula hipnotizat. Un maţ odios. Un cablu. O excrescenţă din care curge urină şi spermă. Palmele mele put a urină şi spermă. Dispari, micuţule! Dispari! Mă bag sub duş.

În bucătărie am ras paie de cartof şi mi-am aprins o ţigară. Kiki-miki maniacul se fâstâceşte nervos în colivie. Ştie că dacă ar fi doar cu mine mi-aş lua pisică. Îmi masez testiculele. Mi se par cu adevărat enorme. Mă gândesc la profesoara mea de română din şcoală, ce delicată, ce suflet puternic şi curat! Nu s-a mai apropiat niciodată de un bărbat după ce logodnicul ei murise într-un accident. Cum poţi iubi atât de mult, atât de total, de definitiv? Mă gândesc la Jojo, care gângureşte sub firicelele de apă călduţă. Niciodată nu am să ştiu ce-i în sufletul ei cu adevărat şi asta mă face şi mai trist.

În primele săptămâni, o duceam pe Jojo la un hotel infect, situat lângă gară. Baia e un *ce* comun, amplasat undeva la capătul holului luminat anemic de un bec jegos. Se plimbau tot felul de indivizi ciudaţi pe acolo. Recepţionerul mă privea într-un fel straniu, oferindu-mi explicaţii despre o recentă crimă petrecută în acel loc.

— Eu nu ştiu nimic. I-am trecut numele în registru şi i-am dat camera. Cine a intrat la el, ce făcea, nu ştiu nimic.

Nici eu nu ştiam nimic. O masă, un pat, un scaun. Jojo e fascinată de promiscuitatea locului. Transfigurată. Un fel de emoţie tâmpită o traversează din tălpi până-n creştet. Urcă lejer scările. Probabil, într-o altă viaţă, fusese târfă. Se simţea în elementul ei. De cum deschid uşa, devine umedă ca o pădure tropicală. Pe mine în schimb mă deprimă aşternuturile prost spălate, mirosul de clor, pişat şi întuneric. Mă gândeam că de fapt ar trebui să mă resemnez. Sunt doar o pulă fără identitate. Doar un maţ încordat şi trist.

— Îmi place prezenţa ta, îi şoptesc.

Dar ea nu pare a înţelege nimic.

Apoi sunt durerea mea de stomac, hainele mele murdare, faptul că am sau nu am ţigări şi bani, paşii şi vocile de pe culoar, zgomotul de closet, totul laolaltă, un întreg univers pitic, mediocru şi violent. Apoi sex superior cu ochii închişi. Apoi o linişte de sală mortuară, cu corpurile noastre învelite-n cearşaful alb-gălbui cu marginile rupte. Mă gândesc la homosexualul găsit mort în camera vecină. Strangulat cu un cearşaf ca acesta. Poate că e chiar acelaşi. Gol, schimonosit pe podea, cu anusul făcut varză, cu mâinile legate la spate şi o batistă înfundată-n gură. Hotelul inimilor frânte şi al testiculelor golite de viaţă.

Ficus. Imaginea lui sepia. În mintea mea, noi suntem legaţi, spate în spate, nu ştiu de ce, pentru

că nu avem nimic în comun, sau poate tocmai de aceea. Sindrofie omagială. Centenarul blablabla. Zilele culturii kuku. Simpozionul, colocviul, festivalul lui peşte. Feţe pătrate de activişti culturali. Feţe dreptunghiulare de funcţionari. Feţe romboide de oficialităţi şi factori decizionali. Cravate roşii la gâturi groase şi şosete albe, flauşate. Feţe moi de intelectuali plictisiţi şi abulici. Miros de corpuri vechi, acre.

Ficus cântă pasagii celebre de operetă. Cântă remarcabil sau cel puţin aşa ni se pare nouă în orăşelul de provincie de căcat. Suntem cu toţii impresionaţi de vocea lui. Îl aplaudăm iar el roşeşte, emoţionat. Ficus. Fiu de fost ambasador, cu pianină şi apartament luxos într-o vilă mişto de tot.

Poate că problema lui Ficus e tocmai faptul că se consideră femeie. Dar ce e rău în asta? *Sunt o doamnă, ce pula mea*, îţi tot repetă. Şi evident că e o doamnă. Găteşte, spală, se fâţâie lugubru în capotul *ei* frez, în papucii frez, acest Ficus care-şi adoră mama şi-n fiecare seară îi telefonează de cel puţin o sută de ori. Fetiţa mamei. Acest Ficus care insistă să te prezinte celor din lumea lui de baritoni, tenori, cantori, balerini şi generali de armată de Ziua Armatei. Băieţi şi bărbaţi. Unii chiar suavi. Şi care la început te-au privit cu evident interes. Apoi nu. Fumezi absent. Te simţi cumva abandonat pe planeta femeiuştilor. Ştii bine ce au în cap homosexualii ăştia. Vor să ţi-o bage în cur sau să le-o sugi. Dar nu se mulţumesc cu asta. Vor să fie iubiţi. Gioni te iubea, ca un bărbat care iubeşte o femeie. Venise de câteva luni în oraş, transferat în interes de serviciu, ca expert în construcţii hidrotehnice. Ai fost uimit de curăţenia din garsoniera lui. Flori, muzică în surdină, un vin alb turnat în pahare lungi, delicate. Tartine. O întreagă atmosferă de seducţie. Era ceva cu totul nou. Îţi povesteşte despre iubirile lui. Cum stau lucrurile între băieţi, cu pula-n cur. Are vreo 40 de

ani, Te mângâie pe piept şi pe gât. Pare electrificat. Dar ţie îţi vine să râzi. Apoi afli că e îndrăgostit de tine. Aşa că izbucneşti în râs. Ţi se pare jalnic şi caraghios totul. El are dintr-o dată un aer nefericit. Te ridici şi ieşi fără să spui un cuvânt măcar. Ceea ce e curios e faptul că te simţi exact ca o femeie: perfidă, rea, neîndurătoare. Un sentiment ciudat, nou şi plăcut.

Privindu-i pe femelanii lui Ficus îţi dai seama că te dezgustă. Nişte caricaturi. Acest Ficus ultrafin, veritabilă cucoană masculină, valsând în papuci de pâslă şi pisicindu-se ca o isterică. *Sunt o doamnă, ce pula mea*. Un pasiv dulceag.

Peste Ficus se aşterne madame Roza. Roza Scleroza. O doamnă ultra-serioasă, văduvă de general, fostă balerină. O vacă bătrână care te calcă pe nervi cu poveştile ei şi mai ales pentru că nu suportă fumul de ţigară şi nu poţi fuma în prezenţa ei. Dar Jojo o iubeşte, şi nu ştii de ce. Cu Jojo te simţi totdeauna melancolic şi penibil, rupt interior, sfâşiat. E ca o boală.

Apoi Bambi în rochia ei roşie, cu decolteu amplu, la petrecerea dată de ziua ei. Zgomotul. Şi puştimea falsificată. Îşi arătau ceasurile unul la altul. Şosetele adidas, blugii, căcaturi d-astea. Bambi era ca şi ei. Se comporta de parcă lumea era vitrina unui magazin de lux. Tocmai împlineşte 15 ani şi a ajuns la concluzia că vrea să fie dezvirginată, amplu şi total fututã.

— Odată şi odată tot trebuie să o fac.

Parcă îţi spune cât e ceasul. Ca urmare, te încalecă, purcica. Se freacă de tine ca o apucată. Ceilalţi sunt de faţă. Bambi nu are greţuri. Dar tu ai. Aşa că vă retrageţi sus, la etaj. Te aşteptai să pârâie ca un pepene scăpat pe gresie. Ai simţit doar o uşoară rezistenţă. Un fragment de himen rezistase degetelor ei sau degetelor fostului ei prieten. Eşti crispat. Parcă încerci să-i demonstrezi

ceva. Îţi dai drumul pe marginile rochiei. Nu pare deloc impresionată. Aşa că după un sfert de oră reîncepi totul. De data asta pe la spate, ca un câine. O auzi cum face: him-him-him, ca o morsă. Cu rochia roşie pe ea. Docilă. Îi laşi un strat gros de spermă între buci. Pare un vierme alb, de silicon. Te gândeşti că în alte condiţii aţi fi putut trăi poate o frumoasă poveste de dragoste. Să vă priviţi fermecaţi. Îmi plac femeile cal. Femeile fanate. Îmi plac femeile cu curul mare, sau mic şi ridicat. Îmi plac femeile crăcănate, păroase, subţiri, osoase, mignone. Dar nu femeile purcici. Bambi era genul. Din 20 în 20 de minute trebuia să bage ceva în ea.

Întotdeauna *după* Jojo mă simt îngrozitor de singur. Uneori am sentimentul că singurătatea ei curge în mine, ca lichidul dintr-un vas în altul. Ca untdelemnul. Puţim, şi unul şi altul, a singurătate.

În vreme ce traversez străzile scuturându-mă de parfumul ei, îmi dau seama că aş vrea foarte mult *să mă simt* un om obişnuit, normal. Pur şi simplu un om obişnuit. Un ins banal. Să beau bere. Să spun bancuri şi să-mi iubesc neşovăielnic ţara şi poporul. Să fiu generos de Crăciun. Amabil şi prietenos. SĂ TE SIMPLIFICI LA MAXIM. A fi un om banal, simplu, liniştit. A privi în neştire meciurile de fotbal. A merge în vizite la rude. A fi mic, simplu, rotund şi cât se poate de fericit.

Deşi nici un om obişnuit, cu o existenţă simplă şi clară, nu este doar atât: un om obişnuit, o existenţă simplă şi clară, un suspin traversând egal zilele. Cel mult în aparenţă, la suprafaţă. Un înveliş de purpură, o piele subţire de zahăr ars, un tegument fragil învăluie amăgitor lucrurile. Dacă eşti suficient de atent, în fiecare poţi observa un *altul*. Un altul răsturnat, cu totul şi cu totul ciudat, cu totul şi cu totul necunoscut. Dincolo de suprafeţe, în adâncuri, palpită şi susură ceva oscur

şi indefinibil. Un chip nocturn creşte în fiecare, nevăzut şi incontrolabil. Tatăl adorabil îşi mângâie fiica pe sâni.

Mă aşez la o terasă şi cer o cola. Sunt singurul tip singur la o masă. Apoi mă pierd pe aleile unui parc. Perechi frumoase alunecă pe lângă mine. Privesc copiii care se joacă. Sunt şi vreo două mămici interesante care-şi supraveghează atent odraslele. Imposibil să te apropii. Au un aer atât de oficial. Mămici de profesie. Oboseală, nervi, craci depilaţi, plictis, ciorbe, clitorisme. Dacă în clipa aceasta m-ar întreba cineva ce este lumea, atunci i-aş răspunde. Lumea e un lucru întins, gălăgios şi multicolor. Un broscoi bătrân purtându-ne pe spinarea lui, ţopăind încolo şi încoace excitat. Un Burdihan. O cutie de sticlă în care foşgăie vietăţi, forme confuze, dinţi îngălbeniţi de nicotină, oase lungi şi uscate, păsări, ţipete şi extaze. Borhot, ameţeală. Un urangutan cu priviri complicate, cu ifose, surmenat de vise şi care ameninţă să te strângă de gât, să te sugrume. În îmbrăţişarea-i păroasă şi vicioasă ne pierdem, zi după zi, pendulând între oroare şi bucurie. O supă fierbinte. Un cântec straniu bolborosit de un bărbos beţiv… suprafeţe, porţiuni luminoase şi netede, ascensoarele argintii şi vânzătorii de hot-dog, vitrinele spumoase şi femeile gravide, cureluşele de piele şi pasul de raţă, revistele porno şi dulceţurile de trandafir, strada beată, puturoasă şi liberă, flora ei ameţită, tancurile duduind pe padiment şi oamenii în salopete portocalii lovind cu ciocănelul osiile trenului, şlepurile leneşe ancorate în port, gunoierii, autobuzele împuţite şi greoaie, ginul, fecioarele cu fundul pietros şi pungile de plastic, desenele animate, cărţile, peniţele argintii şi şerpii de apă, femeia murdară şi stupidă care vorbeşte singură, venind cine ştie de

unde şi pornind, ca noi toţi, spre acelaşi nicăieri vesel şi decrepit.

Jojo, pentru tine scriu acum. Pentru cracii tăi minunaţi. Pentru curul tău amplu şi surâsul tău unic. Te celebrez în mine, târfă de chihlimbar. Pula mea îşi ridică imnuri de slavă. Glorie ţie, femeie nocturnă, pizdă fără seamăn! Glorie ţie.

8.
Sunetele sălbatice şi stranii ale lumii

Sunt în biroul lui Geo şi aştept să termine de citit. E ora 10. Mă privesc de undeva de sus, lipit de tavanul gălbui al camerei, de grupul de neoane, ca o gânganie lucidă şi proastă. Niciodată nu o să traversez Canalul Mânecii înot, de exemplu. De câteva zile mă visez rostogolit pe însoritele străzi din Florenţa de un Testicul imens, perfect rotund, luminat pe dinăuntru de torţe albastre şi roz, rostogolit sub privirile apatice ale cetăţenilor paşnici. În sfera testiculară, micile vietăţi testiculare se organizează în partide, se agită în cel mai pur spirit democratic. În fiecare noapte reiau visul, mecanic, aproape din acelaşi punct. Sunt doar un biet om rotit de un coi gigantic iar acesta pare a fi destinul meu.

Geo e ziarist. Unul din garda veche. Sub comunişti fusese un tip destul de tare. I se spunea Regizorul. Conducea o trupă de actori amatori şi pusese în scenă Caragiale şi Cehov. La un moment dat, pe scenă, soţul scoate de sub pat, cu vârful sabiei, chiloţii soţiei infidele. Chiloţi albi, pătrăţoşi. Îi arată spre sala indignată.

— Nişte ipocriţi, spune.

L-au desfiinţat. L-au pus la zid.

— Trăim într-un sat de munte. Şi tot felul de ciobani conduc lumea asta. Put a oaie şi a labă tristă, spune.

Bârlogul lui Geo e situat într-un hotel de mâna a treia, pitit între două corpuri de clădiri masive şi cenuşii. Un interior semiobscur, ieftin şi posac. Faţa recepţionerei inspiră absenţă. Dar poate că e bucătăreasa lăsată provizoriu la timonă. Ai fi putut

să-i înfigi un ac de oţel în nări. Nu ar fi reacţionat de nici un fel. Totul se terminase pentru ea.

M-am aruncat în trepte. Un şir de apartamente pe un culoar slab luminat, cu ferestrele spre o curte interioară absolut infectă. Puteai zări containere de gunoi, în permanenţă pline. Un miliard de dejecţii.

Păreri despre lume şi viaţă. Unele interesante, altele banale. Bat la uriaşa maşină de scris de la Biblioteca Municipalităţii. O să mor aici, printre rafturi de cărţi prăfuite şi paşi târşâiţi de cititoare mioape şi tute. Geo citeşte atent apoi pasează hârtiile unui grăsuliu cu mustaţă.

— Vezi unde bagi articolul ăsta, mârâie Geo.

O fată pitic cu un vraf de hârtii pe genunchi, o fată cu sâni mari sprijinită de masă, un tânăr bărbos fixat pe scaun, un tânăr uscat fluturând o geantă cenuşie, fotografii pe pereţi, un vâjâit de ventilator.

— Nu e uşor să fii şef, spune, observând că îi studiez atent fauna. Trebuie să vorbeşti mereu şi mereu cu o mulţime de oameni. Cu tipografi, şoferi, vânzătorii de ziare, cu tot felul de birocraţi plictisiţi de tine şi-n general plictisiţi de viaţă. Apoi sunt tot felul de ifose şi nervi. Toţi vor să fie cunoscuţi, apreciaţi, respectaţi, iubiţi, dacă se poate. Îşi vor fotografia pe prima pagină. Să iasă brusc din neant şi să strălucească puţin pe tarabe. Asta îi turmentează.

Ştiţi cum se face un ziar? Cum se fabrică, din eprubete şi decantări, zbierete şi cerneluri, acest Corp? Îmi amintesc noaptea de iarnă în care am fost cu Geo în tipografie, lângă soba de tablă, fumând nebuneşte şi aşteptând să iasă ziarul, cele patru pagini, alb negru, în câteva mii de exemplare pentru orăşelul drag şi vieţuitoarele lui dulci. Îl văd cum se balansează pe un picior, pe altul, cum se sprijină de masa metalică. Uneori mă gândeam că e tatăl aşteptat, tandru şi dur. Bărbaţii şi femeile pedalând şi tastând la linotipuri, aşezând zaţuri în tăvi de pagină, potrivind litere, prinzând plăcile pe

rotativă. Iubeam huruitul maşinăriei, cuţitele, mirosul de cerneală neagră, lumina galbenă, poliţiştii care-şi făceau rondul, sticlele de bere şi vodcă de care te împiedicai la tot pasul. Tot acel amestec de oboseală, sudoare şi alcool, pasiune, măreţie şi proletariat.

Ies din hotel lăsându-l pe Geo şi lumea lui veselă şi imprevizibilă în urmă. Mi-e îngrozitor de foame. Îmi iau o cretinătate de hamburger. Forfota străzilor, viaţa lor nebunească. A te pierde în acest iureş şi a nu te mai regăsi niciodată. A putea porni înainte sau înapoi, spre stânga sau dreapta. E acelaşi neant vesel şi sonor iar eu acelaşi punct nesigur, şovăitor, orbit de o cutezanţă fără nume.

Un miliard de gânduri şi senzaţii trosnesc în mine. Sunt un mic haos. Un mic foc de artificii de Ziua Armatei. Poate că e timpul să beau ceva, îmi spun, şi pentru prima dată îl înţeleg pe Trofin. Am găsit o terasă cu umbreluţe roşii şi scaune verzi. M-am aşezat şi am cerut gin cu apă tonică. Priviţi mulţimea care se revarsă de-a lungul străzii. Totul e un behăit amplu, stratificat şi ameţitor. O zbenguială de icnete, inflorescenţe, sclipiri şi miresme. Vara solemnă ca un matador. Străzile au cioc de raţă şi blană de castor. Monstrişori plurivoci şi multicolori alungiţi de-a lungul zidurilor. Dacă întinzi braţul, poţi înfige un deget în gelatina incandescentă a cerului. Inima mea abia mai înţelege sunetele sălbatice şi stranii ale lumii.

Două mii de cretini se scobesc în nas odată cu Merengo. E ora 12.

— Suntem nişte intelectuali, ce pula mea, spune.

Poartă ochelari cu rame argintii. Aşezaţi pe băncuţele de lemn, sub nucul uriaş din curtea casei lui, bem vodcă. Îmi place să-l ascult. La el în cap, ideile se fut nebuneşte. Sunt gemete, orgasme.

— Tablourile lui Cic sunt leşinate şi cuminţi, spun.

— A, te înşeli, nu te aşezi în unghiul potrivit, zice, roşu la faţă.

— Şi, în general, totdeauna văd culori stinse, de inşi fără coaie, prin galeria de la Bibliotecă. Poate că o să leşin naiba de plictis şi de scârbă într-o zi, tot trecând pe acolo.

— Sunt nişte poeme, de fapt, spune.

— Tulburi, nu-mi spun nimic. Şi retardaţii pot picta, am văzut eu la un Cămin de asistenţă socială făcut de nişte olandezi.

Prietenia vs. adevărul. Cine are nevoie de adevăr? Cu adevărul nu bei o vodcă, nu stai la o ţigară. Nu te baţi pe spate. Nu putea renunţa la micul lui univers artistic. Ţinea de el aşa cum ţii de pereţii unei corăbii, vezi că-s şubrezi dar îi iubeşti pentru că depinzi de ei. Eu cred că e mai bine să mori în larg, singur, dând din braţe. E mai cinstit aşa. Mai tragic.

Zile, săptămâni întregi m-am plictisit de moarte la Achiziţii, fixat de scaun. Pentru că mulţi sunt plecaţi în concedii, inclusiv directoarea, nu mai facem nimic până la jumătatea lunii septembrie. O frecăm. M-am domesticit. Am devenit un animal blând de casă. Beau cafea slabă şi rece din păhăruţe de plastic. În faţa mea, la cinci metri, proţăpită la un birou e doamna Geta, care aşteaptă pensionarea. În stânga mai e un birou, al doamnei Vesa, care e plecată şi ea în concediu, cu soţul şi copii. Trecem în Cataloage fişele cărţilor din pachetele de săptămâna trecută. O operaţiune vastă, complexă, sofisticată. 180 de titluri în 12 zile. O să crăpăm de atâta efort. Vom deveni eroi ai muncii cu cartea.

— Scriitorii sunt nişte rataţi, spune Trofin.

Ochii lui roşii, tumefiaţi. Stă cu un dicţionar de sinonime în mână şi priveşte în gol. Un mamut alb se îndreaptă direct spre el.

— Nişte rataţi.

Mamutul alb era de fapt un lung şir de cisterne cu drojdie blocat pe autostradă.

— Mie numai Eminescu mi-a plăcut, dar şi el a fost un căcat. A murit nebun, ştii?

Îl ascult. Sunt un Impasibil. Într-o zi, scutul de ozon va crăpa şi ne vom pârli rău de tot. Pădurile tropicale distruse, gibonii cu maxilarele zdrobite de braconieri, tigrii băgaţi în cuşti – cu toţii vom fi răzbunaţi.

Plec să-mi iau ţigări. E ora 15. Fata de la magazin îmi oferă un sfert de zâmbet. Îmi aminteşte de Roxi. Şi ea lucra, atunci când am cunoscut-o, într-un magazin. Vindea ţigări, cafea, covoare, pâine, săpunuri etc. O tâmpenie de magazin. În primele seri o aşteptam pentru a o conduce acasă. Stătea în gazdă la o bătrână. Roxi, o blondă pitică şi durdulie. Ne-am aşezat pe o bancă întunecată, în parc.

— Vreau să te simţi bine cu mine. Să te relaxezi puţin.

Un gând frumos şi delicat într-o lume jalnică, îmi spuneam. Razele lunii îi loveau apatic faţa, o transfigurau. Mi-a părut, pentru o clipă doar, o tipă tragică, interesantă. Pentru o clipă. Nu voiam s-o jignesc. Mi-am desfăcut fermoarul şi mi-am ridicat pula în bătaia seacă a lunii. Am văzut-o lucind, pentru o clipă, înainte ca buzele ei să o acopere. Mi-a luat-o încet. Îi simţeam dinţii scrijelind. O mângâiam pe păr. Mă durea.

— Am băut prea mult, i-am spus.

A părut că înţelege. Deşi probabil se simţea mizerabil. Deşi singurătatea şi groaza ne ţiuiau în tâmple şi în ficat.

Lumea e bulangie, are dreptate Liu. Realmente bulangie. Liu, cel mai adevărat puşti din această lume. Îi spun:

— Bă, ţi-aş putea fi tată, ştii? Aş fi putut-o rezolva pe mă-ta încă de la 10 ani.

-Să o fut pe mă-ta!, îmi spune, în replică. Să-mi bag pula-n ea!

Privirile lui pluteau într-un gol feeric.

— În mama, mă, nemernicule!?

— Îhî!

Îl instig mai departe:

— Ştii că mă-ta e curvă. O suge pe bani.

— Iar mă-ta o suge la morţi, noaptea în cimitir, replica el.

Lumea e ceţoasă. Valu şi interminabile concerte heavy metal. Nu înţelegeam nimic. Valu îşi bâţâie capul pletos. Pare pătruns. În lobul urechii are prins un minuscul craniu uman de plastic. Pe tricoul lui scria DEAD. În capul lui cineva tot timpul zdrăngăne chitări electrice şi lanţuri colosale. Îmi imaginez cu greu cum e să fii vecin de apartament cu fraţii Metallica. Un coşmar.

Dimineaţa ajung mahmur acasă. În mod ciudat, sunt singur împotriva tuturor. Toţi vin din faţă, se grăbesc spre punctul de unde vin eu. Tai prin ei, prin valul de făpturi matine serioase şi grăbite. Prin puhoiul de strungari, dactilografe, lăcătuşi, ingineri, zidari şi croitorese. Mă simt stânjenit. Un val de procurori uzinieri, şantierişti şi birocraţi. Un milion de priviri scârbite şi acuzatoare.

Îmi place liniştea din casă. Nemişcarea. Nici măcar o pisică. A evita confruntările cu Oamenii Mari. Disperarea de a nu şti încotro să o iei. De a nu găsi nici un sens nicăieri. De a nu avea nici o iluzie pe cadavrul căreia să-ţi întinzi oasele. Să nu ştii pe ce lume te afli, să nu ştii ce se petrece cu tine, încotro te poartă curenţii. Să nici nu ştii că eşti purtat. Într-o zi vei crăpa şi tot universul va crăpa odată cu tine. Ce rost are să te agiţi? A te îneca în muzică, în alcool, în sex. A pluti. Viaţa îţi umple buzunarele de piersici zemoase.

Descărcam vagoane de cărămizi. Vagoane de saci cu ciment. Eram robi pe unul dintre şantierele

glorioase ale patriei. Nişte nimicuri dotate cu braţe, hrăniţi de trei ori pe zi, băgaţi în paturi, treziţi, încolonaţi. Un cor de trupuri fără identitate. Uram munca. Hămăleala stupidă. Abrutizarea de zi cu zi. Într-una din acele zile cretine am cunoscut-o pe Angela. Am ajutat-o să care două bidoane cu vopsea la etajul al lll-lea al unei clădiri în renovare. Zâmbea atât de cald într-un univers jegos şi absurd. A vorbit cu un inginer-şef. A doua zi lucram cu ea şi cu un moş inofensiv. Vopseam grilaje, cadre de uşi şi ferestre. Era frumoasă Angela. O frumuseţe duhnind a diluant. Cracii ei pătaţi cu picăţele verzi şi roşii. Stăteam întinşi pe spate, după prânz.

Bocancii mei de militar puţeau. Cascheta. Hainele kaki, aspre. Eram lipit de o tânără femeie adormită, necunoscută, într-o clădire fără uşi, fără ferestre, pustie, adăpostită între plopi de arşiţa verii.

Aproape două ore am rătăcit printre blocurile cartierului ei infect. Liniştea ei tristă. În creierii mei nu era nimic subtil. Voiam doar să mănânc, să fut, să dorm. Trăia într-o promiscuitate inertizantă, într-un apartament de două camere, cu maică-sa şi fiul ei de doi ani de care mă feream cât puteam. Nu aveam nici un chef să fiu prea drăguţ, nici un chef să mă leg de lumea ei prea mult. Mâinile îi erau arse de diluant şi stropi minusculi de culoare verde îi apăreau uneori pe gât.

Dar trupul ei era frumos, elastic, tânăr. Îşi diseca suferinţele vechi şi noi în braţele mele. Toţi bărbaţii nu voiau decât să o fută – muncitori, ingineri şi şoferi.

— O pizdă, atâta văd la mine.

Cum şi-a provocat un avort, în camera ei. Un joc de ace, spasme şi sânge în obscuritate. Purtam în mine această senzaţie de scârbă şi obscuritate rătăcind printre blocuri.

Stai în pat cu telecomanda în mână. E 6,30. Luni sau marţi sau miercuri. O să te ridici şi o să-ţi pregăteşti un ibric de cafea. Imaginile curg pe lângă tâmple. Vremea va fi frumoasă azi. Folosiţi şamponul Wash şi Gilette Sensor şi cuţitul multifuncţional de tăiat orice. Preşedintele ţării s-a întors din SUA. Real Madrid a luat bătaie pe teren propriu. Puii de gibonii se hârjonesc. Sunt foarte ataşaţi de mama lor. Te bagi sub duş. E 7,10. Mai ai trei zile de concediu.

În mintea ta eşti Shotorike, luptătorul de sumo. Gigantul impasibil. O masă de particule coalizându-se pentru a elibera icnetul. Îţi freci palmele cu praf de cretă, te apleci înainte, atent, tensionat, surd la existenţa lumii. Nu-ţi vezi adversarul dar îi simţi prezenţa grea, puternică, decisă. Vei lovi în zona toracelui, cu forţă, împingându-l în afara arenei.Vei ţâşni înainte cu pieptul oţelit, cu palmele întinse şi pometii strânşi.

În vreme ce-ţi torni o cafea, te gândeşti la faptul că există cel puţin zece mii de femei minunate şi singure, care acum se freacă leneş, rotindu-se în aşternut. De ce nu eşti lângă ele? Viaţa ar avea sens, ar fi frumoasă, ar merita trăită.

Te gândeşti la Isa, la curul ei fanat. Ai cunoscut-o în urmă cu aproape două luni, la vernisajul lui Barbă. Barbă nu prea le are cu pictura dar, în schimb, cunoaşte o mulţime de indivizi. Nevastă-sa e un fel de comisar şef al mediului înconjurător. Dă amenzi în stânga şi dreapta, la micii fraieri. Seamănă cu femeia sovietică. Cu laba pe pistol şi tâmpla sprijinită de fotografia lui Stalin. Maestrul Barbă aruncă nişte linii colorate, figurează clădiri şi frunze într-un spaţiu circular. E profesor de geografie la liceu. În timpul liber se joacă de-a Degas. Un profesor bun, spune Ane, care este eleva lui. Dar ce legătură are asta cu arta? o întrebi. În cazul lui, aproape nici una. În schimb tablourile au rame frumoase, din lemn de nuc. O groază de figuri oficiale la vernisaj. Şampanie, JB,

cârnăciori, fructe, cravate late de un roşu aprins, televiziune. Maestrul strânge mâinile, păşind ca un gigant printre pitici. Isa a venit însoţită de soţul ei, un tip înalt, bine făcut, cu mustaţă şi început de chelie. O muieruşcă pe cinste, îţi zici. Pula urcase în cutia craniană şi se foia acolo ca o proastă.

Îţi mai aprinzi o ţigară în faţa unei mari capodopere, privind prin ea, prin extraordinarul ei copleşitor.

— E interesant, zice, apropiindu-se.

— Un prieten îmi spunea că, atunci când zici despre ceva că e interesant, de fapt eşti amabil şi te abţii să spui lucrurilor pe nume.

A zâmbit. Nu părea deloc proastă. Poate că era tristă, nefericită, isterică, dar în nici un caz proastă. Tocmai te pregăteai să-i bagi un text, ceva, să o impresionezi, când au aterizat lângă voi Barbă şi soţul ei, Ulise. Barbă a făcut prezentările. Apoi, normal, aţi început să-i lăudaţi operele. Era ceva impresionant, etc. Ulise nu se băga în comentarii. Privea cumva în gol, puţin speriat. În fond era doar preşedintele unei mari companii care vindea aparate de uz casnic, pui congelaţi şi ţigări. Un tip plin de bani care se băgase-n politică. Ştii ce gândea în căpşorul său mititel: *arta e pentru săraci, frate; poeţii ăştia care se dau deştepţi şi nu au bani nici să treacă strada, nişte muritori de foame, dar votează şi ei, dă-i în pula mea, trebuie să mă port frumos, oricum sunt superior.* Aşa că mai şi zâmbea uneori, ascultându-ne. Avea un costum impecabil, domnul ubermensch. Banul, frate, uite cum transformă fraierul în aeroplan şi-l plimbă prin văzduh, îţi spuneai.

Isa e profesoară de franceză şi colegă cu Barbă. Iar Ane nu o suportă cu nici un chip. Ar fi şters cu ea cabinele de wc din liceu.

— E atât de figurantă. În fiecare zi e îmbrăcată în altceva. Băi, tu înţelegi? Nu repetă hainele! E de groază, nesimţita. Numai figuri pe capul ei.

— Dacă-şi permite.

— Îţi place de ea, nu-i aşa?

— Nu, ce-ţi veni?

— Simt. Se simte că-ţi place, de ce nu recunoşti că-ţi place?

Şi tot aşa. Anei, când îi intră ceva în cap nu mai ai şanse. Tipele pe care urci, de fapt ele urcă pe tine. Ele te fut. Uită repede graniţele, raporturile. Te încalecă fără discuţie în chiar clipa în care tu crezi că eşti călare.

Apoi Isa a cârmit încet discuţia:

— Multe probleme se vor rezolva, îi spune lui Barbă, care, ca un milog perfect, se plângea ce greu e să organizezi o expoziţie, ce dificultăţi.

— Vom avea o uşă deschisă mai ales după ce soţul meu va fi numit prefect, poate chiar săptămâna viitoare, plusa căpşorul blondiu.

— Ar fi extraordinar, gângurea Barbă ca o lehuză.

Ulise asculta impasibil şi superior. Marele grangure. Vom bate la uşa lui. Ne vom îndoi coloanele până la pământ. Îi vom duce peşte şi vin alb.

9.
Critica raţiunii impure

A doua zi, am sunat-o pe Ane. Dar mi-a răspuns mă-sa, cu o voce acră, şi am închis. Am aşteptat-o în curtea liceului, aproape de ieşire, fumând apatic. Mi-a făcut cu mâna dintr-un grup de fete zglobii.

Bucăţi de statui împrăştiate aiurea undeva la marginea oraşului într-un parc lăsat de izbelişte. Prin 1968, aici a fost o tabără de sculptură. Îmi povestise Trofin. Minunaţi ani. Revoluţie sexuală, proteste, tancurile sovietice duduind prin Budapesta, revolta studenţilor din Paris. Acum erau doar ruine. Resturi. Destul de hidoase. Capete gigantice rostogolite de pe trunchiuri. Ochi uriaşi, goi. Zei rataţi, construiţi la beţie, în amorţeală. Insula Paştelui bântuită de sifilis. Aici am adus-o pe Ane. Şi ne-am aşezat pe căpăţânile gri. Din corpurile noastre ieşeau aburi.

Am luat-o pe genunchi şi i-am băgat limba-n gură. Mi-am scos-o şi a început să mi-o frece cu mâna. Degetele ei subţiri şi reci strângeau leneş. În stomac, un fluviu de bronz incandescent îşi lărgea albia, ameţitor. Apoi a coborât şi mi-a luat-o-n gură, încetişor, privindu-mă în ochi preţ de câteva secunde, fără nici o expresie. Într-un fel, privirile ei au ceva aproape sinistru, de pe altă lume. O lăcustă extraterestră îţi suge umanitatea şi te colonizează. Dinţii ei albi scrijelind pe suprafaţa calotei. Generaţiile viitoare vor putea citi pe cerul pulii poemele sfârşitului unei lumi, imnurile amurgului. Weltende.

Atunci am hotărât să-mi dau drumul în gura ei şi să o înec într-un torent magnific. ET moare devorat de miliardele de spermatozoizi asasini. Lumea e salvată sub salvele de spermă. Ultimii oameni păşesc prin cenuşa fierbinte clădind alte

lumi, alte tâmpenii, luând-o de la capăt. Un falus imens de inox tronează în mijlocul lumii. Noile popoare aşază ofrande în umbra Marilor Testicole.

Apoi, privind cum apare şi dispare capătul pulii între buzele ei, mă gândeam că nu mi-ar plăcea să o văd pe maică-mea făcând chestia asta. Sau că foarte bine ar putea trece pe acolo o patrulă de poliţie. Aş îmbulina-o rău de tot. Dincolo de gratii voi medita la nişte chestii. Voi scrie în cap sau pe hârtie igienică un tratat despre sensul vieţii. Critica raţiunii impure. Poate aş descoperi nişte răspunsuri. Totdeauna am căutat răspunsuri. Marile răspunsuri la care nimeni nu a fost în stare să ajungă. La proces nu aş avea nici o şansă.

— Plutonier x, este adevărat că l-aţi surprins pe numitul… în după-amiaza zilei de… făcând sex oral cu minora A.R.?

— Da, onorată instanţă, este adevărat.

— Povestiţi-ne cum a fost.

— În după-amiaza zilei de…, împreună cu sergentul 10, mă aflam în misiune de patrulare în sectorul de vest al oraşului, când l-am surprins pe numitul… întreţinând relaţii sexuale nefireşti cu numita Ane R., de profesie elevă în clasa a X-a. În urma constatării, conform procesului verbal numărul… din…, s-a decis reţinerea numitului pe motiv de ultraj contra bunelor moravuri, tulburarea ordinii publice şi raporturi sexuale nefireşti.

În timp ce mi-o sugea năprasnic, mă gândeam la oamenii din uzine, la huruitul colosal al strungului vechi, nemţesc, la schelele metalice şi scripeţii înceţi, la miile de braţe care lovesc ritmic pereţii de sticlă ai Clopotului. Apoi sirenele sună isteric şi-n vestiare izbucnesc miliardele de poveşti vesele despre copii silitori şi ciorbele acrişoare, pungile de nailon pline cu mâncare ieftină, extragerile loto şi marile meciuri de fotbal. Cetăţenii. Oh, cetăţenii! Creierul lor oranj ce behăie surd!

Buzele ei alunecă halucinant, dureros. Îi simt gâtlejul în capătul pulii. Dacă m-aş putea subţia şi

alungi ca să-i ajung în stomac şi să mă bălăcesc în sucul ei gastric, apoi să urc, să o fut în rinichi, în inimă, în moliciunea ei alertă.

Însă nu aceste mici scenarii şi prostioare ce-mi jucau în cap au fost motivele reale ale blocajului. Căci la un moment dat pula mea a murit, brusc. Am simţit-o cum se duce. Pur şi simplu. Sufletul pulii s-a înălţat până în dreptul ochilor ei verzi, ca o meduză moartă pe suprafaţa oceanului.

Era destul de trist să o vezi aşa, îngenuncheată, strângând în mână un maţ ofilit, dând zadarnic cu limba în el. Avea un aer nefericit, ca şi cum ar fi rămas repetentă sau i-ar fi murit bunica. Mi-am cerut scuze. Am bolborosit ceva. Mă simţeam cam stânjenit. Am mai stat o vreme cu curul lipit de căpăţâna de piatră, trăgând de cablu ca un ridicol. Degeaba. Merita văzut spectacolul. Era ceva jalnic. Apoi mi-am ridicat pantalonii şi am plecat să bem o cafea într-un bar din apropiere.

Mă gândeam la chestia asta cu căderea pulii. Poate că era ceva psihic. O dorisem prea mult pe târfetă? O frecasem prea mult şi-mi epuizasem resursele? Am condus-o până acasă, vorbind banalităţi, încercând să acopăr eşecul.

Am ajuns acasă destul de abătut. Moralul meu se tăvălea în mocirlă. Poate că totuşi procesez prea mult. Ar trebui să fac ceva ca să mă golesc de gânduri. Era timpul să aplic una dintre Marile Tehnici de Supremă Detaşare. Aşa că m-am trântit zece minute pe pat cu faţa la tavan şi braţele deschise. Şi am început să vizualizez: *sunt un vas plin cu ulei de măsline şi, iată, mă vărs încet într-un uriaş bazin de piatră. Mă aflu în grădina unui palat maur iar în depărtare se aude un cânt melancolic, un sunet de chitară, o lovitură ritmică de picior în podeaua de lemn. Marii bărbaţi îşi aruncă trupurile grele pe caii nerăbdători. Armurile strălucesc moale în lumina nisipurilor umede. Femeile ridică în aer eşarfe albe. Dansatorii se rotesc tăcuţi iar eu mă scug încet în*

bazinul de piatră. Apoi liniştea cea mai deplină cuprinde totul. Un fel de moarte trandafirie.

Dar nu a ţinut deloc figura cu cele zece minute. Aşa că m-am ridicat şi mi-am tras o cămaşă pe mine şi am plecat din nou. Tot ocolind pe străduţele liniştite, mă gândeam că de multă vreme nu mai iubesc oraşul acesta. Micuţul, moalele, puturosul. Navele trag în port şi au un aer perfect resemnat. Femei de provincie îşi depilează coapsele elastice. Şi bărbaţi de provincie îşi freacă disperaţi mădularele plictisite. Şi copii de provincie devin pufoşi şi albi. Vom crăpa. Vom muri lent în legănarea maladivă a cetăţii, în tangajul ei atins de tifos.

Dacă ar fi să contabilizez relaţia mea cu Ane, cred că ne-am futut de vreo 240 de ori, nu mai mult. Să zicem, în medie, o dată pe zi, în cele 8 luni de când ne-am cunoscut. De vreo paişpe ori am fost în cimitirul catolic. Era destul de frig. Martie. Ca să-i palpezi un sân trebuia să-i scoţi zeci de fâşii de pânză. Dar merita. Sânul ei ascuţit, tare, fierbinte, ţâşnind printre cruci, bolţi de piatră, morminte vechi. Domnul şi doamna Hruber odihnesc aici din anul 1940, respectiv 48. Moartea e ca un autobuz argintiu pe o şosea în stepă. Ceva îndepărtat care se apropie şi va opri negreşit. Chipul şoferului e transpirat şi plictisit iar pasagerii moţăie în scaunele moi.

Nu aveam un loc unde să ne futem omeneşte. E înnebunită după futut. Are 15 ani şi studiază desenul. Poate că are talent. Fraţii ei mai mici fac avioane de hârtie din schiţele ei. Ne înghesuim prin toalete de instituţii. La Sindicate. I-o trag scurt, îndesat, muţeşte, ca un proletar. Ceea ce nu ne mulţumeşte deloc. Aşa că o luăm de la capăt. Bătem oraşul, căutând refugii şi zone călduţe. Dacă prindem o cameră pe undeva, se înfige amplu. Coboară de pe creste ca un vuiet de avalanşă. Muşcă din pulă, o contemplă între ghiare, o răsuceşte. Iar pizda ei micuţă face un

zgomot înfiorător. Cu toate astea ştiu că aş putea-o fute la nesfârşit. Ane şi cracii ei elastici. Şi pizduţa ei de cauciuc şi mătase. Nu se poate compara cu nimic. E unică şi de neatins.

Scările sunt slab luminate. Mă ţin de balustradă. Noaptea goneşte ca un bivol tânăr pe străzi.

În barul lui Greg mai sunt vreo câteva mutre de beţivi îngropaţi în cea mai puturoasă vodcă. Greg îi veghează din spatele tejghelei.

— Ce faci, frate?

— Bine, zic. Dă-mi ceva mic şi moale.

Mi-am aprins o ţigară împuţită. Am plimbat lichidul arămiu printre pereţii de sticlă şi, ţuşti, l-am ras.

— Îţi mai pun?

— Pune, dar puţin.

Îmi place vermutul. Dar nu-mi place situaţia. Ceea ce simt. Căci situaţia se prezintă nasol de tot, din orice unghi aş fi privit. Piţipoanca de Ane. Am urcat scările în podul Bibliotecii. Asta după ce tembela de Idi nu vrusese în ruptul capului să ne lase să ne futem într-una din camerele ei.

— E imposibil, spunea.

— Imposibil.

— De ce imposibil?

— E imposibil – imposibil.

Se blocase cu cuvântul ăsta în cap. Mă privea speriată şi nefericită din uşă.

— Intră.

— Nu intru, spun. Vorbim din uşă.

Ane tropăia la intrarea în bloc. Fuma înfrigurată. Mă gândeam că din clipă în clipă o să abandonez. Toată goana asta nedemnă, stupidă. Toată frecarea de prin wc-urile din Casa Sindicatelor sau Inspectoratul Şcolar, cu tot felul de boi care veneau să se pişe în cuşeta alăturată, şi asta după ce invariabil încercau la a noastră. O mângâiam între craci, silenţios, şi o lingeam pe buze şi gât în vreme ce aburii de pişat al vecinului se ridicau în aer. Dar nu renunţa. Îmi era milă de ea. Poate şi ei

de mine. Poate o făcea din milă. Era bunul samaritean care-şi oferea pizda din prea plinul umanităţii sale, dintr-un fel de iluminism sexual. Idi nu era vreo uşă de biserică. Refuzul ei m-a blocat. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Normal că m-am enervat. Că am futut-o în gură de vacă tâmpită. Merengo nu era acasă. Nevastă-sa îşi ţine fetiţa în braţe şi-mi spune că nu ştie pe unde umblă, că e plecat de azi dimineaţă. Merengo, pe unde umbli, frate? Prin ce cârciumioară-ţi dai duhul? Nici golanul de Toldi nu era. Sau era ascuns în garsoniera lui de doi lei şi nu s-a ridicat din pat. Am sunat o jumătate de oră la sonerie. Ultima dată când ne-a primit, a aşteptat la scară aproape două ore până să ne futem. A venit de jos îngheţat. Ane îşi trăgea ciorapii şi se uita pe nişte fotografii găsite pe noptieră. Nu părea prea satisfăcută. Era foarte greu să îi oferi aşa ceva. M-am gândit să i-o dau şi lui. Aş fi putut sta pe covor şi să-i privesc cum se fut. Poate că mi s-ar fi sculat şi aş fi prelucrat-o din nou. Poate aşa ar fi fost satisfăcută. Îmi plăcea cum îşi trage ciorapii. Părea o copilă nevinovată.

Drumurile făcute degeaba prin oraşul murdar mai mult m-au iritat. În podul Bibliotecii, după ce am urcat scările de lemn şi am lăsat la loc chepengul, mi-am scos paltonul şi l-am aşezat peste stratul gros de praf. Ane a rămas în ciorapii ei negri mulaţi până la jumătatea coapselor. Sub noi era Secţia împrumut pentru copii. Sub futaiul nostru nebunesc copii însoţiţi de mămici pufoase răsfoiesc planşele colorate. Hansel şi Gretel, Pinocchio şi Gulliver stau chirciţi sub bolta primordială a împerecherii. Am sucit-o, urcând pe curul ei. Era o bomboană curul ei. Tot încerc să mă înfig în el şi nu reuşesc. Mă întorc în vagin, hămesit şi furios. Întoarcerea Pulii. Răzbunarea purpurie. Revanşa dementă a maţului. Un miliard de spermatozoizi izbucnind pe cer. O galaxie vie, călătorind circular spre inima Marelui Necunoscut.

Era pustiu podul Bibliotecii. Praf, mult praf. Ne-am fumat ţigările în linişte, fără să scoatem nici un cuvânt, contemplând straturile de praf şi pânzele de păianjen. Atunci când s-a ridicat în picioare, un firicel de spermă i s-a scurs din vagin. Ceva destul de scârbos.

— Tu nu bei nimic? Fac cinste, spun.

Greg surâde. Îşi trage paharul de sub tejghea şi ciocnim. În cinstea vremurilor apuse. Întru gloria timpului ca un hoit de cal la liziera pădurii. Pentru cururile şi ţâţele colegelor de liceu pe care le contemplam pe culoare, în recreaţie. Şi pentru alte o mie de chestii doar de noi ştiute şi care aşteaptă în sufletele noastre sunetul de trompetă din zori.

— Nu te înţeleg, spunea Aria. Se referea la Ane. Ne întâlnisem în urmă cu câteva săptămâni, întâmplător. Ane flexa întruna gumă şi-i privea plictisită, agăţată de braţul meu. Aria şi bărbătuşul ei o scrutau zâmbitori, dar nu-şi puteau ascunde întru totul impresiile. Şi nici Ane nu se străduia să pară mai puţin infantilă. În vreme ce schimbam politeţuri şi ipocrizii cu soţii inodori, se alungea pe umărul meu şi îmi susura *hai să ne cărăm, hai, te rog, hai să ne cărăm*. Cel târziu la şapte trebuia să fie acasă. Maică-sa încerca să o ţină din scurt. Şi încă nu găsisem un loc bun să ne-o tragem. Asta şi căutam în magazin la ora aceea. Încercare ratată. După draperia de pluş unde ne băgasem chipurile să probeze o bluză. Doar că vânzătoarea se tot fâţâia, bănuitoare. Era o fată nouă şi acră. Data trecută a ţinut figura. Vânzătoarea a rămas lipită de casa de marcat, la intrare, nu se sinchisea de noi. Acum apucasem doar să ne frecăm puţin. Să o ling pe sâni. Ohhh, ohhh. Credeam că va leşina. Şi oricum nu era genul să se mulţumească doar să o sugă. Eu aş fi putut să mă abţin să fac zgomot. Trebuia să o penetrezi. Să se frece-n pulă. Să geamă. Mi-aş fi dorit să fie mai supusă, mai blândă, mai calmă.

— Ce nu înţelegi? mă făceam că nu pricep.

— Nu e cam copilă pentru tine?

— Copiii de azi sunt mai dezvoltaţi decât eram noi la 15 ani. Şi apoi e o chestie de specie, ceva care ne depăşeşte, nu putem controla asta, am încercat eu să o dau în explicaţii, să fac pe interesantul.

— Dar o iubeşti? O iubeşti sincer?, mă întreabă Aria.

Nu-mi plac indivizii care se bagă-n sufletul tău. Care oricum se cred mai limpezi, mai serioşi, mai buni decât tine. Atitudinea lor mă calcă pe nervi. Iar eu nu trebuie să mă enervez. Mă doare stomacul. Aşa că respir adânc. Încerc să rămân calm. Mă gândeam să o apuc zdravăn de ceafa ei blonduţă şi să o bag cu boticul în pulă. Dar nu aveam nici o umbră de erecţie.

— Aici nu-i vorba că o iubesc sau nu. Înţelegi?

Nu eram prea convingător şi Aria mă priveşte ca pe un trecător beat mangă.

— Ţi-e frică. Nu-i aşa că ţi-e frică să răspunzi?

— Nu e vorba de frică, zic.

— O iubeşti sau nu? E simplu.

— Nu ştiu. Mai mult mă înec în ea. De câteva ori am încercat să ajung mai departe, mai în adânc, dincolo de curul, sânii, umerii sau pizda ei. Dar degeaba. Sufletul ei a rămas pentru mine ceva totalmente neclar. Sau poate că eu nu am reuşit să ajung acolo şi orice fac, până la urmă, fatalmente, mă prăbuşesc tot între cracii ei. Pentru mine aici e capătul de drum. Nu există un mai departe. Ultima staţie. Cobori pe câmp şi întunericul te loveşte peste faţă, nemilos. Jap-jap. Înţelegi?

10.
Liz and Teo scăldate-n luciri de vermut

Adevărul este că nu voiam prea mult de la ea, dar, dincolo de faptul că îmi plăceau sânii ei frumoşi, ampli şi moi, îmi plăcea mai ales senzaţia aceea aproape de nedescris pe care o trezea în mine prezenţa ei, şi pe care aş putea-o descrie simplu, spunând că mă simţeam cu ea, într-un fel plăcut şi desigur ciudat, singur.

Ne-am aşezat pe una dintre băncile din faţa blocului unde locuia, acoperită de o boltă de viţă de vie. O ţineam pe genunchi, încercând să-i văd cât mai bine chipul. Îi răsuceam uşor bărbia pentru a prinde lumina. Chipul ei se descria subtil şi melancolic, în vreme ce tăcerea ei îmi părea nesănătoasă, viciată, adâncă şi puternică totodată. Atunci, pentru o clipă am simţit un vuiet adânc, ameţitor şi dureros. Am simţit, deşi poate acum sună prea grandios şi imprecis, viaţa, în vibraţiile ei splendide şi verzi. Eram transfigurat de această emoţie neaşteptată. I-am atins buzele aşa cum numai în dragostea cea mai puternică şi absurdă atingi. Trupurile noastre vibrau. Deşi totul a ţinut doar o clipă, pentru mine cel puţin, lucrurile au avut atunci o rezonanţă cumva tragică: simţisem dragostea, în forma ei pură şi transumană, vuietul ei colosal trecuse prin dreptul inimii mele şi-n istoria inimii mele momentul acesta rămâne unic, inexprimabil. În fond, ceea ce ne macină e tocmai dragostea, absenţa ei sau existenţa ei, oricum, nebunia ei.

A doua zi eram însă acelaşi individ neclar şi destul de scârbos. Pe la orele 11 nici nu mă trezisem bine când a venit Liz, într-o rochie albă, de vară, care-i dezvelea foarte plăcut genunchii şi

braţele. Eram evident în plină erecţie. Într-un fel eram jenat. S-a aşezat în braţele mele şi mi-a spus că a plâns de fericire. Că tot restul nopţii s-a gândit la cuvintele mele. Care cuvinte? – mă întrebam, încercând să-mi amintesc. Priveam în urmă, ziua de ieri, ziua de alaltăieri, priveam un imperiu mort, mort definitiv, în care aveam sentimentul că nu păşisem vreodată. Un fel de vis care ar fi putut fi visat şi de altcineva. Stăteam cu ea în braţe, îngrozit şi confuz, iar pula se arcuia ca un val spre ţărmul Antarcticei, ruptă de mine, cu o viaţă doar a ei, sălbatică şi absurdă.

Cuvintele. Cuvintele după care te ascunzi. Cuvintele cu care construieşti îmbrăţişări, imagini, ziduri, culoare, turnuleţe de veghe. Cuvintele cu care mănânci şi fuţi. Nici nu aveam puterea să o privesc în ochi. Chipul ei mi se părea acum unul comun. Buzele erau largi şi umezi. Iar ochii puţin bulbucaţi. Iubirea mea se transformase într-un fitofag. Am tras-o lent spre mine. Era parfumată strident. I-am dat solzii la o parte, bucată cu bucată, fără grabă. I-am băgat un deget în pizdă şi l-am ţinut acolo, între falduri, mişcându-l uşor înainte-înapoi. Femeia căreia noaptea trecută îi vorbeam despre dragoste pe banca din faţa blocului ei acum mi-o sugea cu o docilitate infernală.

— A fost bine?

— Îhî, am zis, adormind în cele din urmă.

M-am trezit după o oră jumătate. Liz era în baie şi-mi spăla nişte rufe. Mi-am aprins o ţigară. Aveam un chef teribil să fiu crud. Să îi dau un picior în cur şi să o arunc pe scări. Poate că o uram puţin. Pe ea şi pe mine. Îmi aminteam vag de emoţia mea. Cum, deodată, straniu şi neaşteptat, am simţit dragostea venind ca un zefir. Dar nu s-a aşezat. Nu s-a putut aşeza. Era duhul iubirii căutând un om. Mi-am făcut o cafea. Cafeaua coboară în stomac şi se opreşte în pulă, o umflă. Sunt un dement.

— Silviu îl cheamă.

Asta era Liz după ce a terminat de spălat rufe.

— Pe cine, dragă? O întreb.

— Pe băieţelul soră-mii.

Mă înnebunesc oamenii care vorbesc fără legături.

— De unde îţi vine să-mi spui asta?

— Tu m-ai întrebat, aseară. Şi eu nu mai ştiam, uitasem, nu mai eram în stare de nimic.

— Şi acum eşti?

— Da.

Tăcem. Unul lângă celălalt. Cafeaua se terminase şi eu priveam zaţul de pe fundul ceştii.

— Părinţii mei pleacă la ţară. Îmi lasă mie apartamentul, mi-a spus.

Nu am spus nimic. Norocul meu a fost un telefon.

— Trebuie să plec, spun.

Mă îmbrac. Coborâm scările. În colţul străzii ne despărţim.

— Te sun, îi spun.

— Mă suni?

— Da, îţi promit. Sigur.

Părem două autobuze intrate unul în altul în intersecţie, cu pasagerii coborând speriaţi şi şoferii discutând cu poliţiştii plictisiţi de viaţă. Bineînţeles că nu aveam de gând să o mai sun. Privind atent pe vizor, păşind ca o pisică. Până la urmă va pricepe. În alte vremuri aş fi fost brutal, sincer, tare. Aveam mai multă încredere în mine. În singurătate, prea mult ori prea puţin te dezechilibrează, te pierde. Cum să găseşti măsura potrivită între mult şi puţin?

Chelnerul mă privea cu compasiune atunci când mi-a mai pus o doză de Martini alb. Probabil credea că doar poponarii şi femeiuştile beau aşa ceva. Dar mie îmi place vermutul. Şi chiar îl beau ca o femeie, cu gesturi delicate. Nu-mi plac beţivii care îşi trântesc paharul în bot şi fac uahhk-uahhkk. Nici sofisticaţii care bălăngăne vinul sau

coniacul scump prin bol, îl plimbă pe la nas şi-l degustă.

Îmi place felul de a bea al femeilor. Pentru vermut am un fel de veneraţie încă din copilărie. Mătuşa mea Vera era pe atunci remarcabil de frumoasă. Bea enorm. Lichior, biter, vermut. Eu eram privilegiatul care-i cumpăra băuturica. I-o plasam pe ascuns. Un mare secret se dezvolta între noi. O admiram pe Vera. Îi admiram curajul şi frumuseţea fizică şi nevroza. Stătea în camera ei şi bea din păhăruţe rubinii, unul câte unul, solo. Totdeauna îmi dădea un bacşiş important. Se ferea de soacră-sa, de vecine, de soţul ei care, din fericire pentru ea, era plecat cu zilele. *Hai, gustă puţin*, mă îndemna. *Nu e tare*. Ochii îi luceau. De atunci ştiu că vermutul îţi dă o anume strălucire. Nu e tare. Îi văd piciorul desculţ, lung şi alb ieşind de sub capotul vişiniu. Are un aer graţios şi impudic, de aristocrată veche trimisă să muncească la strung.

Perfect ameţit. Euforic. Vermutul face totul pentru tine. Şi atmosfera din *Metropolis*. Umbrele. Muzica din care nu pricepi nimic. Pentru că nu ai ce să pricepi. Acum Dumnezeu e nefericit. Iar starea Sa sufletească coboară asupră-ne, precum ceaţa pe câmpul de luptă. Stăm cu toţii în jurul meselor şi bem privind nostalgic în urmă, plângându-ne nefericirile mici şi zbaterile de căţeluşi în lesă. E ceasul Micii Căderi. Fusese o zi cu nimic diferită de celelalte. Fuseseră zile, săptămâni. Acelaşi spasm scurt al inimii traversând străzi şi chipuri. Acelaşi miros greu de hârtie umezită, culoare întunecate, uşi trântite, cafea, sânge şi cerneală.

Vlad e ceea ce se poate numi un băiat de treabă. Iată un fiu de respectabil preot ajuns ziarist sportiv. Pletos, ochelarist, cu un surâs delicat. Cu o groază de relaţii, de intrări, cum le spune el, în universul

magic al sportului. Ştie, de exemplu, în ce stare se află glezna fotbalistului x sau ce a mâncat la prânz marele boxer tuciuriu. Lumea îl iubeşte pentru asta. Pentru că le oferă poveşti frumoase. Şi fotografii, o mulţime de fotografii.

Plecăm sâmbătă seara pe autostrada îmbâcsită şi isterică, într-o goană nebunească. Traversăm lacul cu barca. Clubul se umple de lume după ora 22. Aşteptăm puţin pe mica terasă din faţa clubului. Îmi place apa liniştită a lacului. Moşul care trăgea la rame, vesel şi lent. Suntem vreo 7 indivizi în barca lungă, vopsită-n verde. Teodora atinge apa cu mâna. Teodora dansează absolut minunat. Teodora şi piruetele ei pur şi simplu demenţiale. E doar ea şi muzica şi rotirile ei de o supleţe uluitoare.

— E o muistă. O suge de dambla – îţi zice un tip slăbănog şi înalt, beat mort.

Nu ai spus nimic. L-ai privit şi nu ai spus nimic. Nu te interesează. Probabil era doar frustrat că nu i-o suge şi lui.

Deşi de la început ţi-a spus că e cuplată cu un italian bătrân. Că tipul e cât se poate de îndrăgostit de ea. Rochiile ei minunate sunt de la el. Când o săruţi, gura ei mai miroase încă a pulă parfumată de italian. Va pleca în curând la Torino. Ştii că îi urăşti, pur şi simplu. Din cauza urii nu ţi se scoală.

— Vreau să te fut, Teodora. Aşa cum nu te-a mai futut nimeni.

— Fute-mă, hai, spune.

— Te iubesc, îi spui, cu un fel de disperare stupidă, sinceră şi stupidă.

— Ştiu. Şi eu te iubesc. Ştii, nu?

— Da.

Dar nu reuşeşti. O bagi într-o cabină de wc, hotărât. Dar pula nu te ascultă. O ţii în picioare. Sprijinită de zidul rece. În duhoarea de pişat. O lingi pe sâni. O muşti. O priveşti adânc în ochi. Cu disperare. Ea plânge încet. Nu poţi să-i faci nimic. Pur şi simplu. E o emoţie atât de puternică în mine.

O durere stupidă şi surdă. Îi ridici chiloţii. Îi aranjezi rochia. Îi ştergi lacrimile. O săruţi blând.

— Îmi pare rău, spui.

Apoi a fost seara aceea de sâmbătă, când aţi traversat lacul şi din barcă ea lipsea. Plecase. Ai băut foarte mult. Vodcă nenorocită. Era să mori. Ai vomitat în taxi. Ai vomitat în lift.

Eşti cu mult dincolo de jumătatea unei sticle de martini alb. Stomacul tău nu înţelege prea mult băuturile tari, bărbăteşti. Vodca sau coniacul le suportă doar în doze mici. Stomac slab, de fetiţă. Adori ameţeala care se instalează uşor şi dulce-euforizant. Martini dulce şi prostuţ. Eu dulce şi prostuţ. Totul dulce şi prostuţ.

Asculţi o porcărie de muzică. În întuneric, fiinţele şi lucrurile. Undeva în stânga, aşezate pe o canapea, două blonde masive. Probabil sunt canotoare, îţi spui. Le priveşti braţele puternice. Totdeauna te-au impresionat femelele mari, carnaţiile opulente. E ceva dominant şi protector în ele. Ceva matern. În general nu te interesează să observi lucrurile exact. Plimbi privirea peste ele şi totul rămâne imprecis, uşor fantomatic. Imaginile se înmoaie, se transformă, delirează. Blondele devin tănculeţe cu şenile violet şi duduit ameninţător.

O întâlneşti pe Liz pe o străduţă liniştită ce ocoleşte un bulevard infect şi pe care o preferi totdeauna. E o dimineaţă foarte drăguţă. Cu pomişori înfloriţi şi aer călduţ. O priveşti intens, zâmbindu-i cât mai nevinovat. Uneori îţi reuşeşte foarte bine figura asta. Familiaritatea ta a derutat-o. A crezut că vă cunoaşteţi şi s-a oprit.

— Ne cunoaştem?

— Sigur. Ne cunoaştem. Am fost colegi de liceu.

— Cum?

Chestia cu liceul ţine totdeauna. Memoria poate juca feste. Toţi ştim asta. Şi ea a crezut că aşa e. Te-ai răsucit prin aer şi ai evitat un răspuns până

când nu mai era nevoie de nici un răspuns. Liz venea de la sora ei, care născuse un băieţel. Tocmai ieşea din clădirea aceasta alb-verde a Maternităţii. Nici nu ştiai că aici funcţionează fabrica de opinteli uterine şi forcepsuri. A doua zi i-ai telefonat.

— Dar ştii că m-ai minţit, că nu ne cunoaştem, îţi spune suav, fără să vrea să taie lucrurile cu sabia, ci doar să nu crezi că e chiar o tâmpită.

— Aşa e, draga mea, dar ce importanţă are?

Dar eu sunt născut să spun vorbe şi spun. Pentru că mama s-a împerecheat cu Dicţionarul Explicativ. Liz înghite bucăţele mici de zahăr. O făptură minunată şi necunoscută. Sunt femei care, atunci când tac, spun totul. Femei care nu spun nimic vorbind întruna, secretând un fel de tăcere asurzitoare, de cenuşă. Şi femei care tac pur şi simplu. Liz făcea parte din specia din urmă. Una pe care o găseşti foarte deprimantă.

Bagi în tine vermut şi cânţi la xilofon, aşteptând. Te gândeşti că, probabil, undeva în această lume de căcat, o femeie sensibilă şi frumoasă se naşte pentru mine, cine ştie? Jumătatea ta, negăsită. Fiecare, spune tovarăşul Platon, e o jumătate despărţită de întregul său. Dar ce ştie ea de *Banchetul?* Ştii că eşti singur. Aşa cum ai fost cu o zi în urmă, cu două, cu trei, o sută, cum vei fi mâine şi peste o lună. Iubeşti ceva străin, de pe altă lume, din alt timp. Cu care nu te-ai regăsit încă. Dar cu siguranţă se va întâmpla. Va fi simplu. Vă veţi recunoaşte după miros, din priviri şi cuvinte.

Îi vorbeşti despre tine. Întruna vorbeşti despre tine. Despre ce ai putea să vorbeşti? Îi spui tot felul de lucruri tâmpite şi strălucitoare. În viaţa ei nu dăduse peste un dobitoc mai locvace ca tine. Peste o pulă atât de vorbitoare. O ameţeşti. Îţi place să faci asta. O priveşti aşa, printre gene. Pare chiar o femeie misterioasă şi inteligentă. În realitate nu e nici una, nici alta. În realitate are sâni frumoşi. Puţin? Poate.

Liz, draga mea, – ai fi vrut să-i spui – ce dulce eşti tu! Nu, nu vreau pizda ta. Nu vreau nici măcar iubirea ta. Nu vreau decât să mă asculţi. Cât de bine e să fii aşa simplu şi calm ca o floare a soarelui pierdută într-un lan de grâu. Cum eşti tu acum, Liz, ascultându-mă în vreme ce ne plimbăm pe alei, pe străzi, prin faţa magazinelor pline de tâmpenii.

Îi vorbeşti despre primii tăi ani de liceu, despre lichioruri şi Gore, şi cafele fierbinţi la un bar aşezat lângă ruinele romane. Luaţi de gât sticlele verzi şi vă aşezaţi pe pietre. E iarnă şi e minunat. Fluviul pare de lapte. Ce gust rar are prietenia ta cu Gore. Ai 16 ani. Ema cea lungă. Îţi displace corpul ei osos. Faţa ei tăioasă. Dar tu o iubeşti pe Adria pentru farmecul ei ciudat. Adria, care dansează şi tu o priveşti vrăjit. Dansează cu ochii închişi pe umerii lui Billy Idol.

Mă simt din nou un puşti ceţos aşezat pe scările de piatră din faţa casei. Am o minge roşie, de plastic, cu mici zimţi pe suprafaţa ei. Soarele arde cutezător şi timpul pare fără de capăt. E bine să nu vezi timpul. Să nu-l simţi. Eu îl simţeam, din plin. Ştiam că nu e fără de capăt. M-am lipit mai bine de canapea, în semiobscur. Un rapper nedesluşit bombăne ceva. Într-o zi am 10 ani. Într-o zi voi avea 40 de ani. Într-o altă zi 70. Apoi totul se va stinge. Clic. Viaţa. *E la nave va*. Viaţa e doar o vacă cu clopot legat cu fundă roz, cu copitele lăcuite, încălecată şi futută de taurii furioşi ai absurdului.

11.
Moartea te lasă mereu cu gura căscată

Rulez foarte lent dimineaţa.

Mă gândesc la blonda pe care am văzut-o ieri. O blondă totală. Traversa strada prin dreptul chioşcului de unde îmi luam ziarele, pentru a intra până la urmă în clădirea lungă şi fadă a Finanţelor publice. M-am tot târât pe ea cu privirea, ca un cretin. Cu pula urcată în creier, izbindu-se de cutia craniană şi răcnind. Curul ei perfect dispare dincolo de uşile de aluminiu şi sticlă. Oarecum resemnat, mi-am aruncat ochii peste titluri… politică de doi lei, preţuri în galop, sindicate, isterice. Ştii că viaţa e în altă parte, acolo, între pulpele ei de o insolenţă totală, sub cupolele de chihlimbar ale ţâţelor ei absolut demente. Nu e deloc indicat să te duci excitat la serviciu. Ajungi să te freci sub birou. Să ai privirile umede iar prin capul tău să leviteze tot felul de prostii. Dacă aş ţâşni sub birou, poate că picăturile s-ar observa de la intrare. Oricând poate intra cineva. Doamna educatoare, de exemplu. S-ar năpusti asupra mea şi m-ar izbi cu capul de masă până ar crăpa. Iar prin fisurile subţiri s-ar scurge totul, absolut totul: visele stupide şi sângele gros, tăcerea de plastic a spaţiilor infinite. Chiar moartea s-ar scurge din mine, învelită-n sosul de spermă.

Întins în pat, cu capul sprijinit de pernă, îmi admir gleznele acoperite de un puf de aur cenuşiu, în vreme ce razele soarelui apărut dincolo de ferestre foşnesc prin cameră.

Sexul aplecat în stânga. Aş vrea să-l am lung şi gros. De cal. Să-l bălăngăn, apoi să mă bat cu el pe piept. Să mă *exprim* prin el. Îmi place ce spune Burroughs: *„Pula mea-mproaşcă diamante*

catifelate-n lumina dimineţii!”. Îmi imaginez spectacolul halucinant şi unic al diamantelor catifelate ţâşnind în lumina vie a dimineţii, strălucind onctuos, splendoarea stranie a pulii arcuindu-se extatic, a spermei rotindu-se în claritate şi lucire, ca un dans planctonic în tăcerea amară a oceanului.

Lucrurile din jur, pacea lor… o scrumieră stea de mare, violet, aşezată pe masa din mijlocul camerei, fotoliile roşii cu braţe subţiri, candelabrul de alamă cu cupele opace, corpul lucios al şifonierului şi celălalt, mai micuţ, al bibliotecii, lăsându-se ca o umbră printre straturile de aer cald şi somnolent… obiecte fără vârstă, blânde şi imobile, asemeni imaginilor dintr-o fotografie foarte veche.

Gânduri. Senzaţii. Banalitatea şi strălucirea lor. Unduirile ceţoase şi reci… alunecări lente într-un fel de vociferaţie interioară, multistratificată, polifonică, aiuritoare şi minunată într-un fel.

Mişcările dimineţii şi mişcările uşoare ale încheieturilor. Propriul meu corp trăind o viaţă numai a lui, şi pe care o înţeleg prea puţin sau chiar deloc. Combinaţia de ţesuturi moi, oase, muşchi, cartilagii şi vene. Uneori mă simţeam cumva străin de el. Îl priveam cu teamă. Într-o zi mă va trăda, îmi şoptesc. Nimic nu-l poate împiedica să o facă.

Tălpile micuţe, agile. Aş fi putut face balet. Îmi plac dansatorii învăluiţi în lumina roşie a dansului. În lumina rece a dorinţei oprite, interzise, amuţite.

E plăcut să fii copil. Şi e trist că lucrul acesta moare pe zi ce trece. Că la un moment dat trebuie să înceteze. Probabil că niciodată nu o să mă pot împăca cu acest lucru, niciodată nu voi fi *pregătit*, niciodată nu voi şti să fiu *altceva*, până la capăt. Ceea ce urmează evului lung şi mieros al copilăriei nu-i decât o mare tâmpenie.

Trag lent pătura de pe mine. Ar trebui să-mi pun afişe mari pe tavan şi nişte proiectoare puternice

care să le lumineze în permanenţă. *Viaţa este extraordinară*, ceva de genul acesta. Ceva puternic, care să mă scuture, să mă mobilizeze. Sau să desenez un zâmbet de curvă, un soare galben, magnific, flori, orice. Curul blondei. Curul ei strâns în blugi, sufocat, incredibil.

Îmi târăsc mâna spre telecomandă. Tinc. Televizorul. Stau în fund. Într-o zi, ecranul mă va înghiți complet. Voi dispărea printre imagini. Voi curge prin tubul catodic, lent. Voi ţâşni pe retina galbenă a unui bătrân fără speranţă uitat într-un azil nenorocit. Mă voi întoarce pentru a deveni şuierul subtil al săgeţii care vânează tigrul în păduri adânci. Într-o zi vom fi înghiţiţi cu toţii, pe rând. Sunt sigur de asta.

Astrele îi favorizează pe cei născuţi astăzi. Degetele de la picioare îmi sunt reci. Mă uit la astroloagă: are în jur de 40 de ani. E drăguţică şi nervoasă. Soţul o înşală cu o coafeză care are 26 de ani şi vine plictisit acasă. Bărbaţii deja privesc prin ea. Îşi spune în fiecare seară că de a doua zi se va lăsa de fumat. Probabil mulţi cred în prostiile ei: că astrele joacă un rol pozitiv în relaţiile cu persoana iubită şi în afaceri. Chestia asta e ca şi dorinţa mea cu afişele pe tavan. Cineva-ceva trebuie să îţi spună lucruri încurajatoare şi frumoase şi să te mângâie pe creştet, cu căldură, în zori de zi.

Mă duc la baie. Palmele sub jetul rece. Semăn foarte mult cu imperatorul Traian bătut pe monezi. Nas mare, breton, buzele strânse. Fredonez un cântec de Solomon Burke, îl ştiţi… *if you need me… if you want me… tralala.*

— Ce faci?, mă întreabă.

Nu-mi explic, dar nu mă pot concentra cu nici un chip. Am făcut eforturi veritabile ca să mă transport până la receptorul de pe frigider. Tot speram să ridice maică-mea. Dar are un al şaselea sau şaptelea sau optulea simţ care-i spune când e pentru mine sau pentru ea. Niciodată nu se înşală.

Pur şi simplu îl lasă să sune până vin eu. Pot să treacă şi cinci ore şi nu-l ridică. E ceva incredibil de enervant. Privirile mi se târăsc pe pereţi, narcotizate. Nici nu ştiu dacă efectiv gândesc ceva. Cred că nu. Fiecare celulă a mea se despărţise de mine, plutind în supa plictisului primordial.

— Nimic, îi răspund.

Nimic. Fixez abţibildul lipit pe uşa frigiderului. O lăcustă loveşte mingea cu piciorul. Îmi place culoarea ei verde strălucitor.

— Nimic?, insistă ea.

Crede, probabil, că glumesc sau fac figuri. Nu înţelege. Femeile uneori parcă nu înţeleg nimic. Nici măcar nu se obosesc să înţeleagă. Se mulţumesc să ne trateze ca pe nişte copii mofturoşi, şi cu asta cred că au rezolvat totul.

— Beau o cafea, îi spun.

Trebuie să spun ceva, nu? Am un ton alb. Parcă răspund la un chestionar. Aveţi maşină? Da. Aveţi copii în întreţinere? Nu. Sunteţi fericit? Integru integral integrabil integril integrant integrav integr… am pasiunea asta a cuvintelor, le întorc în minte până se dezintegrează şi îşi pierd orice contur, orice sens, mor sau renasc în altceva, totalmente nou şi inutil. Uneori, toate lucrurile parcă îşi diluează sensurile, devin translucide. Deodată parcă înţelegi totul, absolut totul, şi în acelaşi timp nu mai înţelegi nimic, pierzi totul, scapi printre degete un adevăr în a cărui putere credeai. Întreaga zi nu faci decât să te minţi şi să încerci să uiţi cumva acest lucru. Ar trebui să devin alcoolic, îmi şoptesc. Poţi trece uşor mai departe.

— Singur?

— Da… singur.

— Mă suni mai târziu? Treci pe la mine?

— Te sun mai târziu, spun.

Nu prea sunt convins. Vocea ei dulce, de pisicuţă, încă vibrează în aer. Abia s-a trezit din somnuleţul ei de miau-miau şi probabil îşi fâţâie curul prin aşternut. Curul ei tare. Doar pentru o

clipă, pula a ţâşnit în aer ca un stindard pe câmpul de luptă, pentru ca imediat să coboare, leneşă şi plictisită.

Am pus receptorul unde trebuie. Privesc cerul, o mică bucată din el, prin fereastră. Un norişor simpatic, difuz. Vag de tot, un fel de senzaţie uşoară ca parfumul unei ţigări fine fumate la o masă vecină. Mă străbate ideea că sunt totuşi o persoană adultă, şi că oamenii la ora asta se comportă matur, au un program, nişte planuri, nişte responsabilităţi, chiar dacă e o zi liberă. Măcar bat covoarele sau îşi repară maşina. Aş vrea să am curajul să le spun adevărul, părerea mea despre ei, despre toate lucrurile astea. Probabil nu-l voi avea niciodată. Mlaştinile. Zonele verzi, umbroase, mirosind a vegetaţie putredă.

Vocea Taniei ascundea totuşi ceva. Un subtext. O dâră termică lăsată-n urmă de alunecarea fuzelajului argintiu. *Tu eşti un tip dificil,* îmi spunea nu demult. *Nu ştiu cum să te mai iau*. Ia-mă între cracii tăi, îmi venea să-i strig. Ia-mă între cracii tăi, Tania, şi strânge-mă puternic, până când cerul nopţii cu toate galaxiile lui demente se transformă în spermă şi extaz pur!

De la o vreme, simt în ea un fel de furie abia reţinută. Şi acest lucru mai mult mă inertizează. Mă simt şi mai incapabil să fac ceva, să lupt într-un fel sau altul.

Poate că există într-adevăr un rău adânc, imemorabil, care ne ţintuieşte-n cuiele lui sidefate pe puntea corăbiei ce pluteşte-n derivă. Privim cerul şi marea, agitaţia ei stranie, dar orice dorinţă de împotrivire se stinge în noi, zi după zi.

Între timp norişorul s-a pierdut, s-a destrămat. Norişorii au viaţă scurtă, dar incredibil de frumoasă. Cafeaua e rece în ceaşcă. Nu-mi place cafeaua rece. Nu are acelaşi farmec comparativ cu cafeaua fierbinte. Dar mi-e lene să o repun în ibric. E 9 şi douăzeci. O înghiţitură mică. Maică-mea a venit şi ea în bucătărie.

— Tu ai mâncat ceva?

— Da, spun.

Dar nu e adevărat. Nu mâncasem nimic. Nu mi-e foame. Mă întorc la mine în cameră. La televizor, tancurile engleze atacă din nou Tobruckul, Dexter intră-n laboratorul lui secret, Ines plânge în braţele lui Ricardo. Îmi privesc sexul. Păros şi cumva ridicol. Am un prosop roşu înfăşurat pe bazin. Îmi încord muşchii fesieri. Dacă aerul ar fi fost sex de femeie aş sta tot timpul cu falusul în afară.

La drept vorbind, nu am avut niciodată o responsabilitate serioasă pe umeri, iar acest lucru nu a făcut decât să mă ţină în loc. Dacă părinţii mei mi-ar fi impus, de exemplu: datoria ta e să tai lemne şi să faci focurile, să speli vasele, să ştergi praful, orice. Dar nu au făcut acest lucru. Să fi fost tiranici. Să mă izbească cu capul de ziduri. Prea buni, prea drăguţi, prea delicaţi. Într-un univers ciudat-greţos ca un hoit de caracatiţă azvârlit pe ţărm de furia verde a oceanului. Tandreţea lor marsupială. Un limax dulce târându-se pe covorul din sufragerie.

Ce înseamnă să fii câine, pisică, om sau păianjen, de exemplu? Totdeauna am simţit că e *acelaşi* lucru, în fond. Cred că aveam 8 ani când în grădina din spatele casei am capturat pentru prima dată un arici. L-am analizat foarte atent. L-am sucit cât de delicat am putut. La fel am procedat cu păianjenii şi fluturii. Găseam absolut remarcabil felul lor de a fi. Mi se părea foarte normal să devin într-o bună zi arici sau păianjen. Mă aşteptam ca, într-o bună zi, să mă transform într-o astfel de vietate. Eram pregătit sufleteşte.

Nici acum nu mă simt ceva foarte precis, foarte bine conturat, dimpotrivă, sunt fluid, imprecis, polimorfic. Aş putea fi, aproape fără nici un efort, băieţel, femeie sau cărăbuş. Şi e mult mai liniştitor

să fii ceva foarte exact. Pompier, de exemplu. Să ştii clar ce ai de făcut.

Sunt un tren în plină goană, trecând prin triaje, traversând câmpii arse de soare şi orăşele de provincie, tăind mlaştinile din sud cu soarele lor verde cenuşiu. Un Orient Expres trântit în pat. Patria mea e pur şi simplu Lenea. O insulă tropicală, cu banane căzând gata descojite în poale. Cu fete lubrice dansând în acorduri uşoare, pentru digestie.

Îmi aprind o ţigară. Privind spre ceasul de pe noptieră. Timpul făcea tic-tic, tic-tic. Mereu. Te trezeşti în zori, tic-tic, tic-tic, pleci să-ţi faci datoria faţă de ţară, eşti tânăr, tic-tic, tic-tic, te întâlneşti cu o mulţime de oameni, baţi aerul cu braţele, şi, tic-tic, tic-tic, într-o bună zi eşti un mare animal alb obosit privind în urmă, înainte, în sus, în jos, şi inima ta plânge. *Dance Me To The End of Love.*

Vidanski! – îmi urlă în minte mutra lui Maghe, profesorul de filosofie socialistă din liceu, *tu nu eşti pregătit pentru lume şi viaţă. Visezi cu ochii deschişi*…Maghe şi mutra lui roşie de beţiv socialist. Vidanski şi mutra lui moale de infant. *Bagă-ţi minţile-n cap!*

La două după-amiaza ies din casă. Străzile sunt pustii. Vitrinele triste. Pentru o clipă mă străbate sentimentul tâmpit dar fascinant că tot oraşul şi vieţuitoarele lui au crăpat şi eu am rămas singurul tip viu. M-am bucurat şi îngrozit în acelaşi clipă. Nu ar trebui să mă uit atât de mult la *Zona crepusculară*. Tania îmi deschide iar în spatele ei o văd pe Lumi, surioara ei. Mă descălţ şi intru în bucătărie, singurul loc în care se poate fuma. Părinţii ei, care la ora aceea sunt la ţară, nu suportă chestia asta. Îmi pune să mănânc şi mânânc. Lumi stă şi ea cu noi. Cu greu îmi pot dezlipi privirile de pe chipul ei mai mult decât drăgălaş.

— N-ai observat că mi-am vopsit părul?, mă întreabă Tania.

Deşi cred că era mai mult un reproş. Nu observasem. O privesc atent. Într-adevăr, are un ton mai puternic, proaspăt, la castaniul ei.

— Am intrat cu lumina în faţă, spun.

E o scuză destul de plauzibilă. Fereastra de la bucătărie te izbeşte de la intrare.

— Mulţumesc pentru masă. Nici nu ştiam cât îmi era de foame.

O aştept să strângă vasele, timp în care trag o ţigară. Ne aşezăm în sufragerie, la televizor, şi pot să o mângâi pe ceafă. Femeile şi obsesia lor să-şi vopsească părul. Mă întâlnisem cu o tipă de două ori într-o săptămână şi prima dată era brunetă, a doua oară blondă platinată. Nu o mai recunoscusem. Îi povestesc şi ei chestia asta, râde. Dar sunt sigur că se întâmplă ceva destul de dramatic în capul unei femei dacă face asta. Şi e mai prudent să nu te amesteci. Trebuie să spui fără ezitare: îţi stă mult mai bine ca înainte, extraordinar de bine, superb. Orice exagerare e bună, în direcţia aceasta.

Am adormit unul în braţele celuilalt, cu televizorul aprins, înghesuiţi pe canapea. Dar, când mă trezesc, îmi dau seama că sunt singur, acoperit cu o pătură moale, televizorul e stins, afară e aproape întuneric. Am visat ceva, sunt sigur, dar nu mai ştiu ce. Nici în bucătărie nu-i nimeni. Îmi fac o cafea micuţă. După vreo douăzeci de minute apar şi ele. Sunt vesele şi-mi plăcea să le privesc cum se hârjonesc la intrare. Lumi vine direct în braţele mele:

— Somnorilă, te-ai trezit? Noi am fost până la Ţîri. Au făcut şi pentru noi o plăcintă.

Ţîrii sunt unchiul şi mătuşa lor. Plăcintă cu brânză dulce şi stafide. Îi ştiu pe Ţîri. Sunt foarte drăguţi. Fusesem cu Tania de câteva ori la ei.

— Voi ce aveţi de gând?, ne interoga doamna Ţîru.

— Păi…

Ne cam fâstâceam. Dar nu insista.

— Lasă, că vă vine vouă rândul, când vrea Domnul, vine.

E o femeie religioasă, blândă şi foarte cumsecade. Îmi place foarte mult de ea. Mama Taniei, deşi soră cu doamna Ţîru, nu e aşa. Mi se pare mai rigidă, mai închisă în ea, mai rece. În plus, e mult mai tânără, aproape cu 9 ani. Doamna Ţîru seamănă mai mult a bunicuţă. Dar nu are copii. Pentru Tania şi Lumi ar fi făcut orice. Fetele aveau o cameră a lor încă de când erau foarte mici, în casa veche, înaltă şi răcoroasă, cu ferestre mari ieşind în stradă.

În vreme ce stăteam în bucătărie şi fumam, observasem că nu închisesem bine robinetul şi picura. Picăturile cădeau însă la intervale plăcute de timp, cumva lent, siropos. De obicei mă enervează foarte mult acest lucru. Atunci însă nu, în mod neaşteptat.

Mă gândesc cum senzaţiile înscrise, tainic, undeva în propriile mele adâncuri vor ţâşni într-o zi la suprafaţă, ca spinările de argint ale delfinilor. Ce fac ceilalţi cu gândurile şi senzaţiile lor? Le pierd? Le depozitează în ei? Ce face Tania, de exemplu, cu tot ceea ce se naşte în ea din zori şi până târziu? Unele lucruri mi le spune mie. Altele prietenelor ei sau altcuiva, maică-si, de care e foarte legată. Dar, cu siguranţă, mai rămâne foarte mult doar al ei, doar în ea.

Pe noptieră am *Voyage au bout de la nuit*. Coperţile ei sunt obosite, paginile arse de degete şi nicotină. *E tare folositor să călătoreşti, asta îţi stârneşte imaginaţia. Restul e numai oboseală şi decepţie*. Am cartea de la Trofin.

— Anumite cărţi sunt gustoase ca o friptură. Altele sunt otrăvite, mi-a şoptit, cu un aer de mister şi demenţă.

— Însă, să ştii, cărţile nu înseamnă mare lucru, nu ţin loc de viaţă.

M-a privit adânc în ochi când mi-a spus asta. Parcă îşi lua adio de la mine. Ce-i drept, eram după o beţie ordinară în doi, o beţie în urma căreia simţi că îţi vomiţi şi sufletul iar corpul ţi se chirceşte de durere şi dezgust şi exişti numai tu, frica, durerea, şi undeva în adâncul tău e încă o fiinţă umană, micuţă, care se roagă din toate puterile să existe Dumnezeu.

…luminile se pierd sub puterea întunericului. Mă gândesc la toate făpturile calde din spatele lor, la liniştea încăperilor, la somnul plin, omenesc, frumos. Mă simt un animal înfrigurat şi solitar. Un animal de pradă de talie medie, alungat din haită, din cercul ei ordonat şi protector. Fumez privind lumina chinuită a cerului nopţii, norii fantomatici, ireali, aproape lugubri.

Îmi place să străbat străzile, răcoarea zidurilor, întunericul pe care îl intuiesc atât de viu, populat de somnolaceele ciudate şi necunoscute. Respiraţia lor căpătă o amploare crescândă în mine şi de aici, din miezul otrăvit al acestei trăiri, ţâşneşte o alta, o senzaţie aproape sufocantă de înstrăinare de tot şi de toate.

Taniei nu i-ar plăcea nicidecum gândurile acestea. Adorm cu chipul ei sub pleoape, cu nările pline de parfumul cărnii ei tari.

Adorm obosit de tot ceea ce e în mine, în plin concert de respiraţii grele, paşi pe culoar, uşi trântite, şoapte, înfulecări furişate. În plin concert de scrâşnete interioare şi balansuri pe marginea abisului roz. În plin spectacol al fiinţelor decăzute şi sonore ce respiră în mine.

De ce nu am şi eu măcar un căţeluş alb şi drăguţ pe care să-l scot la plimbare, aşa cum face domnul Bede, vecinul meu? Târând pufosul în lesă, ca un caraghios. Ştiu mulţi indivizi care au pe lângă ei o

vietate. Motani mari, imprevizibili şi cenuşii. Motani mari, albi şi blânzi. Pisoi isterici, totalmente insuportabili. Pisici capriţioase şi policolore. Căţeluşe maronii, prostuţe. De ţinut mai tot timpul în braţe. Peruşi delicaţi. Câini lup, uriaşi, devotaţi. Să îi plimbi în fiecare seară printre boscheţi, beţivi şi maşini parcate prosteşte. Sau şerpi, cum are dr. Glob. Scoşi din coliviile lor dreptunghiulare de sticlă şi lăsaţi liberi prin casă, să sâsâie, să se târască.

Dr. Glob îşi ţine reptila împuţită pe genunchi cu o tandreţe infernală. Mă uit urât la Trofin. Avem mult de recuperat, dar el nu are nici un chef să se dezlipească de canapea.

— E liniştită. A mâncat bine. Acum se răsfaţă, zice Glob.

Îl cred. Îmi plac camerele înalte şi răcoroase ale casei lui, ferestrele mari primind lumina umedă a grădinii. Dr. Glob poartă ochelari. Îşi suflă nasul într-o batistă mare, de culoare vişinie, pe care o tot scoate şi bagă în buzunarul drept al pantalonilor. Ascultăm Bach. Are un cult pentru Bach. Ştie totul despre el. Mă înnebunesc tipii care ştiu totul despre un lucru şi care te pisează cu asta. Intră şi nevastă-sa. O citesc din prima: isterică, uscată şi slabă.

— Mă dor îngrozitor picioarele, toată dimineaţa am alergat. Mor de picioare. Ufff…

O cred. Are un aer sfârşit. Sfârşit de femeie. Tăcem şi o privim pe furiş iar domnul Bach îi trage la orgă. Gândurile ni se înalţă spre Dumnezeu şi spre lumea lui de căcat. Sau a noastră. Cu dureri de picioare şi scrum de ţigară. Îmi imaginez cum ar fi să o mângâi, cum ai putea să o faci cu ea. Nu pot să nu mă gândesc la aşa ceva. Probabil trebuie să-i sâsâi în urechi ca să o exciţi. Dr. Glob, cu privirile plecate-n desenul stupid de pe covor. Sau aruncate pe pereţi. Pare o cocotă masculină traumatizată. Se întâmplă foarte des ca nevastă-sa să-l înjure de faţă cu alţii. Să-i

strige porcării. Să-i vomite în faţă furia ei de femeie în criză, silită să trăiască cu un impotent. Pentru că dr. Glob nu mai are pulă decât pentru pipi. Ceva flasc între craci. Un maţ. Tot oraşul ştie. Tot oraşul nu are altceva mai bun de făcut decât să o urmărească pe ea, cu priviri sarcastice. Şi dacă ea aşa crede, nu-i mai putea-i scoate din cap ideea asta tâmpită. Se uită tot timpul în urmă. Ascultă pe la uşi să vadă dacă nu o bârfesc asistentele din spitalul unde lucrează. Stă la pândă. O bănuim cu urechea lipită de uşa din hol, ascultându-ne.

— Suferă din lipsă masivă de pulă, zice Trofin când ieşim în stradă.

Surâd, deşi mi se pare totuşi foarte trist. Oricum, e clar că nu aş putea creşte şerpi, reptile, uahhh! Dar un căţeluş… Am avut la un moment dat un acvariu cu peştişori roşii. Fâlfâiau frumuşel prin apă. Acvariul, cu peştişori, instalaţie de aer şi pietricele, l-am cumpărat de la Denis, un băiat blând şi înalt, despre care nu ştiu mai nimic precis (filmele lui preferate, de exemplu). Denis era fiul lui Miriam, probabil cea mai bună prietenă a mamei mele. Când eram mici, ne scoteau ai noştri de 1 mai la iarbă verde. Chiar era verde şi-n jur pluteau oameni drăguţi, frumos îmbrăcaţi, beri, norişori de fum, copaci.

Cu Denis nu am reuşit niciodată să devin prieten, deşi mi-aş fi dorit acest lucru. Îmi plăcea foarte mult trenciul lui de culoarea caiselor crude. Treceam mereu pe trotuare opuse. Ne salutam. Îmi plăcea zâmbetul lui cald. Denis a murit într-un mod cât se poate de stupid. Peritonită. Cu o mie de doctori idioţi lângă el. Poate ar fi trebuit împuşcaţi, în cap, pe rând, în piaţă.

Am fost la înmormântare şi erau cu toţii adunaţi la scara blocului, în apartamentul lor micuţ, pe culoarele slab luminate. O mulţime de rude, prieteni şi vecini. Miriam nu mai avea nici măcar forţa să plângă. Era pur şi simplu transfigurată de

suferinţă. Nu aveam curajul să mă uit în ochii ei. I-am spus:

— Am crezut tot timpul că e o glumă.

— Da, mi-a spus, o glumă îngrozitoare.

Dar nu era deloc o glumă. Ne-am îmbrăţişat. Era cald, vânzoleală, ceva absurd plutea în aer. Am fumat o ţigară sau două şi am plecat.

Moartea te lasă mereu cu gura căscată. E o chestie totalmente tâmpită. Nu-ţi vine să crezi, pur şi simplu. Denis era un tânăr bărbat subţire, înalt, frumos. Lăsa în urmă o lume din care nu a apucat să guste prea mult. Să mori la 25 de ani, într-un salon nenorocit de spital. E stupid şi mediocru.

Fâlfâlacii roşii nu au avut cu mine o relaţie prea îndelungată. Deşi cred că m-am străduit. Dar nu foarte-foarte. Într-o zi i-am găsit plutind inerţi. Mi-a părut rău, sincer. M-am simţit foarte prost câteva zile la rând. Mă gândeam la Denis, la faptul că într-un fel poate că îi trădasem încrederea, că îl dezamăgisem.

Trofin se bate cu palma peste buzunarul de la piept.

Am intrat într-o cârciumă şi am luat două coniace mici şi câte o bere rece, pentru început. Clasa intelectuală îşi odihneşte nervii obosiţi umplându-şi burţile cu bere, creierii cu coniac. Aerul pute a fum de ţigări proaste. O faţă de masă jegoasă. O faţă de chelneriţă peste care trecuse o coloană de blindate. După cum ne-a fixat, probabil nici feţele noastre nu exprimau altceva. Am simţit o arsură dulceagă şi rece în stomac. La una dintre mese sunt nişte tipi care seamănă foarte bine cu fraţii Ecart. Beau bere. Mă bucur că nu sunt ei.

Atleticii şi negricioşii Ecarţi. Făcusem o groază de nebunii împreună în adolescenţă. Multă vreme am fost nedespărţiţi. Fratele alb al fraţilor negri. Ascultam Modern Talking în camera lor umbroasă. Tanti Ecart ne servea cu prăjiturele. Iubeam toţi

trei aceeaşi fată aeriană şi subţire care se mişca de la unul la altul, după cum avea chef. Şi jucam fotbal, mereu unii lângă alţii, de aceeaşi parte a baricadei, până se lăsa întunericul.

Prietenia noastră părea ceva absolut nemuritor. Eram cu toţii un corp comun, alunecos, de şarpe verde. Ne lepădaserăm pielea. Ei aveau fiecare câte un copil pe care-l târau după ei prin mijlocul străzii. Copii plângăcioşi şi puţin cam speriaţi. Nevestele îi aşteptau cu supe fierbinţi. Luptau pentru o pensie dreaptă şi liniştită. Îi simţeam plini de un fel de viaţă. Ceva apos şi căldicel. Când ne întâlneam uneori – prea multe nu mai avem să ne spunem – vorbeam despre fotbal. Ştiau absolut totul. Fotbalul altora, marele fotbal jucat pe ecranele tv şi comentat în marile ziare de sport ţinea acum locul tuturor pasiunilor şi viselor. Marele fotbal luase locul pentru totdeauna micului fotbal, cel jucat în stradă, în praf sau pe gheaţă, cu mingi verzui de cauciuc.

Înghit mici porţiuni din masa amăruie a berii. Peştişorii roşii. Era plăcut să-i privesc dimineaţa, fâl-fâl-fâl. Le presăram puricei de baltă. Eram tandru cu ei. Vorbeam cu ei. Acum vorbesc singur, sau, mă rog, cu propriile mele fantome din cap.

— Am ratat *Sade*, aseară, zic.

— A, păcat. Dar am impresia că-l dau în reluare. Ăştia dau mereu în reluare, zice Trofin.

— Am vrut să-l văd, dar am uitat.

Cu Trofin am mers până în dreptul blocului Taniei. Două fetiţe jucau coarda pe trotuar. Mă uitam după Lumi. La ora asta ieşea şi ea în faţa blocului. O priveam uneori pe fereastra de la bucătărie, ţopăind în dreptunghiurile sau pătratele de şotron desenat pe asfalt. Trofin pare atât de bătrân, de epuizat. Are părul aproape alb, bărbia îi tremură. Aproape că-mi stârneşte compasiunea.

Într-o zi o să am şi eu 50 de ani ca el. O să-mi plimb nepoţii cu bicicleta. Asta după ce o să mă însor cu Tania şi o să ne mutăm în apartamentul părinţilor ei. Ei o să se mute în casa de la ţară, la vreo 20 de km de oraş. O să-i vizităm în fiecare weekend, de Crăciun, de Paşte, a doua zi de revelion. O să ne luăm maşină din banii de nuntă. Tania o va conduce pentru că are carnet. O maşină argintie, cu patru uşi. Vom pune copii în spate. Îi vom prinde-n centuri, ca-n filmele americane. Vom merge aşa la mare, în septembrie, când scad preţurile şi e mai linişte.

Un tip osos, îmbrăcat într-un costum gri cu dunguliţe albe, dansează pasându-şi pălăria dintr-o mână în alta pe culoarele puternic luminate din mintea mea. Îl vedeam foarte clar, îl auzeam foarte clar rostind în secundele în care se oprea din dans: *bimbooo-mamboo-rocoto !*

Ceea ce m-a atras cu adevărat la Tania e blândeţea ei. Din prima clipă am ştiut, am simţit că seamănă cu Aria, şi acest lucru mi-a plăcut. Aria. Una dintre cele mai drăguţe şi tolerante fiinţe din lume. Inima ei largă, încăpătoare şi generoasă ca o cantină studenţească.

Totdeauna găseam ceva consolator în atitudinea ei. Ceva maternal, cocoloşitor, deopotrivă tandru şi iritant. O căutam mai ales în nopţile de iarnă. Era ca într-un poem rusesc. Cădeau miliardisime de fulgi. Păreau fluturi în lumina anemică a becurilor agăţate de stâlpi. Lucra în aripa unui spital de bătrâni. Ei îi plăcea asta, avea vocaţie de soră, de martir; eu m-aş fi deprimat după două zile, m-aş fi stins de groază, neputinţă şi scârbă. Era toată învăluită-n alb şi iod. Dar ochii ei erau minunaţi, de un albastru moale. Avea probabil cei mai frumoşi umeri din lume. Umeri delicaţi şi rotunzi.

Discutam. Din când în când, la anumite ore, pleca să pună perfuzii. Bătrânii o adorau pentru bunătatea ei. O zeitate blondă într-un lazaret. Discutam despre cărţi şi filme. Despre prieteni

uitaţi şi păduri îndepărtate. Uneori oamenii îi mureau în braţe. O priveau pentru ultima dată în ochi, un spasm scurt, sufletul se rupea din ei şi pleca. Moartea, zicea cineva, e scrisă într-o limbă necunoscută. Nu ştii niciodată cu adevărat ce şi cum. Uneori vorbeam mult despre moarte cu ea. Era interesant într-un fel să vorbeşti despre aşa ceva.

Cu Tania nu vorbeam niciodată despre moarte.

12.
Marea încleştare de sub ziduri

Nu am avut niciodată vocaţie pentru politeţe. Făptura mea se sparge în mii de făpturi mici, atente şi surâzătoare, plutind ancorate în fire subţiri de argint de un centru mereu incandescent. Bună dimineaţa, sau bună ziua – bună seara. O mie de cuvinte politicoase aruncate din încordarea buzelor. Le priveşti levitând prin aerul dulce. Vecinele, rudele şi mai ales prietenele mamei, atât de sensibile la capitolul bune maniere. De ce eşti tu un copil necivilizat? Doamnele acestea silenţioase sau exuberante, cu pielea maronie, uscată sau trandafiriu umedă, acoperită de bluze negre sau albe. Un vodevil al frumuseţii şi degradării. Uneori eşti plin de o delicateţe aproape convulsivă. Alteori eşti rece, ostil şi melancolic ca un călău obosit.

Închis în cameră, asculţi mulţimile care se revarsă pe străzi, autobuzele şi huruitul lor cretin. Iubirea şi ura cresc şi descresc în tine şi se dezechilibrează una pe alta. Eşti un fluviu despicat abrupt de pintenul de piatră al insulei. Ai două braţe gonind spre ocean, fiecare în felul său, fiecare cu vietăţile sale ascunse în falduri de ape şi ierburi. Eşti aici, în tabăra Umanilor drăguţi, dar eşti şi acolo, în tabăra celor Decăzuţi, murdari, abjecţi, Postumani. Te îndrepţi spre o lume beată şi agresivă ca o curvă bătrână şi blenoragică. Te simţi ieşit din Specie.

Te ţii de stomac, îngenuncheat la marginea trotuarului, şi vomiţi. Deasupra ta e o fereastră luminată. Copilaşii dorm acoperiţi de răsuflarea caldă a Giganţilor. Trofin stă în fund pe bordură şi fumează. Capul i se bălăngăne. Ai crede că din

clipă în clipă i se va desprinde, i se va rostogoli prin întuneric. Căutăm ore în şir capul pierdut al lui Trofin. Ne târâm în patru labe căutând Mutra, pipăind cu mâinile zidurile umezi, containerele, micile crăpături din astfalt. Moartea nu va veni niciodată. Nu ar avea sens. E mult prea târziu. Trofin se ridică iar eu îl urmez. Traversăm străzile, apoi parcul, ajungem undeva pe un povârniş, deasupra portului. Fluviul e mut, static. Câteva lumini arată poziţia navelor şi puţin din conturul lor fantomatic. Te întinzi pe spate. Aici ar trebui să se sfârşească totul, îţi spui. Totul. Apoi adormi, apoi eşti în excursie cu copilaşii, le vorbeşti despre minunata natură, cu fluturaşii, trifoiul şi bursucii ei, despre nobleţea sentimentelor umane. E plăcut să fii cuviincios. Cei mici şi jucăuşi te ascultă probabil cred în tine ei cresc sub aripioara de pluş a cuvintelor tale de o simplitate tâmpită şi adâncă apoi eşti bătrân vor spune că ai contribuit şi tu la frumuseţea şi armonia lumii iar tu plângi emoţionat în sala arhiplină în aplauze în îmbrăţişări de recunoştinţă ţi-ai făcut datoria ai avut o viaţă rotundă şi plină de sens ca o minge de fotbal în vitrina unui magazin foştii copii trec prin faţa vitrinei cu copilaşii lor iată acesta e domnul minge pedagog care ne-a învăţat ce-i binele frumosul care ne-a explicat că e util să te speli pe dinţi după fiecare masă să fii cuviincios să crezi în ceva priviţi ce dinţi albi şi puternici are. Apoi te trezeşti brusc. Ţi-e frig. Tremuri. Iar Trofin nu mai e lângă tine. Îţi aprinzi o ţigară. Tremuri. Traversezi parcul amorţit, în zori.

Dacă te-ai putea simplifica. Să fii până la capăt ceva uman sau ceva inuman. Fie un cetăţean drăguţ şi onorabil, fie un simplu psihopat. Nu şi una şi alta şi nici una nici alta totodată. Nu un talmeş-balmeş de oroare şi puritate. Aceste voci din tine. Călduţe şi speriate. Sau reci, nervoase, stupide. Cresc ameţitor, viguroase. Flori carnivore în umezeala opulentă a junglei. Tu stai închis în

cercul de cretă trasat pe asfalt de mâna copilului nevrotic care trăieşte în mine. Eşti inform. Fetus plutind în vin roşu. Lumea e imensă, masivă şi vulgară. Un luptător de sumo trântindu-se pe scaun în autobuz, chiar lângă tine. Privindu-te cu enormă compasiune. Poliţistul din colţul străzii te urmăreşte atent. Trofin probabil s-a întors să-şi recupereze geanta din gunoaie. Frigul cumplit care te dezmembrează. Urci scările şi deschizi uşa de la intrare, încet. Te arunci în pat, sub pături. Încă tremuri. Ai gâtlejul ars de vomă.

De fapt, tot timpul ai fost intimidat de lume, ştii acest lucru. Speriat de ea. Tot timpul te-ai simţit vulnerabil într-un univers populat de hipopotami isterici. În copilărie, mergând pe străzi cu părinţii tăi, flancat de tandreţea lor, te îngrozea uneori mulţimea, şuvoiul uman, rumoarea trupurilor rostogolindu-se încolo şi-ncoace, undeva pe deasupra ta. Un fel de nori cărnoşi şi vociferanţi.

Mică vietate a tufişurilor. Pe scara evoluţiei, undeva jos, sunt râmele groase de grădină. Albe… Ai fost dintotdeauna de partea râmelor, libelulelor, cărăbuşilor şi a tuturor vietăţilor mici şi fricoase.

Marii Oameni… mătuşici, bunicei, mămici-tătici, bone, profesoare şi iubite pregătite dintotdeauna să fie soţii, domni cu feţe buhăite grave-gravisime, tineri fătaţi deja serioşi cu etichete roşii lipite pe pieptul de raţă… îi visezi clămpănindu-şi maxilarele în vreme ce te fixează indulgent sau dispreţuitor…o lume de făpturi responsabile şi mature şi mai ales sigure pe sine, puternice. De unde au această putere pe care tu nu o ai? De unde au acest surâs încrezător, aceşti paşi siguri?

Cobori în tine căutând lucruri clare, bucăţi de bazalt, ceva solid şi serios. Şi nu găseşti decât pânze de păianjen, fluide gelatinoase, zăpăceli multiple şi ţipătoare. Imprecis ca dansul norilor pe

cerul începutului de primăvară. Adormi din nou cu capul fosforescent al lui Trofin în braţe.

Cu prosopul galben înfăşurat în jurul bazinului, proptit în faţa ceştii de cafea, ascult prin uşa uşor întredeschisă ce discută în sufragerie prietenele mamei. Prind, cel mai adesea, propoziţii mici sau exclamaţii. Îndeosebi ale d-nei Leli, o fire mai energică decât toate la un loc. Mandi şi Pupa, voci domoale. Sara, râsetul ei tare, aproape vulgar. Cici, sora mamei, cu tonul ei platinat. D-na Cimbru, mama Limei, aruncând cuvintele sacadat ca o mitralieră. Vorbesc despre orice, alandala. Lucrurile merge prost. Preţurile saltă în şei. Politicienii. În ei nimeni nu mai crede. Fernandez. Macho latino, pletos, crăcănat, cu buze foarte senzuale, cu nişte priviri care spuneau tot timpul *o să mă urc pe tine să te fut*. Individ perfid, a părăsit-o, *dragă*, pe Lucinda. A recunoscut totul, ohhh! Preşedintele e bine intenţionat. Îi pasă de oameni. Şi primarul e bine intenţionat. Dar salubritatea sau poliţia nu-şi fac treaba. Beţivii urinează în continuare pe zidurile şcolii. Ceea ce e atât de abject. Lumea, viaţa sunt tăiate bucăţi-bucăţi, întoarse pe toate feţele, gustate, înghiţite. *Totul* chiţăie. E minunat să le asculţi. Să asculţi toată nebunia. Te excită acest zumzet de albinuțe. Copiii cresc odată cu faldurile de celulită pe coapse, multiplicându-se, la rândul lor, cu o frenezie uimitoare şi care le dă imense bătăi de cap.

Copiii sunt un subiect favorit. Iar la acest capitol figurez şi eu. *E un băiat atît de liniştit.* Doar că e timpul să intre în rândul lumii. Binele, mutra lui grăsuţă. Mă văd la Capăt. E o după-amiază liniştită de mai. Un soare plictisit îşi face de cap printre păsările şi floricele albe. Bondarii zumzăie. Şoferii de taxi îşi povestesc viaţa. Lămâile sunt incredibil de false. Fetiţele au funduleţele remarcabil de bombate. Am carnea albă de

oboseală. Am ochii grei şi pula e aproape moartă. Stau la căpătâiul ei şi bocesc. O mângâi pe creştet. O plâng. O sărut pe năsucul simpatic. Adio! Lacrimi. Bine ai venit, senilitate! Bun găsit, tremur al oaselor! Moartea stă pe genunchii mei, trandafirie şi puturoasă.

Întins în şezlong, ascult concertul universal al furnicuţelor umane, bubuitul ciocanelor pneumatice, huruitul balastierelor, frenezia milioanelor de degeţele încleştate pe cabluri, schele, cărămizi, volane şi şurubelniţe. Sunt un acces de tuse în mijlocul unui recital de clarinet.

Fiinţele normale au în jurul lor un halou. Au feţele grave, obosite, hotărâte. Şi atitudini pozitive. Vorbesc frumos. Sunt fiinţe morale şi sociale. Îşi iubesc ţara, neamul, istoria, depun coroane de flori la monumentele eroilor, suferă când fotbaliştii noştri sunt nedreptăţiţi de arbitri, merg la vot, adoră liniştea, parcurile cu flori, îşi plătesc facturile.

— *Tu, ce faci?,* mă întreb.

E interesant să te întrebi singur. Nu te costă nimic.

— Ridici poduri peste Zambezi? Hrăneşti tigri în podişul Mongoliei? Studiezi alchimia sau şlefuieşti lentile?

— Nu. Nimic din toate astea. Nimic glorios.

Îmi place să le ascult. Femei cu chipuri păstrând încă umbre de frumuseţe, plantate pe trupuri maternale, cu sâni mari apoşi, cu şolduri solide, sorbind cafele, guralive, dulci şi prostuţe, vorbind despre dulceţuri, despre soţii lor semitâmpiţi, despre nimicuri strălucitoare şi mofluze.

Dimineaţa are un gust destul de incert. Cobor pe pajiştile ei amorţite dintr-un somn adânc şi amuţit. Somn de animal mare şi prost. Nu am mai visat nimic de foarte mult timp. Au fost vremuri în care visam minunat. Visele frumoase şi ciudate al căror

halou îl purtam zile în şir. Pluteam pe sub arbori, înotând prin aerul cald înconjurat de făpturi roz, jumătate femei, jumătate fluturi, compoziţii halucinante ce-mi însoţeau levitaţia într-un mod tăcut şi cu o graţie desăvârşită. Eram şi eu o făptură într-un fel minunată, deşi neclară, plutind leneş spre nu ştiu ce. Fapt e că mă trezeam binedispus.

De la o vreme, nu ştiu ce se întâmplă, nu mai visez nimic. Trântit în pat, dispar. Neantul mă înghite. Închid ochii, îmbrăţişez o imagine, dar mă topesc în ea, nu reuşesc să o păstrez, să o târăsc cu mine dincolo, în somn.

Privesc pe fereastră. Aştept. Tania se spală pe dinţi. Lumi coboară scările spre clasa a Vlll-a B. Jos, în stradă, câteva umbre mişcându-se alert sub luminile sidefate, siluetele molcome ale clădirilor răscolite de faruri. Cred că nu am nici o legătură sentimentală cu acest peisaj. Nici o emoţie nu mă traversează. Sunt doar un Vizitator.

Îmi amintesc cum mă ducea tatăl meu dimineaţa la grădiniţă, prin luminile de neon, prin straturile pufoase de zăpadă. Era ger şi mă ţinea de mână grăbind paşii. Cocoşii şi cântecul lor viu. În jurul cubuleţelor colorate de carton, o mulţime de vietăţi mici, dulci, somnoroase, aşteptând cafeaua cu lapte, în vreme ce focul ardea în sobele înalte.

Îmi sprijin capul în palme. Capul meu nu e decât o simplă cutie de os acoperită de piele cu un fel de ceaţă rece lipită de pereţii interiori. Îmi aprind o ţigară. Iubesc această clipă mică şi rea. Savoarea perversă a fumului invadând plămânii, tresărirea sângelui în vene, susurul lent al unui organism care revine încet la viaţă, la o normalitate scârboasă şi dulce.

Mi-ar plăcea să fiu balerin, să dansez şi să simt ca o femeie atingerile aerului. Îmi mângîi falusul. Mă simt jumătate faun, jumătate petală de trandafir. Mă simt genial şi de căcat.

Ceaţa din cap începe lent să se organizeze. Îmi pipăi senzaţiile, fibrele de alamă întinse între ziduri, figurinele de porţelan şi umezeală aşezate pe trepte. Stau pitit în mine, capturat de acest coborâş lent, de această anchetă în propriile ceţuri.

Mă gândesc la ce spune Gombrowicz*: din neguri, din haos, din vârtejuri, vuiete, curente şi revărsări tulburi, din stuf şi trestii, din orăcăitul broaştelor trebuia să mă transfer în forme clare, cristalizate, să mă aranjez, să mă cizelez, să intru în viaţa socială a celor maturi şi să mă conversez cu ei.*

Dar, oricât de mult aş construi în jurul meu relaţii cu oamenii şi lucrurile, în sufletul meu rămâne mereu o uşoară senzaţie de făptură care păşeşte prin mlaştină. Mă simt tot timpul la pândă. RELAXEAZĂ-TE, ce Dumnezeu! Mă simt un dobitoc încordat. Poate că e normal să mă simt astfel.

În adâncul meu e un puşti cu umerii arşi de soare. Un copil întemniţat, îngropat, făcut ghem. Cu genunchii aduşi la bărbie. Cu pleoapele închise. Aplecat peste bordul corăbiei, undeva în mările calde ale Sudului. Acest copil nu te va abandona niciodată. El nu te poate lăsa la cheremul acestui bărbat necunoscut ce creşte în tine, obosit şi păros, cu schemele lui, cu ideile lui fixe, cu seriozităţile-i înfiorătoare. În braţele acestei Mutre, acestui detestabil ridicol cu unghii late şi fără pene, acestui *impur*-ticălos-obscen-trândav.

Tania a ieşit în sfârşit din baie. La opt fără zece trebuie să fie la şcoală. Predă engleza. Nu câştigă cine ştie ce, dar copiii o iubesc şi ea e mulţumită. Asta e important, să fii mulţumit de tine.

Nu sunt unitar, ci rupt, secvenţial, fragmentat. Sunt în afara mea şi ascult, vorbesc, fac gesturi. Dar sunt şi înlăuntrul meu şi stau aşezat pe nisipul

umed, privind soarele ce levitează silenţios, tandru şi puternic deasupra apelor mării. Sunt bărbat – un mecanism înscris în cursa spre nu ştiu ce. Cetăţean înzestrat cu un rol, cu o funcţiune în lume. Mă trezesc dimineaţa uluit de acest lucru. Speriat. Excitat. Şi, în acelaşi timp, sunt o fiinţă vegetală, trăind o altă realitate, autonomă.

Tania mă întreabă ceva dar nu-s atent. O privesc şi surâd. O tânără femeie nevinovată faţă în faţă cu un cretin confuz cu pula vâjâind ameninţător între picioare.

Stau din nou pe marginea unei zile de la care nu aştept nimic. Abisul diurn, freamătul multiform de chipuri şi voci, zbenguiala multicoloră şi evanescentă. Dincolo de aceste ziduri e o întreagă ţesătură de primejdii şi fugi. Atâtea voci şi mutre necunoscute, ciudate. Oameni ascunşi în spatele mutrelor şi vocilor. Aşteptând ceva. Aşteptând să cazi. Aşteptând să ridici steagul alb. Mutre cărora trebuia să le faci faţă. ÎMPOTRIVA cărora trebuia să lupţi. Să te fereşti. Să te baţi pentru o bucată de aer în camera cu ferestrele zidite. Omul nu e altceva decât un animal de pradă. O jivină.

Ziua se desface din neguri. Îmi plac umbrele care se subţiază şi pier cu lentoare. Şi liniştea. Sunt un fanatic al silenţiozităţii. Aş prefera să ne vorbim în şoaptă, delicat. Îi detest pe toţi guralivii, îi detest pe toţi cei în care vorba se produce cu furie şi zgomot, ca o lovitură de picior într-un şifonier vechi.

Oraşul se înalţă din somn ca un monstru din apele mării. Spinarea lui se arcuieşte spasmodic, bufnind pe nări, trimiţându-şi spre cer strigătele, luminile, duhorile. Fiecare dimineaţă e o chemare la dănţuirea excitantă a orelor palide. Să dănţuim. Să ne rotim sălbatic şi incandescent. Să ne împletim secreţiile, feţele tumefiate de crispare,

rânjetele de viermi, şoaptele veninoase şi lascive, privirile seci, criminale. Ciudăţeniile şi ipocriziile.

În copilărie îmi era foarte uşor să fug de această lume, să mă feresc şi să mă salvez. Visam o insulă pustie pierdută undeva în largul oceanului. Numele meu secret era Robinson şi-mi construiam coliba din ierburi uscate legate strâns în fire vegetale. Îmblânzeam sălbăticiuni, gustând mierea soarelui prăbuşit în apele fără capăt. Eram fericit acolo, trântit pe nisipul umed. Fericit şi liber.

Nu trebuia să dau socoteală nimănui. Nu trebuia să fac un lucru sau altul, să intru în rândul lumii, să cresc, să învăţ, să dau din coate, să mă maturizez, să mă angajez, să spun să trăiţi, să mă însor, să torn alţi copii, să mă răstignesc la tv şi să mor, ca împlinire supremă, ca apoteoză a unei existenţe glorioase de melc. Fericit, pur şi simplu. Nu cred că am evoluat, crescut, progresat. Viaţa era mult mai frumoasă privită trântit în nisipul umed. Nu cred că am ajuns undeva cu adevărat, ci doar aici, în lumea oamenilor Mari.

Oamenii mari iubesc lucrurile clare şi braţele de piatră. Oamenii mari iubesc camioanele, oţelul incandescent, titlurile tari din ziarele uşoare, drapelul ce se înalţă zglobiu spre ceruri aspre, ţigările fără filtru şi alcoolurile faptei – tot ceea ce e dârzenie şi hotărâre.

Oamenii mari iubesc oamenii mari şi lumea întreagă e actul lor de măreţie, hârjoană şi glorie. Cei mici, indecişii, nelămuriţii – *puah!*

Poate că soarele meu interior e flasc. Poate că sunt doar un simplu criminal ce nu are încă prilejul şi curajul atrocităţii. În mod cert, sunt un labagiu timid şi nevrotic. Un velociraptor. Un înger din care ţâşnesc neguri, schije de demon, orăcăituri şi gâfâieli.

Am 11 ani. Pielea mea e arsă de dulceaţa otrăvită a soarelui. Mă balansez pe trunchiuri

culcate de papură deasupra bălţii. Eram fericit acolo, în jungla de papură, sălcii şi brotace, bălăngănindu-mă. Cu toţii eram fericiţi, acolo, pierduţi în grohotişuri, sub cerul zvelt şi atât de viu al unei copilării cu oase lungi şi subţiri. Eu, Stelo şi Mario. Vara are totdeauna pentru mine gustul acela ciudat ce se naşte din răsucirile aerului printre trestii. Din infinitele frânturi de voci, mişcări, culori, senzaţii şi umbre ce se împletesc haotic şi răcoros. Dar nu e numai atât, doar stare de fericire obscurizată de frici mărunte. Vara are şi acel gust prostesc şi fără seamăn al durerii, stupefacţiei şi morţii. Şi când spun asta mă gândesc la Stelo, care a murit acum câţiva ani, într-o vară. Stelo, a cărui moarte şi acum mi se pare o glumă, ceva ireal, aştept să răsară din caldarâm şi să fugim la marginea oraşului, în grohotişuri, balansându-ne pe trunchiuri de papură. Nu merita să ne maturizăm. Nu am câştigat nimic din nebunia asta absurdă. Trebuia să ne ţinem cu dinţii de copilărie.

Păşeam încontinuu, traversând străzi, ocolind fiinţe şi maşini, cu un gust de plastic ars lipit de cerul gurii, atent la corpurile care vin din faţă, din spate, atent la ceea ce trebuia să fac şi să spun, la acele chipuri şi voci necunoscute. Animale colorate şi sonore rostogolindu-se încolo şi-ncoace de-a lungul străzilor. Corpuri pufoase de ţânci. Femei-masculi în care au plonjat de timpuriu alcooluri, nevroze şi oboseli. Iureşul lor sălbatic. Flori enigmatice crescând halucinant din caldarîmul uscat. Flori demente cu lujerul suculent. O nebună ce ţipă la intervale scurte: *sânge, sânge, sânge*! Îşi aruncă botul furios în vitrine. În mintea ei se roteşte pe picioruşe de cristal un felcer bărbos şi beţiv cu un satâr în mână. Despică ţeste şi abdomene. Aruncă hălci însângerate spre cer în acorduri de clavecin. Un

bătrân masiv rinocer cu platoşa uscată venind din negura puturoasă a timpului. Şi această fetiţă cu funduleţul remarcabil de dulce care intră cu tine în ascensor. În vibraţia făpturii ei simt susurul impurităţii. Simt atingeri incestuoase de demon, râgâitul părinţilor stupizi şi damful profesoarele senile. Tineri surâzători şi agasanţi ce strâng semnături şi bani pentru copii bolnavi de cancer. Inocenţi ce vor crăpa cocoţaţi pe grămezi fosforescente de bancnote, flegme, rugăciuni şi lacrimi. Pe mormăituri şi scotoceli în buzunare. Fiinţe incerte care vând ziare. Cu degete butucănoase. Cu priviri îngrozite. Vânzând toată duhoarea unei zile. Litere mari şi litere mici, miros de plumb, rânjete şi nuduri. Câini frumoşi şi cuminţi. Cutii verzi. Vitrine. Ziduri albe care se înalţă pînă la nori. Ferestrele enigmatice. Iedera răcoroasă şi perfidă urcând sagace. Gâtlejuri, încheieturi fine, pungi, sacoşe, poşete, pulpe roz, catifele, brăţări de santal. Vânzători de îngheţată şi vânzători de hot-dog. Un băieţel care-i strigă altui băieţel, cu vizibilă desfătare: *muieeeeee!* Cucoane surmenate de ifose. Demoazele rigide. O floră ameţită tăiată-n felii subţiri de razele unui soare putred.

Micul cerşetor trântit pe caldarâm. E un maestru în arta bocetului. În pasta suspinelor sunt amestecate doze puternice de durere şi viclenie. S-ar putea arunca de pe cea mai înaltă clădire din oraş. Pleznind amplu ca un pepene. S-ar putea spânzura într-un gang sau într-o livadă de meri. Dar nu o face. Mica prinţesă a mizeriei iubeşte viaţa la fel ca noi. Poate ceva mai mult decât noi. O iubeşte nebuneşte şi-n visele lui seamănă foarte mult cu noi. Are barbă, fuste, erecţii rapide şi catarame aurite.

Am deschis fereastra. Simt aerul rece al dimineţii strângându-mă. Aud liftul urcând-

coborând. Clinc şi hârrrr-hârrr. Maşinile ujj-ujj. Voci de mame îndemnându-şi copiii. Oamenii. O furie ciudată antrenând lucrurile, împingându-le spre nu ştiu ce, umflând piepturile, îndârjind sângele, oţelind gleznele. Făpturile se smulg din somn şi dispar în ceţuri, în obscurităţi. Îi aud cum trântesc uşile, cum îşi ceartă grăbiţi plozii, cum se vaită că nu au timp, că nu există timp. Gâfâind. Trepidând.

Eu iubesc lentoarea. Pisicile, beţivii ce nu se mai dezlipesc de la mese, târârea de melc a soarelui, cerşetorii, trândavii, norii. Iubesc vegetaţia lenei. Apele liniştite, formele în care nu a intrat morbul panicii, pietrele, peştii, mierea orelor de amiază. Visez o lume de japonezi, delicaţi, paşi de gheişă sub un cer de trandafiri albi.

Dimineţile te bărbieresc, te îmbracă, te împing pe scări, în stradă. Simţi că nu mai e nimic inocent în această furie de zi cu zi. Că totul e o mecanică idioată şi sumbră care te propteşte direct în moarte.

Ce faci?, eşti întrebat. *Iată, fac asta şi asta*, spui. Dar, în realitate, ştii bine că tu nu faci realmente mai nimic. Nu faci tu ceva sau altceva. Ceva te mişcă încolo şi încoace, înainte şi înapoi. Ceva fantomatic trăieşte în numele meu şi al tău. Tu doar te laşi purtat, condus, împins pe scări, târât ca o creatură cretinoidă.

Nu decizi tu niciodată nimic. Nevroza decide. Ea îmbracă flanelul tău şi plăteşte facturile. Ea are chipul tău, gesturile tale, sexul tău incandescent. Ea eşti tu iar libertatea e un cuvânt acolo, împreunat cu alte cuvinte şi nu au un sens clar şi tăios ca lumina unor faruri de BMW.

Există o Lume iar eu trebuie să mă azvârl în hăul ei, între coapsele ei puternice. M-am născut pentru acest sacrificiu. Să urc pe altarul împodobit cu beculeţe colore şi să-mi plec grumazul.

Trebuie să iau lancea şi să mă arunc în marea încleştare de sub zidurile cetăţii.

Cobor cu Tania scările şi ne despărţim la capătul străzii. O sărut. O privesc cum se îndepărtează, cu paşi grăbiţi. Apoi pornesc şi eu. Ocolesc maşini. Îmi cumpăr două batoane şi le înfulec. Stau în spatele unei liceence să-i privesc funduleţul. La Achiziţii e linişte şi pace. Doamna Veta stă la birou cu un vraf de cărţi în stânga. Completează-n registru, încet, atent. Bună dimineaţa. Bună dimineaţa. Am şi eu un vraf de cărţi în stânga. Un registru în faţă. După o oră, ies să fumez pe scările de la intrare. În curte sunt doi căţeluşi care se hârjonesc. Îi privesc şi fumez fără grabă.

Lumi are buricul micuţ, adâncit, şi la el mă gândesc acum. Nu s-a împotrivit când l-am atins. Mă privea curioasă. Intuia totul, simţeam asta. Ne priveam în ochi, deschis, fără şovăială. Nu era nevoie să ne spunem nimic, absolut nimic. Întunericul e răcoros şi liniştit, ca o peşteră pierdută în adâncuri. Nimeni nu se mai poate întoarce. Nimeni nu vrea să se mai întoarcă. Un căţeluş vine la mine. Îl urmează şi celălalt. Pic şi Poc, aşa i-am numit. Nu contează care e Pic şi care Poc. Îi iau în braţe şi-i mângâi. Totdeauna m-am topit după căţeluşi.

SFÂRŞIT

Table of Contents

PREFAȚĂ Ființe fragmentate de Dana Pîrvan-Jenaru
1. 20.000 de orgasme minore smulse-n zbaterea fesierilor
2. Viața privită printr-un ecran de coniac
3. Dansul nocturn al inimii
4. Liv et comp
5. Garden party
6. Cum se mișcă sufletele încolo și încoace
7. Dancing with Jojo
8. Sunetele sălbatice și stranii ale lumii
9. Critica rațiunii impure
10. Liz and Teo scăldate-n luciri de vermut
11. Moartea te lasă mereu cu gura căscată
12. Marea încleștare de sub ziduri

Table of Contents

PREFAȚĂ Fiinţe fragmentate de Dana Pîrvan-Jenaru 4
1. 20.000 de orgasme minore smulse-n zbaterea fesierilor 9
2. Viaţa privită printr-un ecran de coniac 15
3. Dansul nocturn al inimii 27
4. Liv et comp 38
5. Garden party 53
6. Cum se mişcă sufletele încolo şi încoace 60
7. Dancing with Jojo 77
8. Sunetele sălbatice şi stranii ale lumii 91
9. Critica raţiunii impure 101
10. Liz and Teo scăldate-n luciri de vermut 109
11. Moartea te lasă mereu cu gura căscată 117
12. Marea încleştare de sub ziduri 133